DEVRİM YOLUNDA
GENÇLİK

GENÇLİĞİN TÜKENMEYEN DEVRİMCİ ENERJİSİ, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN ENERJİSİYLE BİRLEŞİNCE, DEVRİMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEBİLECEK HİÇBİR GÜÇ YOKTUR...

FİYATI 750 Kuruş
6 AĞUSTOS 1979

5

Devrimci Gençlik Saflarında Birliği Güçlendirelim

(YAZISI 3. SAYFADA)
MAOCU REVİZYONİZMİN ETKİLERİNİ KIRALIM

(YAZISI 10. SAYFADA)
İGD'Lİ SOSYAL FAŞİSTLER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİNİ BÖLMEYE ÇALIŞIYOR

(YAZISI 8. SAYFADA)
ÜLKEMİZDE ÇOCUĞUN DURUMU

(YAZISI 6. SAYFADA)
ÜCRETLERİN YÜKSELTİLMESİ İÇİN MÜCADELE

Okuyucularımızla

Arkadaşlar,
Bu kez gazetemizin haber, yazı ve çeşitli materyallerle beslenmesinin nasıl yapılması gerektiği üzerinde duracağız.

Bir gazetenin, okuyucularının yakın desteği olmaksızın, geniş kitleler tarafından beslenmeksizin uzun yaşayamayacağı ve nitelikli çıkamayacağı açık bir şey... Bu, bütün bir gençliğin sesi olmayı amaçlayan bundan dolayı da nitelik açısından sürekli olarak daha da güçlenmek zorunda olan gazetemiz için özel bir öneme sahip. Bu nedenle bütün arkadaşlarımızın, gazetemizin doğal bir muhabiri olma görevine sıkıca sarılmanın yanısıra, bu görevi daha bilinçli ve kapsamlı olarak yapmaya çalışmaları da gerekmektedir.

Çevremizde olanları yeterli ve kapsamlı bir şekilde gazetemize iletemememiz çeşitli eksikliklere yol açıyor. Birçok olaydan geniş gençlik kitlelerini haberdar edemiyoruz. Bu olayların derslerinden yararlanamıyoruz ve bu dersleri yansıtamıyoruz. Ayrıca yaşanan birçok olay ve birçok olgu, genel çizgimizi, çeşitli konulardaki siyasetlerimizi kavratma ve savunmada büyük kolaylık sağlayacak ve yararlı olacakken, bunların gazetemize yansıtılmaması bizleri engelliyor. Bunlar gazetemizin içeriğinin daha da zengin ve nitelikli olmasının önünde bir engel oluyorlar. Gazetemizin içeriğinin zengin ve nitelikli olması, onun en geniş gençlik yığınlarına hitabedebilmesi ve onları eğitebilmesi açısından büyük önem taşımaktadır.

Gazetemizin yayınına herhangi bir şekilde yararlı olabilecek, her türlü haber, inceleme, belge ve yazıyı gazetemize hemen iletmemiz gerekiyor. Bu haber ve yazıların zaman geçirmeden hazırlanması ve en çabuk bir şekilde iletilmesi oldukça önemli. Çünkü gereken zamandan geç gelen birçok belge ve haberden yeterince yararlanmak mümkün olmuyor.

Gazetemize iletilmesi gereken materyaller konusunda çoğu kez dar bir anlayışa düşülüyor. Arkadaşlar çevrelerindeki gerçekleri ve eylemleri, olayları, kendi açılarından ya da bulundukları yer açısından önemli gördükleri taktirde bize iletiyorlar. Oysa gazetemize iletilecek şeyleri gazetemizin yayını ve bütün ülkedeki gençlik hareketinin ihtiyaçları açısından değerlendirmemiz gerekir. Örneğin bulunduğumuz yer açısından "alışılmış" ve "önemsiz" olan birşey, birçok başka yer için çeşitli yenilikleri ve dersleri taşımaktadır. Ve bunlar aktarılırsa, onlar için çok yararlı olacaktır.

Diğer bir konu da, genellikle sadece eylem haberlerinin gazeteye iletilmesidir. Yapılan çeşitli faaliyetler bu faaliyetlerde karşılaşılan sorunlar, çıkarılan sonuçlar, çıkarılan dersler, elde edilen kazançlar genellikle aktarılmamaktadır.

Gazetemizin önemli bir işlevi de, deney ve derslerin aktarılmasının yanısıra düzenin her yönüyle teşhiridir. Bu teşhirlerin gençlik yığınlarının eğitilmesinde önemi büyüktür. Bu yüzden çevremizdeki her türlü yolsuzluğu, haksızlığı, baskıyı, zulmü, düzenin her türlü pisliğini gazetemize iletmeliyiz.

Haberleri hazırlarken bulunduğumuz gençlik kesimi ve yöre açısından bu olayın yerini, etkisini, önemini en kısa ve özlü bir şekilde yorumlamanın önemi büyük. Yalnız bu yorumlamalar, dünyanın, ülkenin, bugün yaşanan dönemin genel tahlillerinin bir tekrarı olmamalıdır. Bu tür yorumların hiçbir katkısı olmuyor, çünkü bunlar zaten bizce bilinen şeylerdir. Önemli olan, somut olayın yorumlanması ve bunun bize aktarılmasıdır.

Gazetemize sadece haber ve yazı göndermekle yetinmemeliyiz. Çeşitli belgeleri, bildirileri, fotoğrafları da iletmeliyiz. Gençliğin çeşitli sorunları üzerine kişi olarak ya da başka şekilde yapılan incelemeler de gazetemize çok yararlı olacaktır. Ayrıca resim, karikatür, şiir gibi sanat çalışmalarımızı da gazetemize iletmek onu güçlendirecektir.

Bunların yanısıra gazetemiz hakkında eleştiri ve önerilerimizi de hemen iletmek, gazetemizi daha da geliştirme, güçlendirme, geniş gençlik yığınlarına maletme görevimizin bir parçasıdır. Gazetemizde değinilmesi gereken konular, eksiklikler, gazetenin biçimi vb. konusunda önerilerimizi anında iletmeliyiz.

Arkadaşlar,
Önümüzde, hızla düzenden kopan milyonlarca genci saflarımıza kazanma görevi var. Gazetemiz bu mücadelenin önemli bir aracı durumunda. Bu yüzden gazetemizi sürekli daha iyi çıkarmak zorundayız. Onu bütün gençliğe maletmeli ve bütün gençliğin sesi yapmalıyız. Bunun için sizlerin gazetemizi diğer şeylerin yanısıra materyal açısından da en iyi bir şekilde desteklenemiz mutlaka gereklidir.

Biz şimdiye kadar hiç eksik olmayan ve gücümüzün en önemli dayanaklarından biri olan bu desteğin giderek her açıdan daha da güçleneceğinden eminiz.

Devrimci Selamlar.

Ölümünün 84. yılında proletaryanın büyük öğretmeni F. Engels'i anıyoruz

Proletaryanın büyük önderi, bilimsel sosyalizmin iki büyük yaratıcısından Friedrich Engels 6 Ağustos 1895 yılında hayata gözlerini yumdu

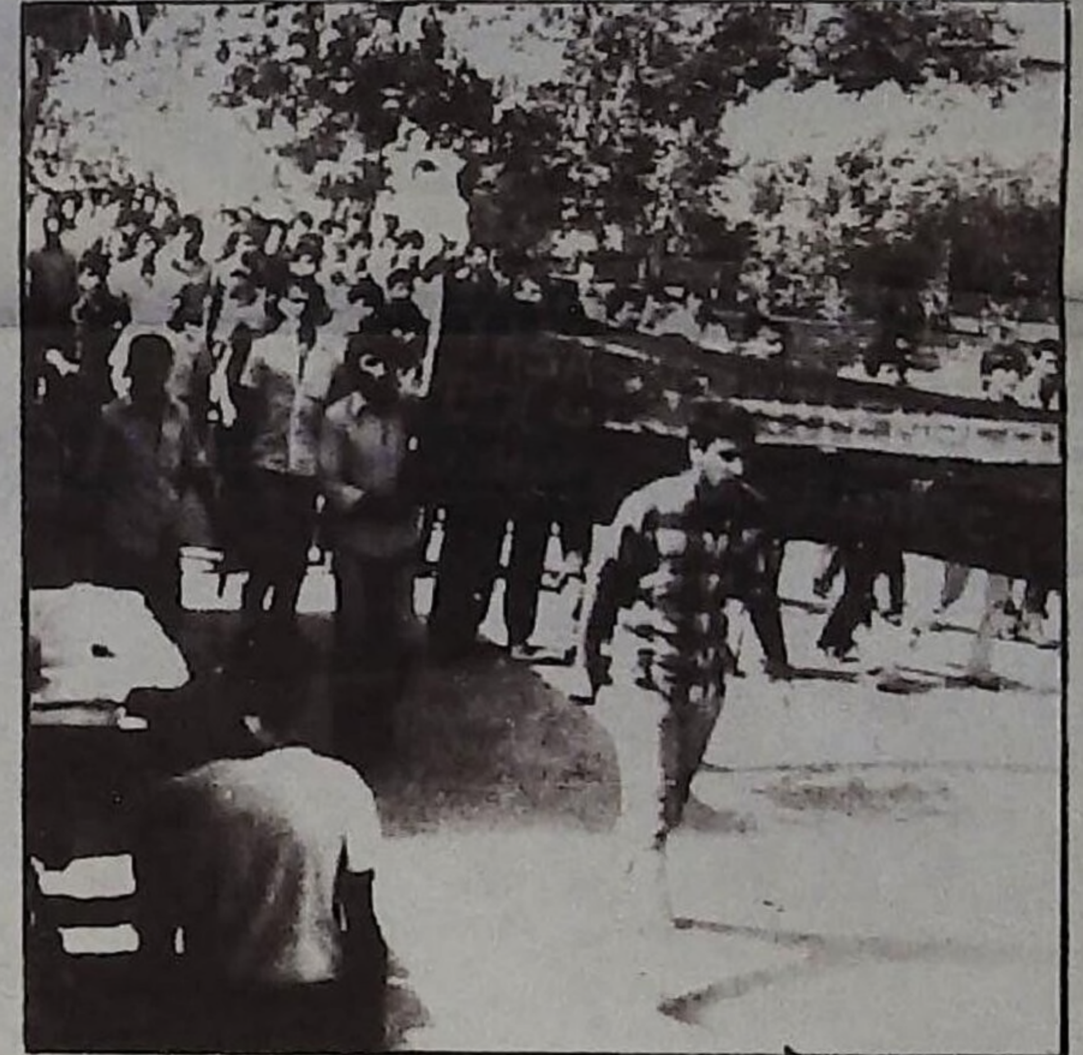
F.Engels 28 Kasım 1820'de doğdu. O, oldukça genç yaşta işçi sınıfının mücadelesinde yer aldı. Bütün yaşamı boyunca işçi sınıfının ve insanlığın kurtuluşu için çalıştı. 1844 yılında Karl Marks'la tanıştı. Ölünceye kadar ikisi birlikte çalıştılar. F.Engels bilimsel sosyalizmi geliştirmeye çalıştığı gibi işçi sınıfının mücadelesinde de aktif bir militan olarak yer aldı. 1848 devrimine bizzat katıldı. Daha sonra İngiltere'ye gitti. Orada da boş durmadı. İşçi sınıfının içine girerek onu daha yakından tanıdı. İngiltere'de iken "ingiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu" adlı eserini hazırladı. Bu eserinde İngiltere'deki emekçi sınıfların durumlarını küçük ayrıntılarına kadar inceledi. Bu eseri yayınlandığı tarihte henüz 25 yaşındaydı. 1.Enternasyonalin kuruluşunda oldukça önemli rol oynadı. Yine K.Marks ile beraber bilimsel sosyalizmi geliştirdiği gibi, birçok eserini de beraber hazırladı. 1848'de beraber Komünist Manifestosu'nu hazırladı. Hatta ölümünden sonra K.Marks'ın eksik kalan Kapitalini de tamamladı.

Temeli K.Marks ve F.Engels tarafından atılan Marksizm dün olduğu gibi, bugün de tek ve yenilmez silahtır. Dün olduğu gibi, bugün de işçi sınıfının, emekçi halkın kurtuluş yolunu aydınlatmaktadır.

Gençlik, Dolmabahçe-68'in devrimci geleneğini yaşattı

Gençliğin 68 şanlı direnişinin 11.yıldönümü olan 15 Temmuz yaklaşırken Adana'nın tüm semtlerinin duvarları anti-emperyalist ve Dolmabahçe'ye sahip çıkan sloganlarla donatıldı. "Gençliğin 68 Dolmabahçe Direnişi Mücadelemize Işık Tutuyor." "68'de Dolmabahçe' de Barikat kuran Revizyonistler Bugün Emperyalizme Köleliği Vaaz Etmektedirler" "Anti-emperyalist Geleneğimizi Yaşatacağız" "IMF'ye, U-2'lere Hayır" yazıları faşist diktatörlüğün tüm çabalarına rağmen günler boyu duvarları doldurdu. Ayrıca Dolmabahçe Direnişini anlatan ve Emperyalizme köleliği reddeden içerikteki duvar gazeteleri halkın yoğun olduğu yerlere asıldı. 15 Temmuza yaklaşan günlerde duvar gazeteleri ve duvar yazılarıyla gençlik, tertiplenen mitinge davet edildi. Faşist diktatörlük tüm çabalarına rağmen mitingin yeri ve saati konusunda en ufak bir bilgi dahi elde edemedi.

Miting Adana'nın emekçi semtlerinden Barkal'da düzenlendi. Yürüyüş Barkal'ın en geniş caddesinin Adana-Mersin yoluyla birleştiği noktada başladı. Yürüyüş saatinde akın akın gelen gençlik kitleleri miting alanını bir anda doldurdu. Pankart açılarak başlanan yürüyüşe katılanların sayısı 700'ün üzerindeydi. "Yaşasın 6.Filoya karşı direnişimiz","U-2'ler Göklerimizde Uçamaz", "Zamlara, Sıkıyönetime, IMF'ye Hayır", "Kahrolsun Emperyalizm Sosyal-Emperyalizm","Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganlarıyla yürüyen kitlenin en önlerinde Dolmabahçe Direnişinin önderleri Deniz Gezmiş ve Cihan Alptekin büyük boy portreleri bulunuyordu. Yürüyüş sırasında Barkal'ın emekçi halkı gençlerine militan ve aktif bir çoşkuyla destek oluyordu. Her gören koşuyor, gülüyor, alkışlıyor ve en azından "Yaşayın Gençler" diyordu. Yürüyüş kolu daha sonra ilerideki bir meydanda toparlanarak YDGD ve EGB adına konuşmalar yapıldı. Devrim andıyla son bulan miting ve yürüyüş 25-30 dakika civarında sürüyordu. Miting sırasında kitleye yanaşmaya cesaret edemeyen faşist diktatörlüğün resmi güçleri kitle dağılırken ara sokaklarda saldırıya geçti. Gözü dönmüş resmi faşistler ellerindeki makineli tüfekleriyle ateş açtılar. Ama Adana'nın yiğit gençliği bendine

sığmayan bir sel gibi coşmuştu. Semtte ve geniş arazide tarlalarda süren çatışmalarda polise ait biri minibüs iki araba taş, sopa ve diğer şeylerle tahrip edildiler Çatışmalar sonucu 12 yurtsever devrimci gözaltına alındı ve tutuklandı.

Bugün yürüyüşün ve saldırının üzerinden henüz çok kısa zaman geçmiş olmasına rağmen duvar gazeteleri ve yazılar Adana sokaklarına yayılmaktadır. Yazıların, duvar gazetelerinin yanısıra kahve propagandalarıyla miting, anti-emperyalist geleneğimiz, polisin saldırısı ve 12 arkadaşımızın bırakılması talebi halka anlatılmakta ve bu uğurda mücadele sürdürmektedir.

Yurtsever Devrimci Gençler Istanbul'da da 6.Filo olaylarını anmak için bir izinsiz gösteri düzenlediler. Karaköy'de yapılan gösteriye 200 dolayında genç katıldı.

İzmir gençliğinin ve halkının yiğit önderi Yusuf Metin'i anıyoruz

15 Ağustos 1978
YUSUF METİN
Geçen yıl faşistler tarafından pusuda katledildi.

MAOCU REVİZYONİZMİN ETKİLERİNİ KIRALIM

Karşı-devrimci "üç dünya teorisi"ne karşı açılan mücadele ve gelişmesi, revizyonist Çin partisinin ve Çin'in emperyalist karşı devrimci emel ve uygulamalarının herkesçe görülür olması, komünistleri, devrimcileri, devrimci gençleri Mao Zedung ve onun fikirleri üzerinde derin düşünmeye zorladı. Revizyonist Çin partisi Şili'deki, İran'daki faşist diktatörlükleri destekliyor, Avrupalı emperyalistleri ve onların arasındaki birliği savunuyor, Amerikan emperyalizminin barışçılığından sözederek, ona dozajı giderek artırarak kur yapıyordu. Ve böyle bir partinin başında Mao Zedung vardı. O da bu uygulamaları savunan görüşler ileri sürüyordu. Teng Siao Ping'in itibarı iade edilmişti. Tito hakkında olumlu sözler ediliyor, Stalin'in yüzde yetmişlik devrimci olduğu belirtiliyordu. Bunlar ve benzeri şeyler, Mao Zedung ve onun "Mao Zedung düşüncesi " diye propagandası yapılan fikirlerinin bütün bunlarla bir bağlantısının olması kaçınılmazdı ve araştırmalar "üç dünya teorisi" ve revizyonist Çin partisinin diğer karşı devrimci teori ve pratiğin milliyetçi-şoven, emperyalist gerici emellerinin köklerinin Mao Zedung'da olduğunu ortaya koydu. Uluslararası komünist hareket ve onun bir müfrezesi olan ülkemiz devrimci komünist hareketi, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizmi bütün temel meselelerde çarpıttığını, "MZD"nin revizyonist küçük burjuva bir teori ve pratiğin ifadesi olduğunu tespit ve ilan etti. Gazetemiz bu doğru tespite katılmaktadır ve bunun devrimci gençliğin mücadelesinin gelişmesinin önündeki bir barikatın yıkılmasına yol açacağı inancındadır.

"MZD", aynı Kruşçev-Brejnevci modern revizyonizm gibi devrimci gençliğin mücadelesinin gelişmesinin bir engelini oluşturmaktadır. Maocu revizyonizm, işçi sınıfı ve halkın mücadelesinin olduğu gibi onun bir parçasını oluşturan gençliğin mücadelesinin de yolunu karartmakta, yaydığı gerici hayallerle bir yandan gençliğe, onu işçi sınıfının yerine geçiren övgüler düzerken, diğer yandan mücadelesinin düzene yönelmesini önlemeye, onu gericiliğin peşine takmaya yönelmektedir.

İGD'LİLERİN SÖZDE MAOCULUĞA KARŞI YÖNELTTİKLERİ BÜTÜN SALDIRILAR DEVRİME VE KOMÜNİZME KARŞI İDİ. ONLAR HER ZAMAN BURJUVA-FEODAL DEVLETİ SAVUNDULAR.

İGD'li modern revizyonistler uzun zamandır maoculuğa karşı spekülasyon yaptılar ve demagojik bir tarzda maoculuğu karşı-devrimcilik olarak ilan ettiler. Ama sözde Maoculuğa karşı yönelttikleri bütün saldırıları devrime ve komünizme karşı saldırılardı. Onlar düzeni ve burjuva feodal devleti savundular ve mevcut düzene ve devlete yönelen her hareketi Maoculuk, goşizm vb. olarak karalamaya çalıştılar. Onların bu demagojileri ülkemizde Maoculuğun belirli bir etki sağlamış olmasının nedenlerinden biridir.

İGD'li revizyonistler bizi Maocu olarak göstermekten zevk alıyorlar, son kullandıkları tabir ise "Maocu bozması"dır. Bununla gerçek yüzlerini ve Maocu revizyonizmle aynı iplikten dokunmuş olduklarını gizlemeyi amaçlıyorlar. Sözde Mao'nun en önemli teorisi sosyal emperyalizm teorisiymiş ve bu reddedilip emperyalist Rusya sosyalist ilan edilmeden Maoculuktan kurtulunamazmış! Bu revizyonistler Lenin'in görüşlerini Mao'ya mal etmeye çalışıyorlar. Mao Zedung, aynı Kruşçev'in ileri sürdüğü gibi, "bütün halkın devleti" mavallarını ortaya atarken, proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması gereğinden söz eden Lenin'di. Yoksa kapitalist kuşatma altında ve meta ekonomisinin varlığı şartlarında burjuvazinin tasfiye edildiği sosyalist toplumda yeniden uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının doğması; yozlaşan unsurlardan, kapitalizm yoluna girmesi önlenmeyen küçük üretimin her gün her saat kendiliğinden doğuracağı burjuva unsurlardan oluşan bir burjuva tabakanın ortaya çıkması ve kapitalizmin restorasyonu ihtimali gerçek olurdu. Meta ekonomisi şartları tamamen yok edilmeden geri dönüş ihtimalinin yok edilemeyeceğini vurgulayan Lenin'di ve aynı Lenin lafta sosyalizmin savunulması ama gerçekte emperyalizmin uygulanmasını sosyal-emperyalizm olarak nitelendirmişti. Emperyalizmi, tekellerin egemenliği, sermaye ihracının öne çıkması, dünyanın ekonomik ve toprak olarak paylaşılmasına girişilmesi gericilik, saldırganlık ve savaş eğilimi vb. özellikleriyle tarif eden yine Lenin olmuştu. Devletin ekonomiye müdahalesi ve tekelci devlet mülkiyetinin, kapitalist-emperyalizmin bir özelliği olduğunu, devlet mülkiyetinin sosyalizmle özleştirilemeyeceğini, önemli olanın devletin sınıf niteliği olduğunu Mao Zedung değil Lenin ortaya koymuştu. Mao ve onun revizyonist partisinin yaptığı, yalnızca, Rusya'da geri dönüş ve sosyalemperyalizm yoluna girilmesinden şoven-milliyetçi ve emperyalist emeller doğrultusunda yararlanmaya çalışmak oldu. Hem de uzun süre Kruşçev'in elini bırakmayıp onunla uzlaşarak ve Staline birlikte küfür ederek.

ÇİN'İ EMPERYALİST SÖMÜRÜYE AÇAN YABANCI BORÇ VE KREDİLERE DAYANARAK SÖZDE SOSYALİZMİ İNŞA ETMEYE(!) ÇALIŞAN ÇİNLİ REVİZYONİSTLER, BUNU İGD'LİLERİN EFENDİLERİNDEN ÖRNEK ALDILAR.

İGD'li revizyonistler ve efendileri Maoculuğu suçlayarak kendi karşi devrimci teori ve eylemlerinin üstünü örtemezler. Proletaryanın tarihi rolünü ve Marksist-Leninist parti öğretisini çarpıtan Mao, başkasının değil, "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş" ve "bütün halkın partisi" gibi anti-marksist tezler geliştiren Kruşçev'in izini sürmektedir. Maocuların girdiği Amerikan emperyalizminin "barışçı"lığına(!) övgüler düzme ve onunla birleşme yoluna Kruşçev daha 1960'lardan önce girmişti. Bugün Çin'i emperyalist sömürüye açan, yabancı borç ve kredilere dayanarak sözde sosyalizmi inşa etmeye çalışan(!) coca-cola vb. reklamcılığına soyunan Çin'li revizyonistler bunları İGD'lilerin efendilerinden örnek aldılar. Şili'de Çinli revizyonistleri Pinochet faşizmini desteklemekle suçlayan Sovyet modern revizyonistleri ve uşakları Şili'de aynı işi biraz üstünü örterek yaparken Arjantin'de faşist diktatörlüğü açıkça destekliyorlar.

Maoculuğa karşı savaşırken İGD'li revizyonistlerin demagojilerini yere çalarak ilerleyelim.

MARKS, ENGELS, LENİN VE ÖZELLİKLE STALİN'İ SAVUNARAK KARŞI-DEVRİMCİ DEMAGOJİLERİ YERE ÇALARAK ÜLKEMİZDE MAOCULUĞUN ETKİLERİNE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM.

Köylü devrimcisi Mao'ya aşırı gerici Teng grubunun platformunda "eleştiriler" yönelten, henüz Mao konusunda nasıl demagoji yapabileceği konusunda kafası pek "açık "olmayan Amerikan uşağı, Çin yardakçısı Aydınlıkçılar. "MZD"den kaynaklanan gerici görüşlere sahip olmalarına rağmen, ondan farklı olarak burjuva demokrasisini bile savunmuyorlar. Onun revizyonist hayallerinin kafa bulandırıcı etkisinden yararlanmaya çalışmakla yetiniyorlar.

Ama ülkemizde Maoculuğun etkileri yalnızca Aydınlıkçı ve sözde halk savaşı yaygarası yaparak -aynı zamanda, işçi sınıfının devrimin temel gücü olduğunu inkar eden ve biraz üstü kapalı olarak "Üç Dünya Teorisi"ni savunan- Mao'nun yolundan gitmeye çalışan Partizan vb. grupların varlığıyla sınırlı değildir. Devrimci Yol, Devrimci Sol vb.nin oluşturdukları orta yolculuk Maoculuktan derinden etkilenmektedir. Bunlar Mao'ya laf söylenemeyeceğini bile iddia ediyorlar. İşçi sınıfından kopukluk, aydınlara, küçük burjuvaziye dayanma ve onların önderliğini, örneğin ideolojik önderliği savunmaya çalışma, uzun vadeli hedeflerle değil günlük hedeflerle ilgilenme, gevşek örgütlenme ve buna uygun örgütlenme anlayışı, revizyonizmle uzlaşmacılık, işçi sınıfının mücadelesinden soyut bir "savaşçılık"a duyulan ilgi vb. onların Maoculuğa sempati duymalarına yol açmaktadır. Gençliği bağımsız bir sınıf gibi ele alma ve gençliği öğrenci gençlikten ibaret sanma gibi anlayışlarının bir kaynağı da Mao'dadır. Bu bakımları, "MZD"nin Çin'i nereye getirdiğini göstererek, silahlı mücadeleyle Mao Zedung arasında kurdukları olumlu bağların olumsuzluğunu, zaferin gerçek yolunun proletaryanın sınıf mücadelesi üzerinde temellenen ve burjuva devleti parçalamayı hedefleyen silahlı mücadele yolu olduğunu anlatarak ikna etmeye çalışmalıyız. Bu gruplar genel olarak revizyonizmden, özel olarak hem Rus, hem Çin revizyonizminden etkileniyorlar. Ve zaten köken olarak oluşumları, ülkemizde Marksizm-Leninizmin öğretilerinin doğru olarak savunulmadığı, Rus ve Çin revizyonizmi ve onların arasındaki gerici çatışma tarafından bulandırılan 71 öncesi dönemine rastlamıştır. Marksizm diye bu iki gerici mihraktan da fikirler ödünç aldılar ve ikisinden de kopmayı reddettiler. Onlara revizyonizmden genel kopuşun gerekliliğini, devrimin zaferi için bunun zorunluluğunu göstermeliyiz.

Marks, Engels, Lenin ve özellikle Stalin'i savunarak, karşı devrimci demagojileri yere çalarak ülkemizde Maoculuğun etkilerine karşı mücadeleyi yükseltelim.

Devrim Yolunda GENÇLİK

YDGF; DEVRİMCİ GENÇLİĞİ, GENÇLİĞİN ÖNÜNÜ KARARTAN "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ"Nİ; BU REVİZYONİST, KÜÇÜK-BURJUVA TEORİ VE PRATİĞİ MAHKUM ETMEYE ÇAĞIRIYORUZ

Devrimci Gençlik, gençliğin gerçek kurtuluşunu engellemeye çalışan ve önünü karartan modern revizyonizmi, revizyonist "Üç Dünya Teorisi"ni mahkum edip, gençlik içinde tecrit ettiği gibi bugün anti-Marksist 'Mao Zedung düşüncesi"ni de proletaryanın ve devrimci partisinin çizgsine sıkı sıkıya sarılarak mahkum edecektir.

"Mao Zedung düşüncesi" proleter devrimci siyasi çizgimiz ile bütün temel noktalarda çelişmektedir. Yurtsever devrimci gençlik, anti-Marksist "Mao Zedung düşüncesi"ne karşı mücadelesini, bugüne kadar ayrılmaz bir şekilde kararlılıkla sarıldığı Marksist-Leninist Parti çizgisine bugün daha sıkı sarılarak ve derinliğine kavrayarak sürdürecektir.

Bugün Maocu düşünceyi şu veya bu şekliyle savunan devrimci gençlik grupları da gençliğin önünü ve geleceğini karartan revizyonist, küçük-burjuva "Mao Zedung düşüncesi"ni terk etmeli, devrimci proletaryanın doğru devrimci çizgisinde birleşmelidir.

Revizyonist "Mao Zedung düşüncesi"ne karşı mücadelede esas olarak, dünya proletaryasına ve ezilen halklarına olduğu gibi dünya işçi-köylü-öğrenci gençliğine de gerçek kurtuluşunu gösteren, önünü aydınlatan Marks-Engels-Lenin ve Stalin'in eserlerine sarılmalıyız. Özellikle her türlü revizyonizme ve oportünizmin azgınca saldırısına uğrayan Stalin'in eserlerinden öğrenmeli; büyük Marksist-Leninist ve işçi dostu Stalin'in adını bütün saldırılara karşı savunmalı ve yaygınlaştırmalıyız.

Devrimci gençlik, gerçek kurtuluşunun, revizyonist, küçük-burjuva "Mao Zedung düşüncesi"ni mahkum ederek, proletaryanın ve devrimci partisinin çizgisine sıkıca sarılarak gerçekleşeceğinin bilincinde olarak; bugün Partinin önderliğinde daha da güçlü, güvenle, devrimci bir coşkuyla mücadeleye atılacak ve mücadele bayraklarını yükseltecektir.

Ecevit'in yeni buluşu da sökmeyecektir

Şimdiye dek her türlü baskı, terör ve demagoji yöntemini uygulamasına rağmen gençliğin mücadelesini bastırmak konusunda çaresiz kalan Ecevit, geçtiğimiz günlerde yabancı bir gazeteye verdiği demeçte, bu konudaki yeni buluşunu açıkladı. Sözde anarşi olarak nitelendirdiği gençliğin mücadelesi, gençlerin "doğmatik" olmasından kaynaklanmaktadır. Ecevit de bunu engelleyebilmek için gençlik saflarında "bilimsel (!) kuşkuculuğu" yayacakmış ve bu doğrultuda kitaplar çevriliyormuş, hatta bu kitaplar okullarda okutulacakmış...

Şunu hemen söyleyelim ki, Ecevit'in bu düşünceleri boş hayalden ibarettir. Ecevit, her ne yapsa da, gençliğin mücadelesini engelleyebilme boş hayallerini gerçekleştiremeyecektir.

Gençliğin mücadeleye atılmasının nedeni "doğmatik" olması, "saplantılara kapılmış" olması değildir. Bu düzen, gençliğin geleceğini karartmakta, ona sömürü, zulüm ve sefaletten başka bir şey vermemektedir. İşte bu yüzden gençlik, düzenden kopmakta, ona başkaldırmakta ve devrime yönelmektedir. Bu sömürü ve zulüm düzeni hüküm sürdükçe, gençliğin ona karşı ayaklanışını durdurabilmek mümkün değildir. Bu nedenle, bu düzenin daha da sağlamlaştırılmasından başka bir şey düşünmeyen Ecevit, hiçbir zaman gençliğin mücadelesini bastıramayacaktır.

Öte yandan devrimci gençliğin "doğmatik" olduğu da adi bir demagojiden ibarettir. Devrimci gençlik, "doğmatik" değildir. Çünkü o, bu düzeni korumaya değil, değiştirmeye çalışmaktadır. İleriye gidişi, gelişmeyi, yeniyi, geleceği savunmaktadır. Bu idealler uğruna kanını, canını, enerjisini ortaya koymaktadır. Doğmatik olan faşistlerdir. Çünkü onlar yeninin, ilerinin, değişmenin en azgın düşmanlarıdırlar. Onlar değişikliğe karşı çıkmakta, düzeni savunmaktadırlar.

Ecevit bu gençlik düşmanı, karşı-devrimci planlarıyla gençliği burjuva ideolojilerle zehirlemeyi amaçlıyor. Gerçekte gençliği bilimsellikle bir ilişkisi olmayan "şüphecilik" ile eğiterek onu kararsızlığa, çözümsüzlüğe, güvensizliğe itmeyi ve yolunu şaşırtmayı amaçlıyor. Onun insiyatifini köreltmek, yozlaştırmak ve sonuçta onu kararsız bir robot haline getirmeyi düşünüyor.

Ecevit, geçmişte de , gençliğin mücadelesini bastırabilmek için benzeri değişik yöntemlere başvurmuştu. Disiplin Yönetmeliklerini daha da faşistleştirmiş, okulları, yurtları polis, jandarma ile doldurmuş, gençliğin örgütlenme, toplantı, gösteri, söz, düşünce gibi demokratik haklarını daha da kısıtlamak için her yola başvurmuştu. Bu baskı ve terör uygulamalarının yanı sıra "Toplumsal Kalkınmada Gençlik" gibi demagojik uygulamalara girişmişti.

Bütün bu uygulamalar iflas etmişti. Bu da iflas edecektir. Çünkü bu düzen, gençliğin hayatını karartmaktadır. Bugünkü buhran koşullarında gençliğin durumu her gün daha da kötüleşmektedir. Ecevit'in hiçbir demagojisi bu gerçeği gizleyemez. Hiçbir baskısı gençliği bunlara karşı çıkmaktan alıkoyamaz. Ayrıca bugün CHP reformizminin gençlik üzerindeki etkisi iyice kırılmıştır. CHP, uygulamalarıyla gençliğin gözünde teşhir olmuştur. Onun vaatlerinin boş olduğu ve faşist diktatörlüğün koltuk değnekliğinden başka işlevi olmadığı açığa çıkmıştır. Üstelik artık ülkemizde devrimci proletarya partisi doğmaktadır. Proleter devrimci hareketin varlığı sayesinde, ülkemiz devrimci hareketi giderek daha fazla güçlenmekte, toparlanmakta, birleşmekte ve istikrar kazanmaktadır. Bunun yarattığı güçlü devrimci alternatif, böylesi reformist demagojilerin etkinlik şartını ortadan kaldırmakta, düzenden hızla kopan geniş gençlik yığınlarını etrafında toplamaktadır.

23 Nisan dünyada
Çocuk Günü olarak
ilan edildi

Ülkemizde çocuğa ilgi gösterilmesinin bir kanıtı mı?

Cenevre'de toplanan Uluslararası Eğitim Bürosu ve Uluslararası Eğitim Konferansı, Türk heyetinin teklifi üzerine 23 Nisan gününü Dünya Çocuk Günü olarak ilan etti.

23 Nisan gününün Dünya Çocuk Günü ilan edilmesi, ülkemizde "Dünya Çocuk Yılı" vesilesiyle çocuk üzerine sürdürülen yaygaranın bir devamıdır. Bu, aynı zamanda uluslararası burjuvazinin "Dünya Çocuk Yılı" yaygarasının da bir devamıdır.

Egemen sınıflar bugüne kadar sık sık "Dünyada ilk kez bir çocuklara bayram armağan ettik. Hem de ta 1920'lerde. Bu çocuğa verdiğimiz önemin bir kanıtıdır" diyerek 23 Nisan'ın çocuk bayramı olmasıyla övündüler. Herhalde şimdi daha çok övünecekler ve daha sık sık bunun çocuklara gösterdikleri "ilginin bir kanıtı" olduğunu belirteceklerdir. Egemen sınıflar, çocuklara nasıl ilgi göstermişlerdir? Çocuklara neler vermişlerdir? Onların çocuklara neler verdiği orta sayfamızda ortaya konmuştur. Orta sayfamızda da olduğu gibi, bu açlık, sefalet ve ölümdür. Vahşice sömürülmedir. Milyonlarca çocuğun sokağa terk edilmesidir. İşte egemen sınıfların çocuklara gösterdiği "ilgi" budur. Egemen sınıflar bununla övünmede haklılar ama çocuklar değil.

Askeri Cezaevinde direniş

DEVRİMCİ GENÇLER, BASKILARA VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ SIKIYÖNETİM ZİNDANLARINDA BİLE KARARLILIKLA SÜRDÜRÜYORLAR.

ADANA

Adana'da birtakım sudan bahanelerle gözaltına alınan yurtsever devrimci ve demokratlar, sıkıyönetim komutanlığının baskılarını protesto ederek, koğuş kapılarının sabaha kadar açık bırakılması, yemeklerin düzeltilmesi, legal kitapların getirilmesi, hasta olanların anında hastaneye götürülmesi, haftada bir gün banyo ve yatak takımlarının değiştirilmesi, görüş süresinin uzatılması vb. taleplerle direnişe geçtiler.

Direnişe DY taraftarları önce teslimiyetçi bir tavır takınarak katılmayacaklarını bildirdiler. Bunun yanında direnişe katılacak olan diğer devrimcileri de katmamaya çalıştılar. Ancak daha sonra yurtsever devrimcilerin bu teslimiyetçi tavrı eleştirmesi üzerine direnişe katıldılar.

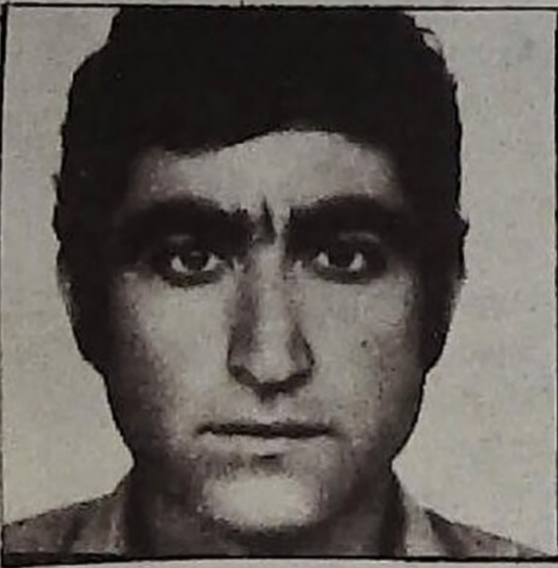
Yurtsever devrimci ve demokratların bu direnişi sonunda sıkıyönetim paşası geri adım atarak devrimcilerin isteklerini kabul etti.

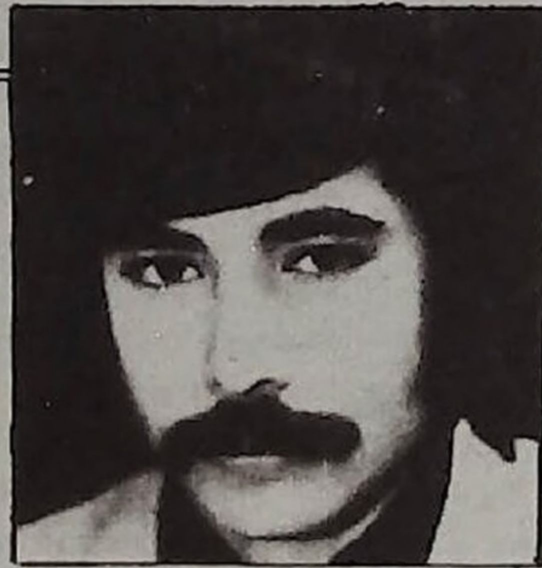
MAMAK

Mamak Askeri Cezaevindeki yurtsever devrimci ve demokratlar komutanın her türlü baskısına, dayağına, küfrüne ve işkencesine rağmen susmuyorlar, mücadeleyi yükseltiyorlar.

Onlar 1 Mayıs'ı kutladılar. 6 Mayıs, 18 Mayıs, 31 Mayıs, 2 Haziran, 8-9 Haziranda düzenledikleri anma toplantılarıyla yıldönümlerinde devrim savaşçılarını andılar. Bir devrimciye, işkence edilmesine karşı 36 saatlik yemek boykotu yaptılar.

Ayrıca geçtiğimiz hafta subayların desteğiyle devrimcilere saldıran faşistlere gereken dersi verdiler.

Mahmut Mutlubaş

Baha Seyidoğlu

Faşist katliamların hesabı sorulacak

ADANA

Adana Akkapı Pak Ticaretteki direnişte tutuklanan işçilerle görüşmeye giden Mahmut Mutlutaş arkadaş vilayetin önünde MHP-ÜGD'li faşistlerce alçakça pusu kurularak vuruldu. Faşistlerin bu saldırısında 4 kurşunla yaralanan arkadaş 4 ayrı hastaneye kaldırılmasına rağmen hiçbir hastanede kabul edilmedi ve daha sonra tüm çabalara rağmen kurtarılamayarak öldü. Mahmut arkadaş evli, bir çocuk babası ve YDGD üyesiydi.

Mahmut arkadaşın cenaze töreni semt halkı ve arkadaşlarınca militan bir kitle gösterisine dönüştürüldü. Devrimcler tüm akkapı'daki evleri tek tek dolaşarak propaganda yaptılar. Tüm semte yazılama yapıldı. Cenaze geldikten sonra 400 civarında kitle "Yoldaşlara uzanan elleri kıracağız" pankartıyla mezarlığa kadar yürüdü. Mezarlıkta yapılan konuşmalarla Mahmut arkadaşın yaşamı ve mücadelesi anlatıldı.

Daha sonra aynı mezarlıkta bulunan Aydınlık-TİKP çetesince katledilen Oktay yoldaşın mezarı ziyaret edildi.

KADİRLİ

Baha Seyidoğlu arkadaş 12 temmuz akşamı Kadirli'nin Kremitli köyünde oturduğu kahveden dışarı çıkarılarak alçakça katledildi. Baha arkadaş dürüstlüğü ve mücadelesiyle tüm köy halkına örnek olmuş, onların sevgisini kazanmıştı. O, Adana Eğitim Enstitüsü mezunuydu.

Kemal Aydeniz'in Afyon'daki Cenaze töreni

AFYON

Afyon'da faşistlerce bıçaklanan ve taksiyle çiğnenen Kemal Aydeniz arkadaş kaldırıldığı hastanede 13 temmuz günü öldü.

Polis cenaze töreninin güçlü bir anti-faşist gösteriye dönüşmesini engellemek için elinden gelen çabayı sarfetti. Sabah erkenden Afyon'un tüm giriş ve çıkış yollarını tutarak devrimcilerin Afyon'a girmesini engelledi. Cenazenin alınmasıyla yürüyüşe geçileceği anda başta faşist Afyon Emniyet Müdürü olmak üzere polisler azgınca saldırdı. Cenaze töreni için toplanan kitle polisin bu saldırısı karşısında yiğitçe direndi ve saldırıyı püskürterek yürüyüşe geçti. Kitlenin yiğit direnişi karşısında gerileyen polis bu defa da mezarlığa gitmek için tutulan arabaları kaçırdı. Bunun üzerine YDGD, DY taraftarları ve diğer anti-faşistler belediye otobüsleriyle mezarlığa gittiler. Mezarlıkta Halkın Kurtuluşu ve D.Yol adına konuşmalar yapıldı ve ortak devrim andı içildi. Aynı gün devrimciler Halkın Kurtuluşu ve Dev-Yol imzalı ortak bir bildiri dağıttılar.

Uşak'ta da YDGD ve DY taraftarları Afyon'da Kemal Aydeniz arkadaşın öldürülmesini protesto etmek amacıyla Ankara-İzmir asfaltından başlayan ve Halk Eğitim Salonunun önüne kadar süren bir yürüyüş yaptılar . Polis yürüyüşün bitiminde devrimcilere saldırdı. Polisin bu saldırısını devrimciler kararlı bir şekilde direnerek püskürttüler. Bu esnada 4 devrimci gözaltına alındı. Daha sonra bu dört devrimci polislerin verdiği sahte ifadelerle tutuklandı.

Bireysel terör devrimi ilerletiyor mu?

Burjuva gazetelerinin iddiasına göre, geçtiğimiz günlerde "Devrimci Sol" adlı ortayolcu bir grup, öncekilere göre daha fazla bombalı pankart asmış, sermayedarların bürolarına sloganlar yazmış ve birkaç Migros arabasını kaçırarak halka "bedava" yiyecek dağıtmış, Burjuva gazeteleri bu tür haberlere günlerce yer verdi. Kimi burjuva gazeteleri "Komünistler ihtilale hazırlanıyor" kimileri de "bu eylemler köşeye sıkışan MHP'yi kurtardı" diyerek yaygaralar kopardı. Ama sonuçta, Hergün'den Aydınlık'a, Tercüman'dan Politika ve Hürriyet'e kadar bütün burjuva gazeteleri, devrime, devrimcilere ve devrimci şiddete saldırdı. Onları kötülemeye çalıştı. "Devrimci Sol"un olduğu iddia edilen bu eylemleri saldırılarına malzeme yaptı. Polis-jandarma ise bombalar patladı bahanesiyle köşebaşlarına daha çok dikilir oldu.

Bütün anarşist gruplar, bu tür eylemlerin "silahlı eylemler" olduğunu ve bu eylemlerin halkı "bilinçlendireceğinin" propagandasını yaparlar. Öncelikle şunu belirtelim ki, bu tür eylemler ne halkı bilinçlendiriyor, ne de devrimi ilerletebiliyor. Bu tür eylemler yarar yerine devrime zarar verirler. Çünkü bugün yapılması gereken, bombalı pankartlar asmak, sermayedarların büro duvarlarına slogan yazmak ve halkı "bedava" yiyecek dağıtıyorum adına reformizmin, ekonomizmin batağına batmak değildir.

Bugün emperyalizmin uzantısı komprador-feodal düzeni saran buhran giderek daha da derinleşmektedir. Emperyalistler ve egemen sınıflar, bu buhranın yükünü tamamen halkın ve gençliğin sırtına yıkmaya, gelişen devrimci hareketi, kitlelerin muhalefetini ve mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır. Bunun için her türlü araca başvurmaktadır. Egemen sınıflar yeni baskı ve zulüm tedbirleriyle, sıkıyönetimle, Türkeşçi faşistlerin, MİT ve Kontr-gerillanın provokasyon ve katliamlarıyla mücadeleyi bastıramamaktadır. Mücadele her geçen gün daha da kitleselleşmekte ve yavaş olmasına rağmen bir devrim dalgası kabarmaktadır. Faşist diktatörlük acz içindedir.

Böyle bir dönemde kitleler içinde çalışmayı, onların mücadelesini yükseltmeyi reddederek, kitlelerden kopuk maceracı eylemlere girişmek, hiçbir şekilde devrime hizmet değildir. Bu, devrime bizzat zarar vermektedir. Anarşistlerin "öncü savaşı" da aynı şekilde devrime zarar vermektedir.

Birincisi, maceracı eylemler halkı ve gençliği mücadeleden koparmakta ve devrimden soyutlamaktadır. Çünkü onların tamamen dışında bir çatırtı-patırtı sürmektedir. Faşistlerin ve gericilerin karşı-devrimci propagandası da bu durumla birleşince, bu eylemler kitleleri kaygısızlığa itmektedir. Ki bu eylemler eskiden topladığı kitle sempatisini de toplayamamaktadır.

İkincisi, faşistler ve her türden gericiler, maceracı eylemleri kendi karşı-devrimci propaganda ve demagojilerine malzeme yapmaktadırlar. Yürüttükleri propaganda ile kitleleri kaygısızlığa itmektedirler. Bu sayede halkın ve gençliğin taleplerini küllendirmeye çalışmaktadırlar. Nitekim "Devrimci Sol" adlı grubun olduğu iddia edilen son maceracı eylemlerden sonra ortalığı "bu eylemler köşeye sıkışan MHP'yi kurtardı" demagojileri kapladı. Egemen sınıflar ve onların her türden uşağı bununla "MHP, ÜGD kapatılsın, MİT, Kontr-gerilla dağıtılsın" diye haykıran halkın ve gençliğin kafasına şunu yerleştirmeye çalışmaktadırlar. "Biz MHP'den hesap soracaktık. Kapatacaktık. Ama bu eylemler bunu ortadan kaldırdı" Onlar böylelikle kitlelerin mücadele potansiyelini dağıtmaya ve onları uyutmaya çalışmaktadırlar. Bir kere, MHP, faşist diktatörlüğün cinayet örgütlerinden biridir. Faşist diktatörlük, MHP'yi kapatıp ondan hesap soramaz. Olsa olsa halkın ve gençliğin mücadelesini bertaraf etmek için tabelasını değiştirirler. Tıpkı bir yıl önce cinayet örgütü Ülkü Ocakları Derneği'nin talebasını Ülkücü Gençlik Derneği şeklinde değiştirdiği gibi. Durum böyleyken egemen sınıflar ve onların her türden uşağı gerçeği gizlemeye çalışarak, anarşist grupların eylemlerinin MHP'yi kurtardığını öne sürmektedirler. Hiçbir çaba, halkımızın ve gençliğinin MHP, ÜGD'yi kapatmasını, MİT, Kontr-gerillayı dağıtmasını engellemeyecektir.

Bütün anarşist gruplar,kitlelerden kopuk eylemlerini "silahlı mücadele" adı altında yapmaktadırlar. Gerçi bu anarşist gruplar devletin "silahlı mücadele ile yıkılabileceğini" söylemekteler. Ama sorun, nasıl ve kimin silahlı mücadelesiyle devletin yıkılacağıdır. Anarşist gruplar, silahlı mücadeleyi insan iradesine tabi bir şey sandıkları için, bu mücadeleyi bir grup aydının vereceği "öncü savaş" olarak görmektedirler.

Oysa silahlı mücadele, yükselen kitle mücadelesinin ortaya çıkardığı bir olgudur. O bir grup aydının subjektif niyetinden değil, objektif nedenlerden kaynaklanır. Bugün gerçekten faşist diktatörlüğe karşı silahlı mücadele vermek ve onu yıkmak isteyenler, büyük bir kararlılık ve inançla bunu yaratmaya çalışıyor. Kitleleri bilinçlendirerek, örgütleyerek devrime hazırlamaya çalışıyor. Eğer bu sömürü ve zulüm düzenine karşı silahlı mücadele vermek isteyen varsa, onlar her şeyden önce bu yolu izlemelidirler. Kitlelerin içine girerek onların mücadelesini üst boyutlara yükseltmelidirler. Onları silahlı mücadeleye hazırlamalıdırlar. Yoksa Devrimci Sol vb. gruplar gibi sağa-sola bombalı pankart asmakla, beşer-onar kişilik gruplarla sermayedarların bürolarına slogan yazmakla ne silahlı mücadele verilir, ne de "oligarşi" yıkılır.

Anarşist gruplar sözde keskin görünmeye çalışırken, özünde kendiliğindenciliğin, ekonomzin batağındadırlar. Örneğin "Devrimci Sol" sürekli İGD adlı sosyal-faşist çetenin koruyuculuğunu yapmaktadır. Kitle gösterilerini engellemeye çalışmakta. İddia edildiğine göre Migros arabasını kaçırma ve halka "bedava" yiyecek dağıtma eylemleri de bu grubundur. "D.Sol" bu eylemlerle kitlelere ne veriyor. Kitlelerin yaşam şartlarını düzelttiğini mi zannediyor; yoksa onları bilinçlendirdiğini mi? Bu, maceracılığın ve ekonomizmin iç içe oluşunun en açık örneğidir. Başka bir şey değildir. "D.Sol" daha 1900'lerde Narodniklerin yaptığını yapmaktadır. Narodnikler de Çar'ın malına elkoyup köylülele dağıtıyorlardı.

Bireysel terör, sömürü ve soygun düzeninden kurtuluşun yolu değildir. Kurtuluş yolu olmadığı gibi, kitleleri devrimden uzaklaştırmakta ve egemen sınıflara hizmet etmektedir. Kaldı ki, halkımız da artık buna rağbet etmemektedir. Proletaryaya ve halka hizmet etmek isteyenler maceracılığı terk etmeli, inançla Marksizm-Leninizme sarılmalıdırlar.

Şavşat'ta polis-jandarma 7 emekçiyi katletti

● HALKA YAPILAN BU ZULMÜN VE DÖKÜLEN KANIN HESABI SORULACAK

23 Temmuz günü polis, jandarma, komando ve siyasi polis, halka karşı uygulanan jandarma terörünü protesto eden halk üzerine otomatik silahlarla ateş açtılar. 7 emekçi öldü, birçoğu da yaralandı.

GÜNLERDİR SÜREN AZGIN JANDARMA TERÖRÜ

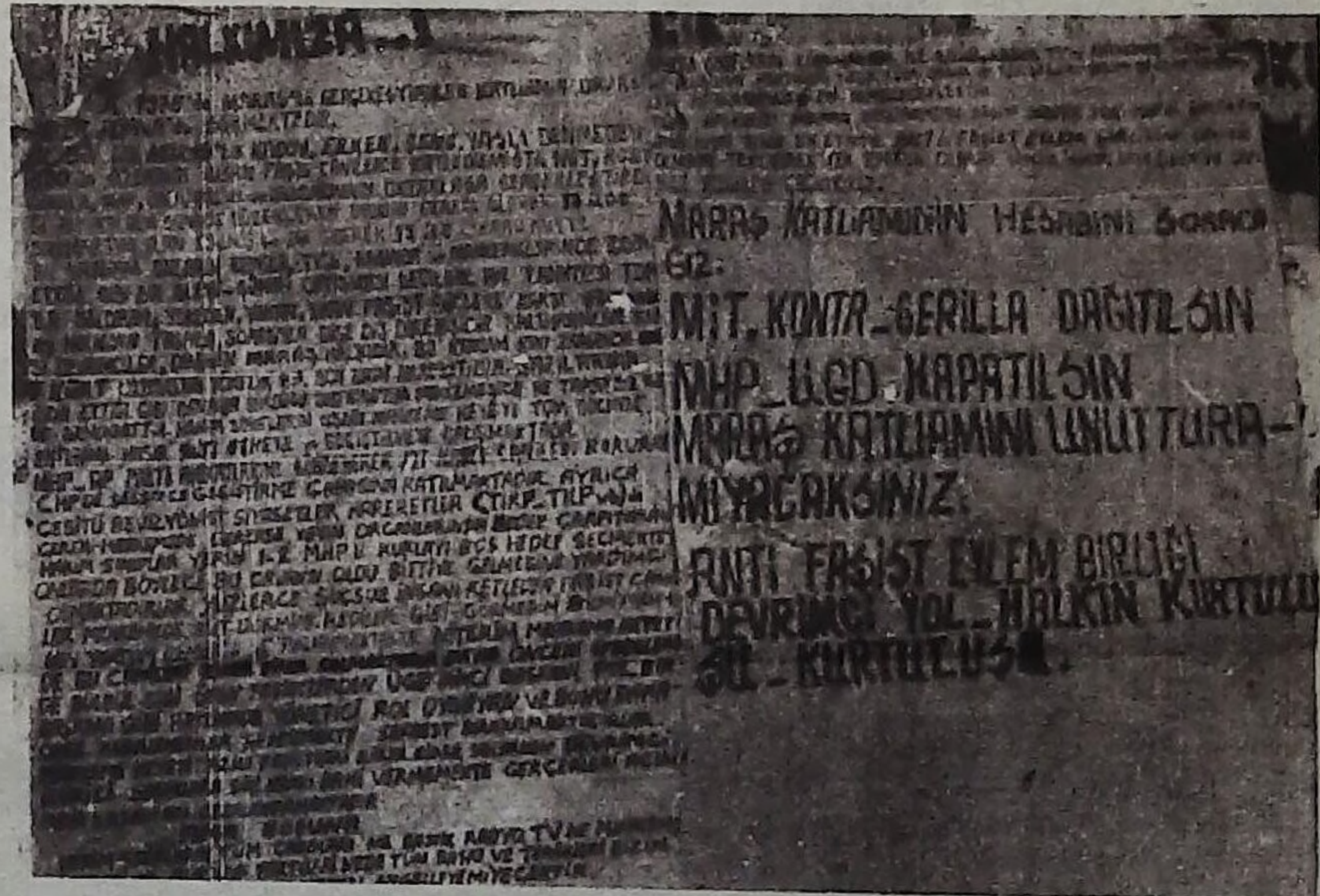
Şavşat gençliği ve halkı uzun mücaleler sonucu MHP-ÜGD'li sivil faşistleri kentlerinden kovmuşlardı. Faşist diktatörlük, şimdi onların yerini polisi, komandoları, jandarmalarıyla doldurmaya çalışıyor.

Faşist diktatörlük, Şavşat halkının mücadelesini ezebilmek için, özel bir komando birliği gönderdi. Komando birliği daha geldiği andan itibaren halka karşı azgın bir faşist teröre girişti. Gelir gelmez şehir içinde bir gövde gösterisi yaparak, bazı otellerde kalan kişileri dipcikledi, çıplak olarak sokakta dolaştırdı. Ardından Ardahan yolunu keserek halka zulmettiler. Tam da çapulcular gibi şoförlerin sigaralarına kadar elkoydular. Daha sonra Cenkelek yaylasını basarak herkesi aramış, bir şey bulamayınca da halkı dövmüşlerdir. Şehir içinde dükkanları, fırınları, manavları talan etmişler, istedikleri şeyi istedikleri fiyata almışlardır. Benzinliklere el koyarak, dağıtımı durdurmuşlar ve halkı mağdur durumda bırakmışlardır. Hemen hemen bütün köyleri basarak köylüleri dipçikten geçirmişlerdir. Meşeli Köyünde ise elleri kesilen bir devrimci arkadaşın faillerini aramak yerine, faşistlerle oturup çay-kahve içtiler.

POLİS—JANDARMA, HALKI VAHŞİCE TARADI

23 Temmuz günü dayanılmaz hale gelen bu terör ve zulmü protesto için yüzlerce emekçi ve genç bir gösteri düzenlediler. Gösteriye, polis, jandarma, komandolar ve siyasi polis azgınca saldırdı. Emekçileri otomatik silahlarla vahşice taradı. 7 emekçiyi katlettiler, birçoğunu da yaraladılar.

Bu katliam, Şavşat halkının kinini daha da biledi. Şavşat katliamı, ülkenin bircok yerinde lanetlendi.

Anti-faşist eylem birliği sürüyor

Halkın ve gençliğin Maraş katliamının katillerinin bulunup hesap sorulması için yükselttiği mücadele sonucu kurulmak zorunda kalınan mahkeme sürüyor.

Ancak dava başlar başlamaz gelişmeler hemen göstermiştir ki, faşist diktatörlük ve onun uşakları bu davayı bir an önce geçiştirme ve Maraş katliamını örtbas etme çabası içindedirler.

Mahkeme heyeti, katliamda başrolü oynayanları birer birer salıvermekte, ilericileri, demokratları ise susturmaya çalışmakta onlara söz hakkı dahi vermemektedir.

TİKP, TKP, TİP, TSİP gibi çeşitli revizyonist karşı-devrimci gruplar da diktatörlüğün ve mahkeme heyetinin gerçek katilleri gizleme çabalarını canı gönülden desteklemektedir. Tüm hedefin bir-iki kiralık katil olduğunu, bunlara da bir miktar cezanın verilmesiyle hesap sorulmuş olacağı imajını yaymaya çalışıyorlar. Ama öbür taraftan MHP. ÜGD, MİT, Kontr-gerillayı alabildiğine gizlemeye çabalıyorlar.

Fakat emekçi halk ve gençlik katliamların gerçek sorumlularının bulunup cezalandırılması için ülkenin dört bir tarafında mücadeleyi yükseltmektedir.

ADANA: ANTİ—FAŞİST EYLEM BİRLİĞİ

Bilindiği gibi Adana'da Halkın Kurtuluşu-Dev-Yol-Kurtuluş taraftarları Maraş Katliamının katillerinin bulunup cezalandırılması için anti-faşist eylem birliği oluşturmuşlardı.

Oluşturulan bu anti-faşist eylem birliği her türlü engellemelere rağmen, katillerin bulunup cezalandırılması için mücadeleyi yükseltiyor. Katliamın üzerini örtme çabalarını Adana halkına ve gençliğine anlatıyor. Mahkeme heyetinin ve çeşitli revizyonist grupların sahtekarlıklarını açığa çıkarıyor. Anti-faşist eylem birliği bugüne kadar bu amaçla Adana'nın her semtinde mahallerde, okullarda, fabrikalarda 35 bin adet bildiri dağıttı.

Adana'nın çeşitli yerlerine çok sayıda duvar gazeteleri asıldı. Üzerlerinde "Maraş katliamının hesabını soracağız", "Maraş katliamını unutturmayacağız", "MİT, Kontr-gerilla dağıtılsın, MHP, ÜGD kapatılsın", "Maraş'ın katilleri bulunsun, hesap sorulsun" vb. içerikli pankartlar, Adana'nın çeşitli yerlerine asıldı. Kahvelerde ve sinemalarda çeşitli konuşmalar yapıldı. Ayrıca üzerinde "Maraş katliamının hesabını soracağız-Anti-faşist Eylem Birliği (DY, HK, KSD) yazan bağış makbuzlarıyla hem bağış toplanmakta, hem de propaganda yapılmaktadır.

ANKARA

Ankara, Mamaklı devrimciler Maraş katliamının katillerinin açığa çıkarılması ve hesap sorulması için yoğun bir faaliyet yürütüyorlar. Onlar, diğer çalışmaların yanında Mamak-Tepecik-Keçikıran ve Saimekadın'da toplantılar düzenledi. Bu toplantılara 300 civarında emekçi ve genç katıldı.

Yine binlerce yurt öğrencisi sokağa atıldı

CHP hükümetinin geçen yıl daha da faşistleştirdiği Yurtlar Yönetmeliği uygulanarak yaz dönemi olduğu gerekçesiyle, yurtlarda kayıtlı olan bütün öğrencilerin kayıtları silinerek sokağa atıldılar. Öğrenciler yurtta kalabilmek için gelecek yıl için yeniden kayıt olacaklar. Ve sınıfta kalanlar, disiplin cezası olanlar, emniyet belgesi alamayanlar yurtlara giremeyecekler. Böylece binlerce öğrenci daha sokağa atılmış olacak, Ayrıca isteyen öğrencilerin yazın yurtlarda kalma hakkı da gasbedilmektedir.

Bu yıl öğrenci gençliğin mücadelesini durdurabilmek için yurtlar üzerinde yoğun bir baskı uygulandı. Binlerce öğrenci sokaktayken birçok yurt hâlâ öğrencilere kapalı tutuluyor. Polis, jandarma kışlası ya da mahkeme salonu olarak kullanılıyorlar. Kız yurdu haline getirilen Vezneciler-Site Yurdu'nda polisler de kalmakta, öğrencilere ahlaksızca tavırlara girişmekte ve baskı uygulamaktadırlar. Bunların yanı sıra yurtların temizlik, ısınma, dinlenme, çalışma, eğlenme, spor yapma, kültürel faaliyet olanakları açısından durumu çok kötüdür. Bu doğrultuda bir şey elde edilebilmişse o da ancak öğrencilerin zorlu mücadeleleriyle olmuştur. Öğrenciler üzerinde yoğun bir disiplin baskısı uygulanmış, yurtlardaki uygulamalara ve koşullara karşı çıkan öğrenciler cezalandırılmaya, yurtlardan atılmaya çalışılmıştır.

Ama bütün bu baskı ve terör ne öğrenci gençliğin mücadelesini, ne de yurtlardaki mücadeleyi durdurabildi. Gençler, yurtlar üzerindeki bu baskılara boyun eğmediler, mücadele ederek yurtlarını esas olarak devrimci-demokratik mevziler haline getirdiler. Ankara-Site Yurdu gibi yıllardır faşist saldırı üssü olarak kullanılan yurtlarda bile faşistlerin etkinliği kırıldı.

Gençlik, faşist Yurtlar Yönetmeliğinin iptal edilmesi, ihtiyacı olan her öğrenciye yurtta kalma hakkının sağlanması, yurtlardaki polis-jandarma işgaline son verilmesi, karakolların kaldırılması, faşist milislerin yurtlardan atılması ve alınmaması, yurtlardaki koşulların düzeltilmesi için mücadeleyi yükseltecektir. —

ÜCRETLERİN YÜKSELTİLMESİ İÇİN MÜCADELE

Yoğun bir toplusözleşmeler dönemini yaşıyoruz. Ücretlerin belirlenmesi sorunu bu toplusözleşmelerin en önemli konularından biri olmaktadır. İşçiler, üzerlerindeki sömürüyü bir ölçüde de olsa hafifletmek ve hayat şartlarını biraz olsun düzeltebilmek için daha fazla ücret için mücadele etmek zorundadırlar. Hayat pahalılığı, zamlar ve enflasyonun görülmemiş boyutlara ulaştığı günümüz koşulları, işçiler açısından ücretlerin artırılması sorununun önemini çok daha artırmaktadır. Hergün yeni zamların yapıldığı bu şartlarda, sözleşmelerin genellikle iki yılda bir yapıldığı düşünülürse, bunun önemi daha iyi anlaşılır.

DAHA FAZLA ÜCRET İÇİN MÜCADELE

Burjuvazi daha fazla kâr için, her zaman, diğer şeylerin yanısıra, işçi ücretlerini mümkün olduğunca düşük tutmaya çalışır. Hatta işçi ücretlerini, işçinin ve ailesinin geçinebileceği düzeyin de çok altına düşürmeye çalışır. Yani işgücünün değerini, maliyetinin altına düşürmeyi kendi kârını artırmanın önemli bir yöntemi olarak kullanır. Bunu gerçekleştirebildiği ölçüde burjuvazinin kârı daha da artar. Bu yüzden, asgari ücretin, en az bir işçi ailesinin beslenme, barınma, sağlık, eğitim ve kültürel ihtiyaçlarını yeterli bir düzeyde elde edebilmesine yetecek şekilde belirlenmesi, işçiler için her zaman gündemde olan bir mücadeledir.

Emperyalistler ve komprador feodal egemen sınıflar bugün derin bir ekonomik buhran yaşıyorlar. Bu durum ücret artışı için mücadelenin önemini daha da artırıyor. Çünkü emperyalistler ve egemen sınıflar bu buhrandan, buhranın yükünü işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar üzerine yıkarak kurtulmaya çalışıyorlar. Bunun için perpeşe devalüasyonlar ve zamlar yapıyorlar. Öte yandan bunların bir parçası olarak, işçi ücretlerini de mümkün olan en düşük düzeyde tutmaya çalışıyorlar. Onlar aynı zamanda birçok yalan ve demagojiye de başvuruyorlar: İşçi sınıfına, bunalımdan kurtulmak için "fedakarlık" yapmasını, üzerindeki sömürünün artmasına sessiz kalmasını öneriyorlar. İşçi sınıfından buhran içindeki komprador-feodal sömürü ve zulüm düzeninin kurtarıcısı olmasını istiyorlar. Gerçekte işçi sınıfının, ekonomik buhranın sona ermesinden hiçbir çıkarı yoktur. Buhrandan çıkılarak bir istikrar dönemine girilse bile, işçi sınfı üzerindeki sömürü yine artarak sürecektir.

Egemen sınıfların işçi ücretlerini dondurma ve düşük tutma doğrultusundaki çabaları, açıktır ki, en başta ve en çok genç işçileri etkilemektedir.

Işçi sınıfı açısından ücretlerin yükseltilmesi için mücadele sadece üzerindeki sömürüyü biraz olsun azaltmak ve buhranın yükünün üzerine yıkılmasına karşı çıkmak açısından bir önem taşımamaktadır. Aynı zamanda, bu mücadele, yaşam koşullarının düzeltilmesi ve burjuvaziye karşı savaşında fiziksel ve zihinsel olarak daha güçlü olabilmek açısından da gerekli ve önemlidir.

PATRONLARIN, HÜKÜMETİN VE SENDİKA AĞALARININ TUTUMU

Patronlar, işçilerin daha fazla ücret için mücadelesini engelleyebilmek için, işçi ücretleri konusunda da çeşitli demagojilerin yanısıra, grev fonlarını artırıyorlar, işçiler üzerindeki baskı ve tehditleri artırıyorlar. İşten atmaları hızlandırıyorlar.

Faşist diktatörlüğün koltuk değneği reformist CHP hükümeti, yine patronların en büyük yardımcılığı görevini yerine getiriyor. Buhrandan çıkışın yolunu patronların kârını azaltmakta değil, emekçiler üzerindeki sömürünün artırılmasında görüyor. Temel ihtiyaç maddelerine peşpeşe zamlar yaparken, utanmazca, işçileri "fedakarlık" yapmaya, daha az ücret istemeye çağırıyor. Çukobirlik'te olduğu gibi işçilerin toplusözleşme ile aldığı zammı fazla göstererek, buna açıkça karşı çıkıyor ve engellemeye çalışıyor. Sadece bunlarla da kalmayarak, işçi sınıfının grev silahını kullanmasını engellemeye çalışıyor. Grevleri yasaklıyor, ya da erteliyor.

Sendika ağaları da, patronlara ellerinden gelen yardımı yapmaya çalışıyorlar. Patronların ve hükümetin yaptığı demagojileri tekrarlıyorlar. İşçilerin daha fazla ücret için direnmesini ve grevleri engelleyebilmek için her yola başvuruyorlar. İşçi önderlerini işten attırmak için patronlarla elbirliği yapıyorlar. İşçilerin ücretlerini donduran ve greve gitmelerini yasaklayan "Toplumsal Anlaşma"yı uygulamaya çalışıyorlar. Bu ihanetlerini daha da ileri götürmeye uğraşıyorlar. Genç işçilerin özgül taleplerinden ise hiçbir şekilde bahsetmiyorlar.

Sendika ağaları buhran içindeki egemen sınıflara yardım için, bugün daha fazla uğraşacaklar. Dolayısıyla bu toplusözleşmeler döneminde sendika ağalarının hain yüzleri daha da fazla açığa çıkacaktır.

GENÇ İŞÇİLER AÇISINDAN

Bugün hızla artan hayat pahalılığı, genç işçileri daha fazla etkilemektedir. Çünkü genç işçiler gerek ücret açısından, gerekse diğer sosyal ve yasal haklar açısından daha korumasız durumdadırlar. Genç işçilerin durumunu daha da kötüleştiren çeşitli uygulamalar sözkonusudur. Ayrıca genç işçilerin kendilerine özgü, özel talepleri hiçbir şekilde karşılanmamaktadır. Öte yandan genç işçilerin özgül talepleri şimdiye dek hep toplusözleşmelerin dışında bırakılmıştır. Bütün bunlar toplusözleşmeler döneminde genç işçilerin özgül talepleri için ve daha yüksek ücret için mücadele etmesinin önemini daha da artırmaktadır. Genç işçiler, patronların, hükümetin ve sendika ağalarının, işçi sınıfının düzenin kurtarıcısı olması gerektiği şeklindeki demagojilerine kanmayacak ve buhranın yükünün sırtına yıkılması çabalarına karşı mücadelesini yükseltecektir.

Elbette genç işçiler için daha fazla ücret elde etmek hiçbir zaman kurtuluş değildir. Bu onun üzerindeki sömürünün son bulması demek değildir. Bunun için, temel sorun ücretlerin "düzeltilmesi" değil, ücret sisteminin ortadan kaldırılmasıdır. Yani genç işçilerin mücadelesi hiçbir zaman ücretlerin yükseltilmesi mücadelesiyle sınırlı kalamaz. Genç işçiler ücretli köleliğe son vermek için mücadeleyi, mücadelelerinin merkezine koymak zorundadırlar.

Genç işçiler toplusözleşme döneminde, bu bakışla daha fazla ücret ve diğer özgül talepleri için mücadelelerini kararlılıkla yükseltmelidirler.

Genç işçiler:

* Asgari ücretin yeterli düzeye yükseltilmesi ve her yerde uygulanması,
* Genç işçilerin mesleki eğitiminin sağlanması,
* 18 yaştan küçüklerin ağır ve sağlığa zararlı işlerde çalıştırılmaması, gece çalışmalarının yasaklanması,
* 18 yaştan küçüklere 6 saatlik işgünü uygulanması,
* Öğrenim gören işçilerin, bütün öğrenim giderlerinin işveren tarafından karşılanması ve çalışma koşullarının buna göre düzenlenmesi,
* Genç işçilerin daha fazla tatil yapması,
* İşyerlerinde spor ve kültürel faaliyetler için gerekli olanakların ücretsiz olarak sağlanması,
* Deneme süresinin kaldırılması, işe yeni alınan tüm işçilerin kadrolu sayılması
* İşten atmalara son verilmesi

için mücadeleyi toplusözleşmeler döneminde daha da yükseltmelidirler.

Çukobirlik Sözleşmesi

CHP'NİN TOPLUSÖZLEŞMELERDEKİ TAVRININ BİR ÖRNEĞİ

Geçtiğimiz günlerde Çukobirlik'te toplusözleşme görüşmeleri sonuçlandı. İşçiler ücret zammı ve çeşitli haklar elde ettiler. Bu sözleşme büyük tantanalarla karşılandı. Burjuva gazeteleri ve sendika ağaları bu toplusözleşmenin şimdiye kadar görülmemiş bir sözleşme olduğu, görülmemiş zamlar alındığı şeklinde yaygaralar yaptı. Ardından faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümeti, bu sözleşmenin bugünkü koşullarda "aşırı" olduğunu söyleyerek, yeniden gözden geçirilmesini istedi.

Öncelikle şunu söylemek gerekir ki, toplusözleşme ile işçilerin elde ettiği zamlar hiç de "görülmemiş" denecek bir artış değildir. İşçilerin sonuçta eline geçecek olan para yine bugünkü hayat pahalılığı karşısında çok yetersiz kalmaktadır. Sendika ağaları, hükümet, patronlar, burjuva gazeteler, bu toplusözleşmenin "görülmemiş" bir sözleşme olduğu şeklindeki yaygaraları işçileri kandırmak içindir. Alınan zamların "çok fazla" olduğuna inandırmak ve işçilerin daha fazla ücret istemesini engellemek içindir. Hükümet, patronlar, sendika ağaları ve burjuva basını elbirliğiyle bir yılda sayısız defa devalüasyonun yapıldığı, hayat pahalılığının hızla arttığı günümüz koşullarında iki yılda bir yapılan bu sözleşmelerle alınan zamların gerçekte çok yetersiz olduğu gerçeğini karartmaya çalışıyorlar.

Bu toplusözleşmede üstelik genç işçilerin hakları, özgül sorunları konusunda hiçbir talep yer almamıştır. Genç işçilerin talepleri bu sözleşmede hasıraltı edilmiştir. Genç işçiler açısından bakıldığında bu sözleşme çok daha kötü bir toplusözleşmedir.

Reformist CHP hükümeti de, burada işçi düşmanı yüzünü bir kez daha açığa vurmuştur. CHP hükümeti komprador-feodal düzeni buhrandan kurtarmanın yolunu, emekçiler üzerindeki sömürüyü daha da artırmakta görmektedir. Bir yandan kompradorların, feodallerin ve emperyalistlerin isteklerine uygun olarak peşpeşe yeni zamlar ve devalüasyonlar yaparken, öte yandan işçi ücretlerini düşük tutmakta, toplumsal ihanet anlaşmaları imzalamakta, grevleri yasaklamakta, tarım ürünlerinin taban fiyatlarını düşük tutmaktadır. Çukobirlikteki toplusözleşme karşısında CHP hükümetinin aldığı tutum onun bu halk düşmanı siyasetinin bir kez daha sergilenmesidir. Ecevit ve hükümeti emperyalistlere ve hakim sınıflara hizmet etmek, onları bunalımdan çıkarmak için işçilerin aldığı en ufak bir hakka bile tahammül edemez hale gelmiştir. Bu durum onun daha da fazla teşhir olmasına yolaçmaktadır.

KONYA YALÇIN ELEKTRİK ATÖLYESİ ÇIRAKLARI :

Bizler Konya'da Yalçın Elektrik Atölyesinde çalışan 8 işçiyiz. Burada çırak ve kalfa olarak çalışmaktayız. Hiçbirimizin sigortası yok ve aldığımız haftalıklar da 200 lira ile 450 lira arasında değişiyordu. İçimizdeki iki kalfa arkadaş yüksek, diğerleri 200-250 lira alıyorduk. Patronun yeğeni ise 900 lira haftalık alıyordu.

Patrona sigorta için başvurduğumuzda bizi devamlı şu inşaatın işi başlasın orda sigortalayacağım diye atlatıyor. Günde 10-12 saatten aşağı çalışmıyoruz.

Burada çalışan birkaç arkadaş Konya YDGD'ye gidiyor ve emekçi gençlik toplantılarına katılıyor ve öğrendiklerimizi atölyede diğer çırak vekalfa arkadaşlara anlatıyor, patrondan hakkımızı alabilmemiz için birleşmemiz gerektiği konuşuyorduk. İlk zamanlar çoğu pek karışmıyordu ama sonunda birlik olduk ve haftalıklarımızın yükseltilmesi için bir günlük bir direniş yaptık. Bu direnişe patronun yeğeni katılmayarak bizim direnişimizi kırmak için uğraştı ama başaramadı. Direnişte Konya YDGD'nin EGB'su ile bağımızı oluşturamadığımız için kendi bildiğimiz ve gücümüz oranında direnebildik ve akşamüstü patronun haftalıklarımıza 75 lira ile 150 lira arasında yaptığı zamları kabul ederek işe başladık. Direnişten önce neler isteyeceğimizi saptayamadığımız için verilen zam karşısında kararasız kaldık ve kabul ettik. Şimdi patron biri eskisinden daha geç işi bıraktırarak bu verdiği zamın karşılığını almaya çalışıyor. Sigortamızı oyalıyor.

Bizler bu direnişteki hata ve eksiklerimizi şimdi daha iyi kavrayarak birlik olduğumuz zaman daha güçlü olduğumuzu ve patronların taleplerimizi vermek zorunda kaldığını öğrendik. 8 saatten fazla çalışmama, sigorta hakkımızı ve aldığımız zamların yeterli olmadığını aramızda konuşarak toplantı yaparak mücadelemizi devam ettiriyoruz.

Bu direnişte bizlere karşı çıkan faşist sempatizanı bir kalfa da bizim saflarımıza geçti, şimdi birlikte mücadele ediyoruz.

MİSK işçi örgütü değil, bir faşist cinayet örgütüdür

Son haftalarda olan bazı olaylar, bir cinayet örgütü olan MİSK'in yüzünü bir kez daha açığa çıkardı.

17 Temmuz günü Ankara'da MHP Genel Merkezinin yanındaki MİSK binasında bir patlama oldu. Daha sonra bu patlamanın bomba imal ederken olduğu açığa çıktı ve MİSK binasında yapılmış başka bombalar bulundu. Soruşturma biraz ilerleyince MİSK'in MHP'ye, ÜGD'ye ve çeşitli siyasi cinayetlerin sorumlusu olan faşist canilere para verdiği de ortaya çıktı. Bunun hemen ardından faşist Çelik-İş yöneticilerinin kiralık katil tuttukları ortaya çıktı.

Bütün bu olaylar MHP'nin bir yan kuruluşu olan MİSK'in bir işçi örgütü değil; işçilere, gençlere, devrimcilere, halka karşı saldırılar düzenleyen bir faşist cinayet örgütü olduğunu bir kez daha açıkça ortaya sermiştir. Onlar bunu gizleyebilmek için gayret sarfediyor, binbir yalan ve demagojiye başvuruyorlar. Son olarak da, bomba imal ederken ölen üyelerinin bir ajan olduğu yalanıyla durumu kurtarmaya çalıştılar.

MİSK, MHP'nin bir yan kuruluşudur ve bir faşist cinayet örgütüdür. MİT, ÜGD, Kontr-gerilla gibi diğer cinayet şebekeleriyle de içli-dışlı çalışmaktadır.

Faşistler, MİSK aracılığıyla bir yandan kendi yüzlerini gizlemeye, MHP'nin ve faşistlerin işçi yanlısı, işçilerin çıkarlarının savunucusu olduğu yalanını yaymaya çalışıyorlar. Bir yandan da, sömürüye ve patronlara karşı mücadele etmek isteyen işçileri patronlara satarken aynı zamanda onları kendi karşı-devrimci emelleri için kullanmaya, karşı-devrimci faaliyetleri için bir dayanak ve paravan olarak kullanmaya çalışıyorlar.

Genç işçiler, sömürü ve zulme karşı mücadelelerinin her zaman önüne dikilen ve bir faşist cinayet örgütü olan MİSK'in yüzünü her yerde teşhir edecek, bu faşist yuvanın dağıtılması için mücadelelerini her zaman yüksek tutacaklardır.

Pak Ticaret Deterjan Fabrikasında direniş sürüyor

Adana-Akkapı Pak Ticaret Deterjan Fabrikası işçilerinin başlattıkları direniş sürüyor.

Deterjan işçileri, ilk direnişlerini 28 Haziran günü başlatmışlardı. Patronun 3 erkek işçiyi işten atması üzerine işçiler, Adana YDGD—EGB ile de ilişki içinde, arkadaşlarını işe geri aldırmak ve bazı sosyal hakların tanınmasını sağlamak amacıyla direnişe geçmişlerdi. Patron işçilerin direnişi karşısında geriledi ve işçilerin, aralarında atılan işçilerin geri alınması, işyerinde 8 saatlik işgününün uygulanması, işçilerin sigorda ettirilmesi, günde 15 lira yemek parası, günde 15 lira yol parası verilmesi de bulunan taleplerini kabul etti.

Fakat bundan 1 hafta sonra patron önce kabul ettiği bütün talepleri reddetti.

Bunun üzerine EGB ile birlikte kız işçilerin de direnişe katılmasını sağlamak ve haklarını alana kadar direnmek kararı aldılar. Patronun namussuzluğu işçilerin kinini daha da artırdı.

İşçiler bu defa taleplerine yenilerini ekleyerek patronun karşısına 15 maddelik talepleriyle dikildiler. Patron bunun karşısında şaşkına döndü.

Direnişin ilk günü Adana YDGD—EGB tüm üyeleriyle direnişi destekledi. YDGD tiyatro ekibi ve ozanlarıyla direniş yerindeydi. İşçiler sürekli sloganlar haykırıyor, marşlar söylüyorlardı. Direniş boyunca sürekli Halkın Kurtuluşu ve Devrim Yolunda Gençlik gazeteleri okunarak tartışılıyordu.

Patron, polis çağırdı. 5 araba polis geldi, Fakat genç işçiler ile diğer YDGD'li gençlerin birliğini görünce bir şey yapamadılar.

Polis, ikinci gün de saldırı için bahane aradı. Asılan pankartları indirmeye kalktıysa da, işçiler pankatları tekrar astılar. İşçiler üzerinde baskılar daha sonraki günler daha artırılmaya çalışıldı. Direniş yerine giden Mahmut Mutlutaş adlı YDGD'li genç, faşistlerce kurşunlanarak katledildi. Direnişin üçüncü günü 4, dördüncü günü ise bir işçi gözaltına alındı.

Genç işçiler, artan baskılara rağmen direnişlerini başarıyla sürdürüyorlar.

EMEKÇİ GENÇLİK GEZİLERİ

İZMİR YDGD

İzmir YDGD, çeşitli birimlerde mücadele eden işçi ve emekçi gençler arasında devrimci dayanışmayı ve kaynaşmayı sağlamak, işçi gençliği devrimci değerler temelinde eğitmek ve geliştirmek için "Emekçi Gençlik Gezisi" düzenledi.

1 Temmuz tarihinde yapılan geziye 600 işçi, emekçi ve öğrenci katıldı. Katılımın % 90'ını işçi ve emekçi gençlerle aileleri oluşturuyordu.

Gezinin programı; ülkemizdeki durum ve gençlik hareketinin durumuyla ilgili konuşmalar, halk oyunları, skeçler, ozanlardan türküler ve şiirler, fabrika ve semtler arası spor yarışmaları, yüzme ve deniz oyunlarından oluşuyordu.

Bu program akşama kadar canlılık, neşe ve disiplin içinde uygulandı. Yönetim Kurulu ve EGB üyesi arkadaşlar "ülkenin bugünkü durumu" ve "Gençlik hareketinin durumu" konularında iki eğitici konuşma yaptılar.

Genç işçi bir kız arkadaşımız halk türküleri, marşlar çaldı ve söyledi. Tariş ve Sümerbank'tan Kürt işçi arkadaşlarımız kendi yörelerinin halk oyunlarının örneklerini sergilediler. Halk oyunları oynayan arkadaşlarımız içten söyledikleri Kürtçe türküleriyle canlı oyunlarıyla, süslü-pahalı elbiseli paralı oyunculardan zıt bir dünyanın insanlarıydılar. Çünkü onlar burjuvalara verilen lüks gösterilerde değil, fabrikalarda ve 1 Mayıs mücadele meydanlarındaki görüntüleriyle çelikleşmişlerdi.

Gezinin en canlı bölümlerinden biri de deniz oyunları ve yarışmalardı. Denizde 250 kişilik grupla çeşitli yarışmalar yapıldı, oyunlar oynandı ve denizde "YDGF" yazıldı. Fabrika ve semt birimleri arasında yapılan mendil kapmaca, bayrak yarışı gibi yarışmalarda genç işçiler hem yarıştılar, hem kaynaştılar. Yarışanların ve yüzlerce seyircinin kalbi heyecanla attı. Ama yarışlar boyunca ne yarışmacılar bütün burjuva karşılaşmalarında olduğu gibi hile ve bozgunculuk yaptılar ne de seyirciler stadlarda olduğu gibi küfürler yağdırdılar. Çünkü gezide yapılan spor, dostluğun, dayanışmanın, sevginin ve gençliği her yönde eğitip, geliştirmenin bir aracıydı.

Geziye katılanlar birimler halinde ortak yemek yediler ve gezi sonunda devrimciler halkın sürekli geldiği gezi yerine attıkları bütün çöp ve gazeteleri de topladılar.

Gezi, sınıfsal bileşimiyle, canlılığı, gerçekleştirilen eğitimiyle, kültür, spor ve sanat faaliyetleriyle yani bütün yönleriyle geçmişte düzenlenenlerden ayrılıyordu.

Şüphesiz bu durum geziyi düzenleyen örgütümüzün işçi gençliğin kazanılması ve devrim yolunda eğitilip örgütlenmesi, gençliğin devrimci sanat ve kültürün ürünleriyle devrimci değerler temelinde eğitilmesi, yoz emperyalist burjuva-feodal kültürün etkilerinden kurtarılması, gençliğin kollektif spor yoluyla dinlendirilmesi ve geliştirilmesi konularda giderek olgunlaşan bakış açısının ve bu konularda yeni atılmaya başlayan ciddi adımların bir yansımasıydı, bir başarısıydı.

Gezideki atılım bizim için parlayıp sönen bir saman alevi değildi ve bu atılım şimdi bir yandan grev ve mücadele barikatlarında mücadele eden gençlerin bir yandan da il düzeyinde önümüzdeki ay gerçekleştirilecek olan İŞÇİ GECESİ için yapılmakta olan yoğun çalışmayla sürüyor.

GİRESUN YDGD EMEKÇİ GENÇLİK GEZİSİ

Giresun YDGD, Trabzon'da yapılan "Emekçi Gençlik Bölge Toplantısı"ndan sonra emekçi gençlik faaliyetlerini değerlendirerek, emekçi gençliği kazanma çalışmalarına hız verdi. Bu amaçla Çandırçalış Köyüne bir gezi düzenledi. YDGD'liler gezi öncesinde çırak arkadaşların yoğun olduğu böllere giderek gezinin propagandasını yaptılar ve gazete sattılar.

70'den fazla gencin katıldığı gezide marşlar ve türküler söylendi. Bir arkadaş konuşma yaparak YDGD'nin mücadelesini ve emekçi gençliğe yönelik çalışmalarını anlattı. Devrim Yolunda Gençlik gazetesinin propagandası yapılarak, satıldı. Devrimci disiplin içinde geçen gezi, işçi-köylü-öğrenci gençliğin dayanışmasını güçlendirdi.

KONYA YDGD

Konya YDGD yaptığı bir toplantıyla geçmiş dönemde emekçi gençliği kazanma doğrultusunda yürüttüğü mücadeleyi değerlendirdi. Daha sonra ise emekçi gençliği kazanma doğrultusunda yürütülen mücadelenin daha güçlü ve örgütlü olması için EGB'yi kurdu.

EGB kurulur kurulmaz çalışmalara başlayarak çeşitli toplantılar düzenledi. Toplantılarda emekçi gençliğin sorunları, mücadelesi ve son zamlar tartışıldı. Ayrıca bir de emekçi gençlik gezisi yapıldı. Geziye 60 çırak arkadaş katıldı. Gezide yapılan toplantıların yanında çeşitli spor gösterileri yapıldı. Halk oyunları oynanarak, marşlar, türküler söylendi. Gezi, coşkulu bir hava içinde geçti.

ÜLKEMİZDE ÇOCU

Geçen sayımızda "Kapitalizm ve Çocuk" başlığı altında kapitalizmin insanlığın ve toplumun geleceği, onun sürdürücüsü olan çocuğu nasıl açlığa, sefalete ve ölüme mahkum ettiğini, kapitalizmin doğuşuyla birlikte bunun yoğunluk kazanarak bugüne kadar sürdüğü ve günümüzde kapitalist-revizyonist dünyada çocuğun içinde bulunduğu durumu örnekleyerek kapitalizmin çocuğa neler verdiğini ortaya koymaya çalıştık. Ayrıca kapitalizmin vahşetine karşılık, sosyalizmde çocuğa nasıl değer verildiğini ve bunun canlı bir uygulaması olarak Sosyalist Arnavutluk'ta çocuğun durumunu da genel hatlarıyla ortaya koymaya çalıştık. Bu yazımızda ise ülkemizde çocuğun durumunu ele alacağız.

Ülkemizde çocuğun durumu esas olarak kapitalist-revizyonist ülkelerden farksızdır. Ülkemizde de çocuk baştan itibaren açlık ve sefaletle pençeleşmektedir. Açlık ve sefaletle pençeleşen çocukların önemli bir bölümü ölmekte, diğer bir bölümü ise sakat kalmaktadır. Çocuk yeterli ve dengeli olarak beslenememekte, sağlık hizmetlerinden yoksun kalmakta ve okula gidemeyerek cahil kalmaktadır. Çocuk 7-8 yaşına bastığında bütün bunlara ek olarak bir de çalıştırılarak sömürülmektedir. Ülkemizde çıraklık bu sömürü için önemli bir araç teşkil etmektedir. Görüldüğü gibi ülkemiz çocuklarının durumu kapitalist-revizyonist ülkelerdeki çocukların durumundan farklı değildir. Farklı olan şey, ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olması yüzünden çocukların içinde bulunduğu şartların daha kötü ve onların maruz kaldığı baskı ve sömürünün daha da ağır olmasıdır. Dolayısıyla da ülkemiz çocuk ölümleri ve sakat kalma oranlarının en yüksek olduğu ülkeler arasında ilk sıralarda yer almaktadır.

Ülkemizde çocuk küçük yaşta. zor şartlar altında çalıştırılarak vahşice sömürülmekte ve gelişimi engellenmektedir.

KOMPRADOR FEODAL DÜZENDE EMEKÇİ KİTLELERİN DURUMU

Ülkemiz emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodal kalıntıların hüküm sürdüğü yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Siyasi iktidar komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının elindedir. Bu iktidar, ülkemizde emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin çıkarlarını korumakta ve emekçi kitleleri sömürerek ezmektedir.

Bugün ülkemizde bütün zenginlikleri, üretim araçlarını elinde tutan bir avuç komprador ve toprak ağası bunları kullanarak halkı vahşice sömürerek bolluk içinde yaşamaktadır. Elde ettiğinin önemli bir bölümünü ise ağababası emperyalistlere vermektedir. Ama ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi halk ise her türlü zenginlikten, üretim aracından yoksun olarak açlık ve sefalet içinde yaşamaktadır. Ülkemizdeki gelir dağıtımı, büyük çoğunluğun ve bir avuç komprador ve toprak ağasının gelirden aldığı pay bunun bir kanıtı olmaktadır. Devlet Planlama Teşkilatı'nın 1973 yılına ait istatistiklerine göre, bir yanda ailelerin %5'i toplam gelirin %0.35'ini almakta, diğer yanda ise ailelerin %1'i toplam gelirin %13'ünü almaktadır. Yine bir yanda ailelerin %30'u toplam gelirin %6.9'unu almakta, diğer yanda ise ailelerin %5'i toplam gelirin %28.92'sini almaktadır. Görüldüğü gibi ailelerin büyük çoğunluğu toplam gelirin çok az bir bölümünü alırken, bir avuç aile toplam gelirin oldukça büyük bir bölümünü almaktadır. Ayrıca bu durum kendisini mülk dağılımında da göstermektedir. Örneğin 1973 yılına ait istatistiklere göre toprağın hanelere dağılımı şöyledir: Bir yanda hanelerin %44.6'sı toprağın %8.4'ünü almakta, diğer yanda ise hanelerin %0.8'i toprağın %15.4'ünü almaktadır. Ki bu resmi istatistikler 6-7 yıl öncesine aittir ve aynı zamanda gerçeği de yansıtmamaktadır. Gerek gelir dağıtımı, gerekse toprak dağılımındaki fark daha fazladır.

Gelir dağılımındaki farkın böylesine uçurumlar teşkil ettiği, egemen sınıfların gerek kendilerinin, gerekse ağababaları emperyalistlerin kârını daha da artırmak için işçi sınıfı, emekçi halk üzerindeki sömürüsünü sürekli olarak yoğunlaştırdığı bu düzende emekçi kitlelerin durumunun iyi olmasından, onların insanca yaşamasından sözedilemez. Hele hele komprador-feodal düzeni saran buhranın daha da derinleştiği ve dolayısıyla yeni zamların, devalüasyonların birbirini izlediği, ücretlerin dondurulduğu ve daha çok insanın işsizler ordusuna katıldığı günümüzde ise hiç mi hiç bundan sözedilemez. İşçilerin, köylülerin, küçük esnafın ve dar gelirli memurların yaşam şartları böylesine kötü iken onların çocuklarının yaşam şartlarının iyi olması düşünülemez. Çünkü emekçi ailelerin yaşam şartlarının daha da kötüleşmesi çocuğu doğrudan ilgilendirmekte ve onun da yaşam şartlarını kötüleştirmektedir. Bütün demagojilere rağmen, komprador-feodal düzenin bugün çocuğa verdiği daha çok açlık, daha çok sefalet ve daha çok ölüm olmaktadır.

ÜLKEMİZDE ÇOCUK SAĞLIK VE BAKIM OLANAKLARINDAN MAHRUMDUR

Ülkemizde çalışan annelerin herhangi bir yaşam güvenceleri yoktur. Anne gebe olsa bile çalışmak zorundadır. Çünkü çalışmazsa hem tamamen aç kalmakta, hem de çalıştığı işini kaybetmektedir. Bu yüzden anne gebelik döneminde şehirde fabrika büro vb. işyerlerinde, köyde tarlada çalışmak zorundadır. Anne çalıştığı gibi, yeterli ve dengeli olarak beslenememekte ve tıbbi kontroldan geçememektedir. Bu, verdiği diğer zararların yanı sıra, henüz doğmamış olan çocuğun ölümüne neden olmaktadır. Ülkemizde oldukça yaygın olan bu ölümler halk arasında "çocuk düşürme" olarak bilinmektedir.

Doğum sırasında anne değil ebe, doktor, vb, personelin yardımını görmek, yüzünü bile görememekte ve çoğu zaman yalnız başına doğum yapmaktadır. Doğum yapan annenin durumu böyle iken, ülkemizde sözde anne-çocuk sağlığı ile uğraşan kurumlar vardır. Yine koparılan yaygaraya bakılırsa bu kurumlar yoğun bir faaliyet yürütmektedir. Oysa duruma şöyle yakından bakıldığında böyle bir faaliyetin hemen hemen hiç olmadığı ortaya çıkmaktadır. Ülkemizde doğumdan önce ve sonra ana-çocuk sağlığı ile ilgilenen Ana-Çocuk Sağlığı Merkezleri ihtiyaca göre ancak göstermelik bir düzeyde kalmaktadır. 1973 yılına ait istatistiklere göre, 67 ilin sadece 32'sinde Ana-Çocuk Sağlığı Merkezi, 572 ilçenin sadece 60'ında Ana-Çocuk Sağlığı Şubesi ve 36.115 köy ve bucağın ise ancak 912'sinde Ana-Çocuk Sağlığı Köy İstasyonu vardır. Kaldı ki, bu kurumlar da bulundukları il, ilce ve köylerde ihtiyacı karşılamaktan çok uzaktırlar. Örneğin ana-çocuk sağlığı hizmetlerinin sözde en yoğun olduğu İstanbul'da bile her 100 anneden ancak 10'u, her 160 çocuktan ise ancak 14'ü bu hizmetlerden yararlanabilmektedir. Olanaksızlıklar ve kötü şartlar yüzünden doğum sırasında anne ve çocuk ölmekte ve sakat kalmaktadır. Annenin sağlık hizmetlerinden yoksun kalması ve yalnız başına doğum yapması yüzünden ülkemizde yılda her 100 bin kadından 2210'u ölmekte ve binlercesi sakat kalmaktadır. Yine canlı olarak doğan her 1000 çocuğun 155'i kısa süre içinde ölmektedir. Bu, canlı doğup da kısa süre içinde ölen çocukların gerçek sayısı altında bir sayıdır. Çünkü ülkenin ücra köşelerinde kaç çocuğun doğduğu, kaçının öldüğü bilinmemektedir. Çocuklar daha nüfus kütüklerine kaydettirilmeden ölmektedir. İşte bunlar istatistiğin dışında kalmaktadır.

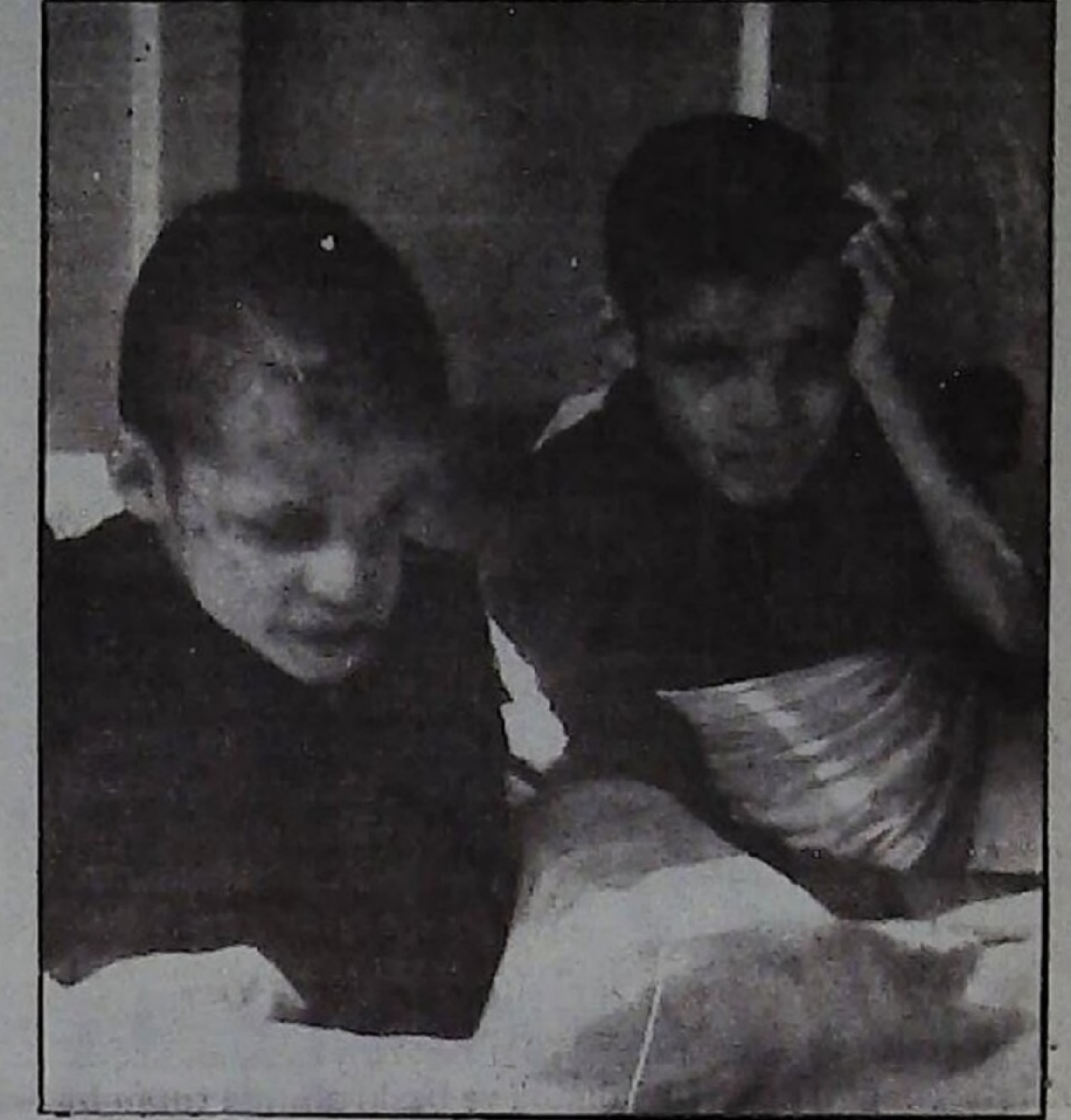
Çocuk Sağlık hizmetlerinden yoksun kalmaktadır. Tedavi olamamaktadır. Kendisi için gerekli olan ilaçları alamadığı gibi, aşı da olamamaktadır. Bunlar köylü çocukları için hiç bulunmayan şeylerdir. O bunları görememektedir.

Anne çalıştığından dolayı çocuğu ile ilgilenememekte ve onun bakımını yapamamaktadır. Bu çocuklara kreş, çocuk yuvaları vb. kurumlarda bakılması gerekirken, ülkemizde bu yapılamamaktadır. 1973 yılına ait verilere göre, ülkemizde (0-6) yaşları arasında 8 milyon çocuğun bulunmasına karşın, 21 çocuk yuvası ve 12 kreşte sadece 5 bin çocuğa bakılmaktadır. İçinde bulunduğumuz 1979 yılında ise 6 milyon 200 bin çalışan kadının 9 milyonu aşkın çocuğuna karşın, bakılan çocuk sayısı 6500 olarak açıklanmaktadır.

Ülkemizde çocuğun sağlık ve bakım olanaklarından mahrum kalması çocuk ölümleri oranının yüksek olmasında oldukça önemli bir rol oynamaktadır. İşte komprador-feodal düzenin çocuğa verdiği: açlık ve sefaletin ızdırapları ve ölüm.

ÜLKEMİZDE ÇOCUK YETERLİ VE DENGELİ OLARAK BESLENEMEMEKTEDİR

Beslenme sorunu dünya çocuklarının olduğu gibi, ülkemiz çocuklarının da önemli bir sorunudur. Öncelikle çocuk yeterli olarak beslenememekte ve açlık çekmektedir. Bu, çocuğun parçası olduğu ailenin, sınıfın durumundan kaynaklanan bir şeydir. Yeterli beslenebilmek için herşeyden önce olanaklara sahip olmak gerekmektedir. Oysa İşçi sınıfımız, emekçi halkımız bu olanaklardan yoksundur. Gerek işçilerin aldığı ücret olsun, gerekse köylülerin elde ettiği gelir olsun, bu onların ihtiyaçlarını karşılayamamaktadır. Örneğin beslenme uzmanlarının açıklamalarına göre, 4 kişilik bir ailenin aylık beslenme ihtiyaçlarının karşılığı asgaride 8-9 bin lira kadardır. Buna göre bugün tespit edilen5400 liralık asgari

Ülkemizde 1.5 milyon kimsesiz ve korunmaya muhtaç çocuğun 1 milyon 418 bin 742'si tamamen sokağa terk edilmiştir. İşte sözde bakılan 18.258 çocuğun durumu ise böyledir.

ücretin (aylık) değil işçilerin genel ihtiyaçlarını karşılaması onların yalnız beslenme ihtiyacını bile karşılayamamaktadır. İşte işçi böylesine yetersiz bir ücretle yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır. Köylünün durumu da bundan farklı değildir. O sürekli geçimini nasıl sağlayacağının derdindedir. Görüldüğü gibi, egemen sınıflar işçi sınıfımızı, emekçi halkımızı ve onların çocuklarını açıkça açlığa mahkum etmiştir. Ayrıca çocuklar yeterli olarak beslenemediği gibi, dengeli olarak da beslenememektedir. Çocuğun beslenmesinde vitamin ve protein dengesizliği sözkonusudur. Uzmanlara göre, bir insanın normal beslenmesi için, günlük olarak aldığı protein miktarının en az 25-30 gramının hayvansal protein olması gerekmektedir. Hatta gelişme çağındaki çocuk için bunun 40 gram kadar olması gerektiği belirtilmektedir. Ama ülkemizdeki beslenme durumu hiç de buna uygun değildir. Ülkemizde günlük olarak alınan protein miktarının ortalama 16 gramı hayvansal proteindir. 16 gram ülke ortalamasıdır. Yoksul aileler için hayvansal protein miktarı 16 gramdan çok daha düşüktür. Bu dengesizlik en çok gelişme çağındaki çocukları etkilemektedir. Bu da işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın durumuyla açıklanabilecek bir şeydir. Emekçi aileler beslenmeye ihtiyacın çok altında bir para ayırdığı için, bununla ucuz gıda maddeleri almak zorundadır. Bunlar ise genellikle çay, şeker, ekmek, bulgur, çorba vb. gıda maddeleridir. Hayvansal proteinli gıda maddelerine oldukça az raslanır. Örneğin, emekçi aileler eti ya birkaç ayda bir, ya da bayramdan bayrama görebilmektedir. Çay, şeker, ekmek, bulgur, çorba vb, şeylerden oluşan yemek listesi, köylülerin adeta değişmez yemek listesidir.

Beslenmenin yetersiz ve dengesiz olması, çocuğun bedensel ve zihinsel gelişme düzeyinin geri kalmasına, onun damar, karaciğer, kansızlık ve kemik hastalıklarına vs. yakalanmasına ve de ölmesine neden olmaktadır. Örneğin geçtiğimiz yıllarda yapılan bir araştırmaya göre, ülkemiz çocuklarının %20'si yeterli miktarda kalsiyum ve D vitaminini alamamalarından ötürü raşitizm hastalığına yakalanmıştır. Yine yetersiz ve dengesiz beslenme yüzünden her yıl her 100 çocuktan 15'i ölmektedir. Emperyalizmin uzantısı komprador-feodal düzeni saran buhranın daha da derinleşmesi sonucu yeni zam ve devalüasyonların yapılması, ücret ve maaşların dondurulması, işsizliğin daha da artması kitlelerin yaşam şartlarını büsbütün bozmaktadır. İşte komprador-feodal düzenin çocuğa verdiği: Açlık, sefalet ve ölüm.

CUĞUN DURUMU

ÜLKEMİZDE ÇOCUK İŞÇİ VE ÇIRAK ADI ALTINDA SÖMÜRÜLMEKTE VE BASKI ALTINDA TUTULMAKTADIR

Ülkemizde çocuk küçük yaşta tarlada, fabrikada, işletmelerde, çırak atelyelerinde, lokantalarda, otellerde vb, yerlerde çalıştırılmaktadır. İşçi ve çırak adı altında gün boyu çalıştırılan çocuk vahşice sömürülmektedir.

Ülkemizde şu anda feodal bir kalıntı olarak çıraklık kurumu mevcuttur. Emekçi aileler gerek geçim sıkıntısı yüzünden, gerekse çocuğun meslek öğrenmesi umuduyla çocuğu "eti senin kemiği benim" anlayışıyla patrona teslim etmektedir. Patron ise bunu en iyi şekilde kullanarak çocuğun sırtından daha çok kâr elde etmeye çalışmakta ve ona adeta köle muamelesi yapmaktadır. Çocuk küçük yaşta, gün boyu, az ücretle ve ağır işlerde çalıştırıldığı gibi, aynı zamanda dövülmekte kendisine küfredilmekte ve angarya olarak da çalıştırılmaktadır. Kötü şartlarda ve ağır işlerde çalıştırılmasına karşılık, her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksundur. Ülkemizde böyle çalıştırılan çocukların sayısı tam belli olmamakla birlikte, yapılan istatistiklere göre 250 bin çocuk ağır işlerde çalıştırılmaktadır. Çocuğun küçük yaşta, gün boyu ve az ücretle çalıştırıldığı zaman zaman resmi belgelerde bile yer almaktadır. Devlet Planlama Teşkilatı'nın bir araştırmasında çocuğun küçük yaşta çırak adı altında çalıştırılması üzerine şunlar yazılıdır: "Gaziantep'te sanatkar ve küçük sanayici yanında çalışanların %50'sinin 12 ve daha küçük yaşlarda, %36'sının 13-15 yaşları arasında, (.....) Van'da ücretlilerin %39'u 12 ve daha küçük yaşlarda, %42'si 13-15 yaşları arasında işe başlamaktadırlar." Aynı araştırmada çocuğun gün boyu çalıştırılması üzerine ise şunlar yazılıdır: "Gaziantep'te sanatkar yanında çalışanların %22'si 10 saate kadar, %55'i 10 saatten fazla, (....) Van'da %26'sı 10 saate kadar, %68'i 10 saatten fazla. Bursa'da %31'i 10 saate kadar, %54'ü 10 saatten fazla çalıştırılmaktadırlar." Yine "Dünya Çocuk Yılı" vesilesiyle yapılan bir araştırmaya göre, çalışan çocukların %27'si (8-11), %54'ü (12-14) yaşları arasındadır. %19'u ise 15 yaşından küçüktür. İşte çocuğu vahşi bir sömürü ve baskı altında tutan bu kurum 1977 yılında yasallığa da kavuşturuldu. Feodal bir kurum olan çıraklığın yasallaştırılması devletin feodal yapısının açık bir göstergesidir. Ayrıca çocuk çırak adı altında olduğu gibi, işçi olarak da çalıştırılmaktadır. Örneğin, 1975 yılına ait verilere göre, sadece (12-14) yaşları arasında 2 milyon 12 bin 962 çocuk çalıştırılmaktadır. Köylü çocuğu ise daha 5-6 yaşında iken işe başlamakta ve onun ömrü tarlada çalışmakla ve çobanlık yapmakla geçmektedir. Her türlü baskı ve haksızlığa maruz kalmaktadır.

Bütün bunlar, kapitalist-revizyonist ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de çocuğun çalıştırıldığını ve vahşice sömürüldüğünü ortaya koymaktadır. Ancak ülkemizde bir de bu vahşi sömürüye dayak, küfür ve angarya eklenmektedir. Bu ülkemizin yapısından kaynaklanmaktadır. İşte komprador-feodal düzenin çocuğa verdiği: vahşice sömürü, dayak, küfür ve angarya.

Faşist diktatörlüğe karşı haykıran anne-babaların gençlerin saflarında artık çocuklar da haykırmaktadır.

ÜLKEMİZDE ÇOCUK GECEKONDU VE HARABELERDE BARINMAKTADIR

Ülkemizde emekçilerin konut sorunu çözümlenememiştir. Emekçi aileler köyde eski ahşap evlerde şehirlerde ise gecekondu ve harabe halindeki evlerde barınmaktadır. Bu evler rutubetli, dar, elektriksiz ve susuz olduğundan sağlığa oldukça elverişsizdir. Gecekondu özellikle şehirde emekçi ailelerin tek barınağı haline gelmiştir. Örneğin 1975 yılına ait resmi verilere göre, ülkemizin üç büyük kenti İstanbul, Ankara ve İzmir'de tüm konutların %67.5'ini gecekondular oluşturmaktadır. Giderek daha çok artan hayat pahalılığı artık emekçi ailelerin gecekondu yapmasına, gecekondularda barınmasına bile elvermemektedir. Ama tüm zorluklara rağmen bir veya iki göz gecekondu yapabilenlerin ise karşısına polisi, jandarması, tankı, topu ve panzeriyle faşist diktatörlük dikilmektedir. Gecekonduları onların başlarına yıkmakta ve onları çocuklarıyla birlikte sokağa atmaktadır. Emekçi aileler kirada oturamamakta ve bu her geçen gün daha imkansız hale gelmektedir. Örneğin sadece 1974-76 yılları arasında ev kiraları ortalama %100 artmıştır. Daha sonraki yıllarda daha fazla artış olmuştur. Bütün bunların ortaya koyduğu, zaten kötü olan barınma koşullarının her geçen gün daha da bozulduğudur. Çocuk bu kötü barınma koşullarında büyümektedir.

ÜLKEMİZDE ÇOCUK EĞİTİMSİZ KALMAKTA VE YETENEKLERİ GELİŞTİRİLMEMEKTEDİR

Henüz okuma yazma bilmeyen insanların oranının dahi yüksek olduğu ülkemizde, çocuk da okuldan yoksun kalmakta, bilgi, beceri ve yetenekleri geliştirilmemektedir.

Kapitalist-revizyonist üklelerde olduğu gibi, ülkemizde de okul öncesi eğitimi hemen hemen hiç yoktur. Hatta ülkemizde durum daha da beterdir. Çok kısmi olarak var olanı ise genellikle kompradorların ve toprak ağalarının bir avuç çocuğu içindir. İşte okul öncesi eğitimin durumu: Ülkemizde okul öncesi eğitim çağında (3-6 yaşları arasında) 5 milyonu aşkın çocuk vardır. Buna karşılık bugün okul öncesi eğitiminden yararlanabilen çocuk sayısı 6 bin kadardır. 1973-74 dönemine ait istatistiklere göre ise okul öncesi eğitimi çağındaki 4.5 milyonu aşkın çocuğun sadece 5.727'si 138 anaokulunda okul öncesi eğitiminden yararlanabilmektedir. Buna göre 1973-74 döneminde her 1000 çocuğun ancak 1.2'si okul öncesi eğitiminden yararlanabilmektedir. Bu her 1000'de 1.2 ise genellikle yabancıların, kompradorların ve toprak ağalarının çocuklarından oluşmaktadır. Nitekim 138 anaokulunun 132'si özel anaokulu olup, okul öncesi eğitime devam edebilen 5727 çocuğun 4944'ü bu okullara devam etmektedir. Geriye kalan 6 anaokuluna ise 783 çocuk devam edmektedir. Köylerde değil çocuğun okul öncesi eğitimden yararlanması, böyle bir eğitimin varlığı dahi bilinmemektedir.

Çocuk okul öncesi eğitimden olduğu gibi, okul eğitiminden de yoksun kalmaktadır. Bunun başlıca nedeni, emekçi ailelerin yoksulluğu, eğitimin paralı ve egemen sınıfların hizmetinde bir eğitim olmasıdır. Egemen sınıflar her fırsatını bulduğunda yaygara koparmaktadır, "İlkokul parasız ve zorunludur" diye. Oysa bugün çocukların bir bölümü okul yüzü dahi görmemektedir. Okula gidebilenlerin önemli bir bölümü ise zamanla okulu terketmek zorunda kalmaktadır. 1974-75 öğretim yılında ilkokul çağındaki 6.5 milyon kadar çocuğun ancak 5 milyon 377 bin 708'i ilkokula gidebilmektedir. Yani 1 milyonu aşkın çocuk herhangi bir okula gidememektedir. Yine aynı dönemde ortaokul çağındaki 3 milyon 400 bin çocuğun ancak 783 bin 382'si ortaokula devam edebilmektedir. Bu, ortaokul çağındaki her 100 çocuktan 77'sinin okula gidememesi demektir. Köylerde ilkokula ve ortaokula, özellikle ortaokula gidebilen çocuk sayısı şehirlere göre çok daha düşüktür.

Ayrıca bir bütün olarak okul öncesinde ve okuldan verilen eğitim ise faşist-feodal nitelikte bir eğitimdir. Egemen sınıflar bu eğitim ile çocuğun bilgi, beceri ve yeteneklerinin geliştirilmesini engellemekte, onu kendisinin ve emperyalistlerin çıkarlarının savunucusu, düzenin sadık bir bekçisi olarak yetiştirmeyi hedeflemektedir. Çocuğu daha küçük yaştan itibaren idealist, kaderci düşüncelerle şartlandırmaya çalışmaktadır. Bunun için birçok araç kullanmaktadır. Kuran kursları ve İmam Hatip Okullarının açılması bunun bir örneğidir. Kuran kurslarıyla daha ilkokul çağındaki çocuğun kafası idealist, dinci düşüncelerle doldurulmakta ve onun bilgi, beceri ve yeteneklerinin gelişmesine adeta kelepçe vurulmaktadır. Bunu bizzat devletin kendisi yapmaktadır. O bunlarla yetinmemiş, İmam Hatip Okulları adı altında afyon yuvaları açmıştır. Egemen sınıflar aynı zamanda bu eğitim ile, Kürt ulusundan ve diğer azınlık milliyetlerden gelme çocukları tamamen asimile etmeyi, dillerini ortadan kaldırmayı ve ulusal kültürleri yerine tamamen faşist-feodal nitelikte bir kültür geçirmeyi hedeflemektedir. İşte komprador-feodal düzenin çocuğa verdiği: çocuğu cahil bırakmak ve düzenin kölesi olarak yetiştirmek.

ÜLKEMİZDE ÇOCUK ÇOCUKLUĞUNU YAŞAYAMAMAKTADIR

Açıktır ki, ülkemizde çocuk çocukluğunu yaşayamamaktadır. O daha doğmadan yoksulluğun acısını çekmektedir. Bulaşıcı hastalıklarla boğuşmaktadır. Biraz büyüyünce de zor şartlar altında, ağır işlerde çalıştırılmakta ve sömürülmektedir. Okula gidememekte ve cahil kalmaktadır. Artık onun için oynamanın, eğlenmenin ve spor yapmanın bir önemi kalmamaktadır. Çünkü onun değil bunlardan yararlanması, çalışıp sürünmekten bunların lafını bile duymamaktadır. Zaten ülke-

Devamı 14'te

ÇOCUKLAR İÇİN GENEL VE ÖZEL TALEPLERİMİZ

Ülkemiz çocuklarını açlığa, sefalete ve ölüme mahkum eden, geleceklerini karartan emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve feodalizmdir. Bu bakımdan ülkemiz çocuklarının gerçek kurtuluşu, Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin tasfiye edilip Devrimci İşçi-Köylü iktidarının kurulması ve onu kesintisiz olarak izleyecek olan sosyalizmin inşasıyla olacaktır. Bu genel talebimize bağlı olarak aşağıdaki talepleri savunalım ve uğrunda mücadele edelim.

A) Doğum öncesinde ve sonrasında anne-çocuk sağlığı için;

* Anne, kendisinin ve çocuğun sağlığı için zararlı olan işlerde çalıştırılmamalı, doğumdan önce ve sonra 3'er ay ücretli izin yapmalıdır.

* Gebelik döneminde anneye gerekli beslenme olanakları sağlanmalıdır.

* Annenin gebelik döneminde periyodik olarak tıbbi kontrolden geçmesi ve doğum sırasında sağlık hizmetlerinden yararlanması sağlanmalıdır.

* Anne ve çocuğun sağlık hizmetlerinden yararlanması için, genel olarak sağlık hizmetleri, özel olarak da Ana-Çocuk Sağlığı Merkezleri yaygınlaştırılmalı, tam ve ücretsiz sağlık bakımı sağlanmalıdır.

B) Çocuğun gelişiminin sağlıklı olabilmesi için;

* Onaltı yaşından küçükler için çocuk işçiliği ve çıraklık yasaklanmalıdır.

* Çocuğun gelişimi için zorunlu olan ilaç, tedavi ve gıda maddeleri ücretsiz olmalı, diğer zaruri ihtiyaç maddeleri ise daha düşük ücretli olmalıdır.

* Çocuğun yeterli ve dengeli beslenmesi için ona olanaklar sağlanmalı, ailesinin insanca yaşamı için genel bir asgari ücret verilmelidir.

* Çalışan anne ve babaların çocuklarının ilgisiz, aç ve sefil kalmaması, çalışan anneye yardımcı olmak için kreş, çocuk yuvaları, Lokantalar ve oyun alanları inşa edilmeli, anneye çocuklarının bakımını yapma hakkı tanınmalıdır.

C) Çocuğun bilgi, beceri ve yeteneklerinin geliştirilmesi için;

* Kürt ulusundan çocuklara kendi anadillerinde eğitim görme hakkı

* Çocuğa her türlü eğitim olanağı ücretsiz olarak sağlanmalıdır.

* Bütün çocukların ilkokul eğitimini yapabilmesi için onlara her türlü olanak ücretsiz olarak sağlanmalıdır.

* (3-6) yaş arasındaki çocukların okul öncesi eğitimi, okula hazırlanması için yeterli miktarda anaokulu açılmalıdır.

* Anaokullarında uzman eğitimciler görev almalı, çocuğun iyi eğitimi için aile-çocuk-eğitimci diyaloğu sağlanmalıdır.

* Çocuk için örgütlenme ve düşünme özgürlüğünü ortadan kaldıran yasalar iptal edilmelidir.

D) Kimsesiz ve korunmaya muhtaç çocukların insanca yaşaması için;

* Kimsesiz ve korunmaya muhtaç çocukların barınma ihtiyaçlarını karşılayacak yeterli miktarda yurt açılmalıdır.

* Çocuk bakımı ve yetiştirme yurtlarındaki çocukların sağlık, beslenme, eğitim vb. ihtiyaçları eksiksiz ve ücretsiz olarak karşılanmalıdır.

* Çalışacak durumda, herhangi bir iş ve meslek güvencesi olmayan çocuklar hiçbir şekilde yurtlardan atılmamalıdır.

Ve genel olarak çocukların cezaevlerine hapsedilmesi yasaklanmalı, suç işleyen çocuklar özel olarak eğitilmelidir.

DEVRİMCİ GENÇLİK GÜÇLERİNİN EYLEM BİRLİĞİ KARŞISINDA TÜM KARŞI DEVRİMCİLER TELAŞA KAPILIYOR

İGD'li sosyal-faşistler bölmeye çalışıyor

İGD'li sosyal-faşistler, Halkın Kurtuluşu hareketiyle devrimci demokrat hareketler arasında giderek gelişen devrimci eylem birliklerini baltalamak için yoğun demagojik propaganda kampanyasına girişmiştir. Genel olarak, emperyalist burjuvazinin, özel olarak, Sovyet emperyalist burjuvazisinin ve iç gericiliğin uşağı bu karşı-devrimciler düzene yönelen devrimci hareketleri, özellikle proleter devrimci hareketimizi ezebilmek için proleter devrimci, yurtsever devrimci gençliğin önde gelen militanlarını katletmekte, gözü kapalı olarak devrimci demokratik öğrenci yığınlarına ateş açmaktalar. Buna rağmen hiç utanmadan bir de proleter devrimci hareketimizi saldırgan göstererek DY'a "elinizi Maocuların kanlı ellerinden çekin" sahte çağrılarını yapabiliyorlar.(*)

TKP'nin yan kuruluşu olan İGD'li sosyal-faşistlerin her tarafı devrimci gençlerin kanlarıyla bulanmış durumdadır. Ellerinden devrimcilerin kanı damlıyor. Bunlar bir yandan faşist diktatörlüğün militarist güçlerini devrimcilerin üzerine kışkırtıyor. TİKP'li sosyal-faşistler gibi polise, jandarmaya, orduya yol gösteriyor. devrimcilerin yakalanması için ihbarlarda bulunuyorlar. İGD'li sosyal-faşistlerin bu faaliyeti herkes tarafından bilinmektedir.

"Ruhlarını emperyalizme satanların, demokrasi savaşımının güçlü bölüğü ilerici gençlere saldırmaları doğaldır."(!) (İYG s.77 s.14)

Bu lafların, gerçekle en küçük ilişkisinin olmadığı herkes tarafından biliniyor. Ruhlarını emperyalizme satanların başını sosyal faşist TKP ve onun yan kuruluşu İGD'nin çektiği açıkça ortadadır. İGD'nin izinden yürüdüğü TKP'nin siyaseti ruhlarını emperyalizme ve sosyal-emperyalizme satanların en temel kanıtını teşkil ediyor.

TKP bugün emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışmadan dolayı her ne kadar batılı emperyalistlere karşı çıkıyorsa da devrimin gelişmesi karşısında tüm gücüyle emperyalist-kapitalist sistemi savunuyor ve *batılı emperyalistler ve ona bağlı* gericilikle ittifak kuruyor. Devrimi bastırmak için tüm gücüyle bu gericileri destekliyor. Bu doğaldır. Çünkü TKP'nin varlığı emperyalist kapitalist sistemin varlığına tekabül ediyor. Bunun yok olması demek TKP'lilerin yok olması demektir. İşte bunun için TKP'liler devrimin gelişmesi karşısında ABD'li gericilerle aynı taktikleri izliyor ve pratiğe geçirmeye çalışıyor.

TKP'liler emperyalizme bağımlı komprador kapitalist ve toprak ağalığı düzenini savunmak zorundadır. Çünkü gerici çıkarları bunu gerektiriyor ve Sovyet sosyal emperyalistleri ancak bu düzene dayanarak sömürülerini gerçekleştirebilirler. TKP gerici çıkarı için kitlelerin yükselen devrimci mücadelesini hedeflerinden saptırmaya çalışıyor. Bir yandan onu reformist yollara doğru kanalize ediyor, diğer yandan bu yöntem yetmediği yerlerde de faşist diktatörlüğün her türden faşist saldırı biçimlerini destekliyor. TKP hakkında ileri sürdüğümüz bu iddiaların kanıtı TKP'nin izlediği siyasettir. Hergün bu siyasetin ne olduğu açığa çıkıyor.

İGD'nin "demokrasi mücadelesinin güçlü bölüğü" olması bir yana (ki bu iddia çok gülünçtür) demokrat devrimci hareketleri bölen, parçalayan, zayıf düşürmeye çalışan karşı-devrimin "güçlü bir bölüğünü" oluşturduğu ortadadır.

Ülkenin neresinde devrimci kitlesel eylemler gelişiyorsa TKP ve ÜGD faşist diktatörlükle elele verip çeşitli yollarla onu ezmeye ve dağıtmaya çalışıyor. Emperyalizme bağımlı düzenin buhranının derinleşmesiyle birlikte yükselen kitle mücadelesini durdurmak TKP'nin başlıca görevidir. Faşist diktatörlüğün yardımıyla ele geçirdiği kitle örgütlerine dayanarak emekçi kitleleri uyutmaya çalışıyor. Bol bol burjuvazinin renkli gazetelerine ilanlar verip sahte birkaç tane bildiri yayınlayıp kitlelerin mücadelesini ezmeye çalışıyor. Ne zaman ki kitleler faşist diktatörlüğün kanunlarını çiğneyerek onu bir yana atıp bağımsız mücadeleye girişmeye çalışıyorsa, hemen o zaman TKP'liler sahneye çıkıyor, kitlelerin mücadelesini yasa sınırlarına doğru çekiyor, resmi geçitlerden ibaret mitingler tertipleyerek kitlelerin protestosunu yatıştırmaya çabalıyor. Sadece faşist diktatörlüğün sınırları dahilinde elde edilmesi mümkün olan ve gericiliğe zarar vermeyen ekonomik talepleri öne çıkarıyor, kitleleri uyutarak devrimci mücadeleyi reformizme doğru kanalize ediyor.

Kitleler faşist feodal diktatörlüğün temelini hedef alan taleplerle mücadeleye girdiği anda hemen TKP ortaya fırlıyor, kitlelerin dikkatini burjuva devlet içindeki hükümet değişikliklerine çekiyor. Faşist diktatörlüğün hükümet değişiklikleriyle sömürünün ortadan kalkacağını, toplumun demokratlaşacağını ileri sürüyor.

Kitleler burjuva devletinin ve onun militarist ve bürokrat mekanizmasını parçalayıp dağıtma talebiyle hareket ettiğinde TKP ve onun izinden giden İGD militarist ve bürokrat kurumların sözde demokratlaştırılması sloganını ortaya atıyor.

Kitleler faşizme ve onun sosyo-ekonomik siyasi temellerine doğru mücadelelerle harekete geçtiği zaman TKP hemen faşizmin emperyalizmden gerici sınıflardan, gericiliği ekonomik ve siyasi düzeninden soyutlayıp sınıflar üstü bir faşizm kavramını ortaya atıp sözde anti-faşist mücadele tezgahlamaya çalışıyor. Faşizme karşı mücadeleyi burjuvazinin devletinin yokedilmesini amaçlayan devrimci mücadeleyle birleştirilmemesi için özel çaba harcıyor.

Kitleler resmi ve sivil tüm faşist örgütlerin dağıtılması talebiyle mücadeleye giriştiği zaman TKP ve İGD hemen sadece sözde MHP'nin kapatılması sloganını ortaya atıyor. Faşist devleti korumaya özen göstererek faşist devletin eliyle sözde MHP'nin kapatılması talebini ileri sürüyor. MİT'in, Kontr-Gerillanın siyasi polis gibi resmi faşist örgütlerin dağıtılma talebini küllendirmeye çalışıyor.

Yoksul köylülüğün toprak talebiyle mücadeleye girişinde TKP'liler hemen yine ortaya fırlıyorlar, feodalizmin bulunmadığını, köylülüğün toprak talebinin olmadığını ileri sürüyorlar.

Yoksul küçük üreticiler, emperyalizme ve komprador kapitalizme, tefeciliğe karşı düzeni hedef alan bir demokrasi mücadelesini geliştirdiğinde, TKP bunu emperyalizme bağımlı düzenin ayakta kalmasına doğru kanalize ediyor. Bugünkü sömürü ve soygun düzeni altında ve onu yıkmayı hedeflemeden ve kooperatifler kanalıyla küçük üreticilerin sözde sömürüden kurtulabileceklerini kanıtlamaya çalışıyorlar. Naylon kooperatifler oluşturarak sözde emekçilere ucuz mal satıp onları düzene bağlamaya yelteniyorlar.

İşçiler, memurlar ve diğer şehir küçük-burjuvazisi örgütlenerek mücadeleye girdikleri zaman karşılarında TKP'lileri buluyorlar. Kitlelerin demokrasi mücadelesini bastırmak için TKP'li sosyal faşistler çeşitli dalaveralar ile kitle örgütlerinin yönetimini ele geçiriyorlar, bu örgütlerin faşist diktatörlüğe ve gerici sınıflara karşı mücadele etmemesi için çaba harcıyor, bunları bölüp parçalayıp işlemez hale getiriyorlar. TKP'li sosyal-faşistler bu gerici siyasetlerini özellikle işçi sendikalarında ve TÖB-DER gibi önceden beri faşizmin hedef aldığı örgütlerde sahneye koyuyorlar. İşçi sınıfını faşist diktatörlüğe ve patronlara satmak için işçiler üzerinde akıl almaz faşist zorbalık uyguluyorlar. Oysa TKP'li sosyal-faşistlerin ele geçirdikleri sendikalara girmek için işçiler faşist diktatörlüğe karşı dişe diş mücadele etmiş ve on'un üzerinde işçi şehit düşmüştü. Oysa işçiler bugün bu sendikalardan kopabilmek için her türlü engeli aşmaya çalışıyorlar.

TKP'lilerin ülke içinde takip ettikleri bu demokrasi düşması siyasetin yanısıra dış politikada da Sovyet emperyalizminin sadık bir uşağı olarak onun gerici ve emperyalist politikasını destekliyorlar.

Sosyal emperyalizmin dünya gericiliğini ve faşist diktatörlükleri destekleyen politikasını İGD'li sosyal-faşistler halktan yana ve devrimci göstermeye yelteniyorlar. Oysa Sovyet emperyalistleri Arjantin'de, Endonezya'da, Hindistan'da, Peru'da, vs. azgın faşist diktatörlükleri destekliyor, Afrika'da ve Ortadoğu'da feodal gerici rejimlerin baş savunucusu kesiliyor. Arap halklarına karşı İsrail'in insan gücünü kuvvetlendirmek için durmadan İsrail'e yahudi ihraç ediyor. İsrail'le el altından ekonomik ilişkilerini sürdürüyor. Geçmişte de aynı gerici politikayı izleyen Enver Sedat'ı bugün İGD'li sosyal-faşistler hain ilan ediyorlar. Oysa bu gerici bir zamanlar Sovyet emperyalistlerinin baş müttefiki durumundaydı. Sovyet emperyalistleri "kapitalist olmayan yol" revizyonist görüşlerini ortaya atıp Ortadoğu ve benzeri ülkelerdeki emekçi halka karşı gerici burjuvaziyi destekledi ve onları güçlendirdi. Ve de güçlendirmeye devam ediyor. Şili'de Amerikancı faşizmin işbaşına gelmesinin baş müsebbibi Sovyet emperyalistleri ve onun uşağı ŞKP'dir. Bu hainler Şili halkını "barışçıl geçiş" safsatalarıyla uyutarak burjuva devletine güven duymalarını sağladılar. Faşizme ve gericiliğe karşı silahsızlandırıp güçsüz düşürdüler. Böylece faşizmin işbaşına gelmesinin zeminini yarattılar. Şimdi ise sahte gözyaş[illegible] döküyorlar. Sovyet emperyalistleri ve onların uşağı sosyal faşistler geçmişte yaptıklarından en küçük bir pişmanlık duymamışlardır. Çünkü burjuva menfaaleri bunu gerektiriyor. Bugün bile tüm güçleriyle Şili halkının anti-faşist birliğini ve mücadelesini parçalayıp zayıflatmak için çaba harcıyorlar. Amerikan emperyalizmine bağımlı gericiliğin bir kanadıyla ve burjuva devletini yaşatma temelinde sözde Şili faşizmine karşı anti-faşist cepheler oluşturmaya çalışıyorlar. Şili halkının anti-faşist mücadelesini reformizme doğru kanalize ediyorlar. Sosyal emperyalistler bir yandan el altından da Şili faşist cuntasına silah satıyor ve ekonomik ilişkilerini geliştiriyor.

İçte ve dışta bu siyasetin takipçileri hainlerden başka kimler olabilir? İGD'li sosyal-faşistler hain kimdir diye soruyor. Söylüyoruz: hain, TKP ve İGD'dir. Kanıt mı istiyorsunuz,işte izlediğiniz siyaset.

İGD'li sosyal-faşistler bu ihanet çizgilerine rağmen bir yandan da Halkın Kurtuluşu'nun "emperyalizmin ve faşizmin dostu" (!) olduğunu ileri sürüyor. Halkın Kurtuluşu'nun emperyalizm ve faşizmle dostluğunu ileri sürmek ancak karşı-devrimci sosyal-faşist İGD'lilerin yapacağı bir iştir. Bunların dilinde emperyalizmin, faşizmin dostu demek, emperyalizme ve faşizme karşı olmak demektir.

Bu sosyal-faşistler de TİKP'li kardeşleri gibi demagoji yapıyorlar. Onlar, Halkın Kurtuluşu hareketini ABD emperyalizmine ve diğer emperyalistlere karşı olduğu için Sovyet emperyalizminin destekleyicileri olarak vasıflandırıyorlar. TKP'li sosyal-faşistler aynı düşünceyi başka bir tarzda ifade ediyorlar. Sovyetlere karşı olmayı ABD yanlısı olarak gösteriyorlar. Sosyal-faşistlerin yaptığı demagojiden başka bir şey değildir. Çünkü Halkın Kurtuluşu hareketi emperyalistler ve gericiler arasındaki çekişmenin kendileri gibi tarafı değildir. Proleter devrimci hareketimiz tüm emperyalist-kapitalist sisteme karşıdır ve onu tümden yıkıp dünya sosyalizminin kurulması için çaba harcayan dünya proletaryasının bir parçasıdır. Bunun için emperyalist sistemin ve faşizmin gerçek dostu TKP ve İGD'lilerdir. Halkın Kurtuluşu'nun izlediği siyaset TKP'lilerin söylediklerinin tümünün yalan olduğunu göstermeye yeter de artar bile.

Halkın Kurtuluşu ile DY arasında kurulan eylem birlikleri faşist diktatörlüğü, faşizmi, reformizmi ve revizyonizmi hedef alan halktan yana ve devrimin gelişmesine hizmet eden eylem birlikleridir. Halkın Kurtuluşu'yla ittifaka girmek tüm emperyalist kapitalist sisteme, faşist diktatörlüğe komprador-feodal gerici düzene, gerici sınıfların faşist reformist ve revizyonist uşaklarına karşı olmayı gerektirir. Çünkü Halkın Kurtuluşu bu temelde devrimci demokratik gruplarla eylem birliği kuruyor. İşte İGD'li sosyal-faşistlerin itiraz ettiği bu temeldir.

İGD'li hainler Halkın Kurtuluşu'yla devrimci demokratik eylem birlikleri oluşturan hareketleri bu girişimden alıkoyabilmek için yalan ve iftiraya başvuruyor. Karşı-devrimci yüzünü örtbas etmek için devrimci ve halkçı gibi kavramlara sığınıyor. İGD için Halkın Kurtuluşu'nun "hain"(!) olması doğaldır. Çünkü gerici sınıflara göre "hain" devrimci sınıflardır, devrimci sınıflar ve onun siyasi hareketleridir. Türkeşçi faşistler komünistleri nasıl hain ilan ediyorsa, İGD'liler de aynı şekilde proleter devrimci hareketi sözde hain ilan ediyor. Bir yerde İGD'den hain damgası yemek şereftir. Çünkü o zaman devrimden yana ve gericiliğe karşı olunduğu ortaya çıkar. Bugün DY da aynı şerefe nail olmak üzere. İGD'liler sözde DY'u korkutuyorlar. Size hain diyeceğiz diye. Öyle zannediyoruz ki DY'cular bu işten memnun olacaklar. Çünkü onların İGD tarafından hain ilan edilmesi demek revizyonizmle bağlarını tamamen koparması demektir. DY bugün halihazırda İGD tarafından hüsnü kabul görüyorsa bunun nedeni onların üzerindeki revizyonist etkinin şu veya bu biçimde sürmesidir. İşte DY bu etkilenmeden sıyrılıp Halkın Kurtuluşu hareketiyle devrimci demokrat eylem birliklerinin oluşturmaya çalışmasıdır ki; İGD'yi ayağa fırlatıyor.

devrimcilerin birliğini

İGD'li sosyal-faşistler bir yandan da Halkın Kurtuluşu ile DY arasındaki eylem birliklerinin oluşturulmasını kuşkuyla karşılatmaya çalışıyor. Bunları g'zli kapaklı tezgahlanan burjuva oyunları olarak lanse ettiriyor. Bu yöntemlerle DY'un tabanını sözde yöneticilerine karşı kışkırtıyor. Sosyal -faşistler herkesi kendileri gibi zannediyorlar. Dünya alem Halkın Kurtuluşu ile DY arasındaki eylem birliklerinin gizli kapaklı olmadığını bilmektedir. Zaten bunlar herkesin gözü önünde pratikte oluşturuluyor. DY'un, revizyonizmin eleştirisi karşısında utangaç davranması eylem birliklerinin gizli kapaklı olduğunun delili değildir ve olamaz.

İGD'li sosyal faşistler DY ile Halkın Kurtuluşu arasındaki eylem birliklerini ilk önceleri faşizme karşı birlikte mücadele eden HK ile DY tabanı arasında oluşturulduğunu örtbas etmek için çaba harcıyor. Hemen söyleyelim ki İGD'li sosyal-faşistlerin bu çabası boşa çıkacaktır ve çıkmaya mahkumdur.

İGD'ye göre HK, DY'u yutmak istiyor! Bu adi burjuva demagojisiyle DY'u sözde tedirgin edip HK ile eylem birliklerine girmekten sarfınazar etmeye çalışıyor.(**)

Proleter devrimci hareket olarak biz her zaman reformizme, faşizme ve revizyonizme ve her türlü gericiliğe karşı emperyalizmi komprador burjuva ve toprak ağalığının ekonomik ve siyasi egemenliğini yıkma temelinde proleter devrimci hareketimizle birlikte devrimci demokrat hareketlerin de güçlenmesinden yana olmuşuzdur. Bunun için devrimci demokrat hareket olarak gördüğümüz DY'un da faşizme her türden revizyonizm ve reformizme karşı güçlenmesinden memnunluk duymaktayız. DY, revizyonizm ve reformizmin etkilerinden kurtulup daha tutarlı devrimci demokrat bir siyaset izlediği ölçüde Türkiye devrimci hereketinin giderek güçleneceği görüşündeyiz. Bu söylediklerimizin yanı sıra HK olarak bizler, ML hereket olduğumuzu söylüyoruz. Buna uygun hareket ederek tüm emekçi sınıfları ML'in siyasi örgütsel ve ideolojik egemenliği altında sosyalizme doğru kurtuluşa götürmeye çalışıyoruz. Stratejik cephe politikamız ML hareketin asgari programının temelleri üzerinde işçi ve köylü ve diğer halk tabakalarının birliğini sağlamaktır. Bugün bu ittifakı oluşturmak, ve programımızı kitlelere benimsetmek için devrimci demokrat hareketlerle eylem birlikleri oluşturmaya çalışıyoruz ve çalışacağız. Burada yutma ve yutulma diye bir sorun yoktur. Burada; faşizme, emperyalizme ve gericiliğe karşı; devrimci sınıfların ve devrimci hareketlerin birliği vardır. İşte ortak düşmana karşı oluşturulan birlikleri parçalayıp bölmek için İGD'li sosyal-faşistler yutma ve yutulma

Devamı 14'te

Bölücülüğü, bozgunculuğu, zorbalığı, sekterliği altedelim

Gençlik saflarında birliği güçlendirelim

Faşist diktatörlüğün gençliğe yönelik saldırı, baskı ve katliamları sürekli olarak yoğunlaşıyor. Gençliğin her türlü hak ve özgürlüğü kısıtlanıyor, örgütlenmesi, toplantı ve gösteri yapması gibi demokratik hakları yasaklanıyor. Bir yandan da faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçlerinin saldırıları durmaksızın sürüyor.

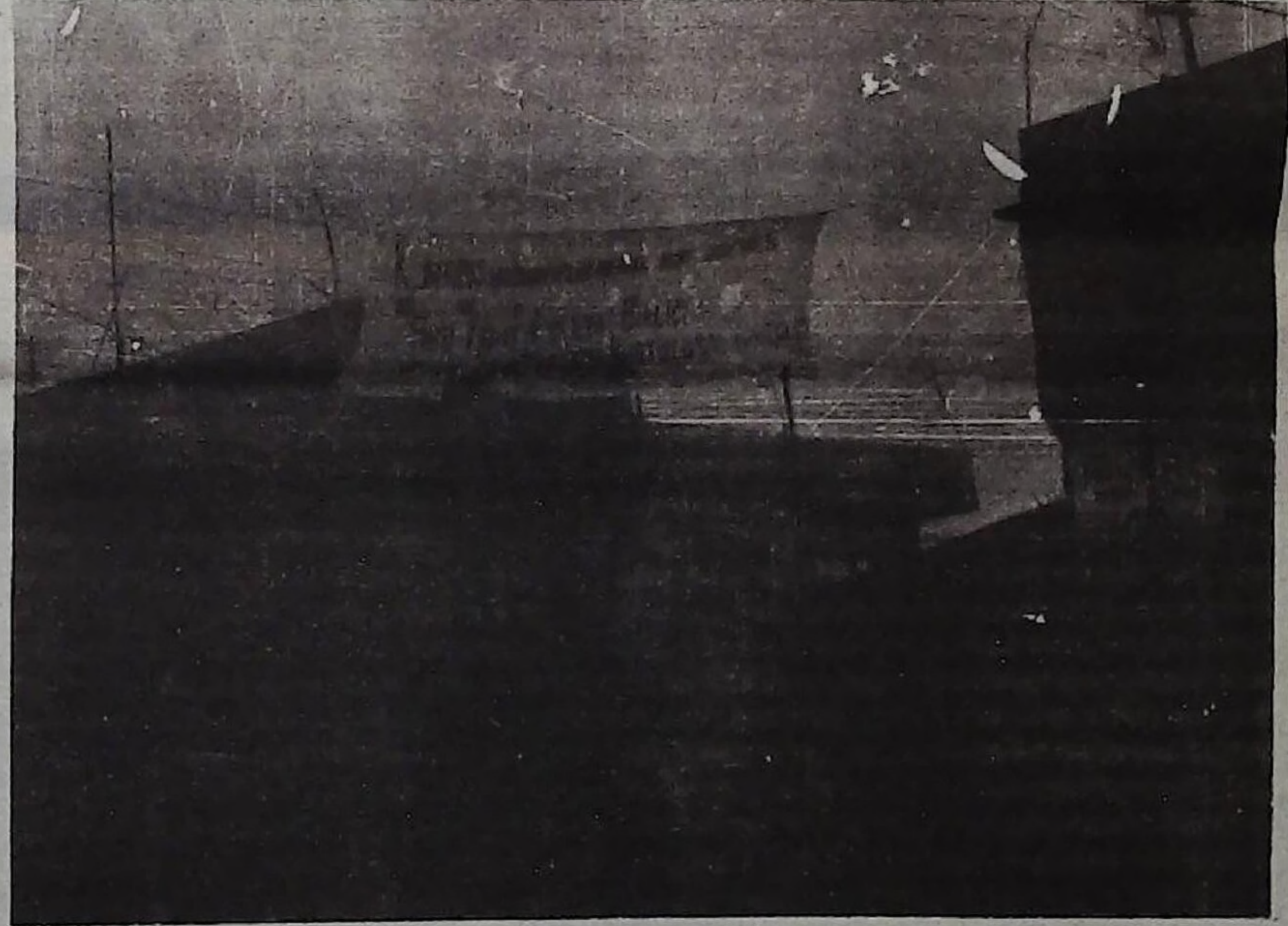
Bunun karşısında devrimci gençliğin güçlerinin birleştirilmesinin bir zorunluluk, ertelenemez bir görev olduğu açıktır. Geçtiğimiz 1 Mayıs kutlamalarında bu doğrultuda önemli bir adım atılmıştır. Bugün bütün ülkede; çeşitli yerlerde devrimciler bunu örnek almakta, eylem birlikleri oluşturmaktadırlar. Bu birliğin daha kalıcı, sistemli ve sürekli hale getirilmesi; yaygınlaştırılması ve genişletilmesi devrimci gençliğin önünde duran önemli bir görevdir. Gençlik saflarında birliğin gelişmesi tüm gericileri ve faşistleri telaşlandırmaktadır. Onlar devrimci gençliğin birleşmesinden ölesiye korkuyorlar. Bunu engelleyebilmek için her yola başvuruyorlar. İGD'nin Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarı gençler arasında gelişen birlik karşısında kapıldığı korku ve telaş bunun bir örneğidir.

Öte yandan birlik konusundaki olumsuzluklar yine de sürdürülmektedir.

Kurtuluş taraftarları hâlâ (birkaç olumlu örnek dışında) birliğe karşı çıkmaktadır. Birliğin önüne gerici gerekçelerini dikmektedir. D.Sol taraftarları da olumsuz tavırlarını sürdürmekte, birçok yerde İGD'nin jandarmalığını üstlenmeye, saldırganlığa devam etmektedirler.

D.Yol ise birliği geliştirme, güçlendirme konusunda yeterince kararlı davranamıyor. D.Yol saflarında barınan reformist, revizyonist ve gerici, unsurlar, gelişen birlik karşısında telaşa kapılmışlardır. Bu unsurlar birçok yerde bölücülük, bozgunculuk yapmakta, devrimcilere karşı saldırgan bir tutum almakta ve birliği engellemektedirler. D.Yol ise, bunlar karşısında yeterince cesaretli bir tavır almamakta, uzlaşmacı davranmaktadır. D.Yol taraftarları birliği geliştirmekte cesaretli davranmalıdır. Gençlik yığınlarının çıkarları bunu gerektirmektedir.

Aşağıda birlik konusunda çeşitli olumlu ve olumsuz örnekler sunuyoruz. Bu birkaç örnek bile birliğin mücadeleyi nasıl güçlendirdiğini; bölücülüğün, zorbalığın mücadeleyi nasıl zayıflattığını açıkça ortaya koyuyor.

Adana'da Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol, Kurtuluş'un oluşturduğu eylem birliği iki ayı aşkın bir zamandır sürüyor.

ADANA

Adana'da Halkın Kurtuluşu, DY ve KSD taraftarları Maraş katliamının gerçek katillerini açığa çıkarmak ve onlardan hesap sormak için anti-faşist eylem birliğini gerçekleştirdiler ve gerçekleştirilen eylem birliği sonucu ortak imzalı 35 bin adet bildiri dağıtıldı. Ortak duvar gazeteleri Adana'nın çeşitli yerlerine yapıştırıldı. Pankartlar asıldı. Sinemalarda, kahvelerde konuşmalar yapıldı. Ayrıca çıkarılan bir bağış makbuzuyla Adana halkından ve gençliğinden bağış toplandı.

İZMİR

İzmir Yeşilyurt halkının ve gençliğinin mücadelesini bastırmak için yoğun bir çaba sarfeden sürekli saldırılar düzenleyen, polisle birlikte ev baskınlarına katılan İGD'li sosyal-faşistlere karşı Halkın Kurtuluşu ve DY taraftarları birlikte mücadele yürütmektedirler ve bu amaçla ortak bir duvar gazetesi hazırlayarak çeşitli yerlere astılar.

Yine İzmir'in bir diğer semtinde Gültepe'de Halkın Kurtuluşu ve DY taraftarları halkla birlikte mücadele ederek ekmek fiyatlarının artırılmasına karşı çıktılar. 3 Temmuz'da yapılan direniş sonucunda ekmek 550 krş'dan satılmaya başlandı.

UŞAK

Uşak'ta YSE müdürlüğünde çalışan işçilerin işten atılması üzerine Halkın Kurtuluşu ve DY taraftarlarının önderliğinde işçiler valiliğe kadar bir yürüyüş yaparak işten atmaları protesto ettiler. Halkın Kurtuluşu ve DY taraftarlarının yönetiminde bulunan çeşitli kitle örgütlerinin temsilcileri YSE yetkilileriyle ve Valiyle görüşerek işten atmaları protesto ettiler. Ayrıca Halkın Kurtuluşu ve DY taraftarları ortak imzalı bir bildiri dağıttılar.

AFYON

Afyon'da faşistlerce katledilen Kemal Aydeniz arkadaşın cenaze töreninde eylem birliği yapıldı.. Ve bir de Halkın Kurtuluşu ve Dev-Yol imzalı bildiri dağıtıldı.

DOĞU KARADENİZ

D.Yol taraftarları çeşitli olaylar karşısında birlik doğrultusunda olumlu tavır almakta, eylem birlikleri gerçekleştirmektedirler. D.Yol, Kurtuluş ve D.Sol taraftarları bu bölgede çeşitli yerlerde proleter devrimcilerin Mao Zedung Düşüncesini teşhir etmek için düzenledikleri seminerlere katılıyorlar. Bu gençlik saflarında birliği, yakınlaşmayı ve ideolojik mücadeleyi olumlu bir şekilde geliştiriyor.

Öte yandan D.Yol taraftarları zaman zaman tutarsız tavırlar da alıyorlar. Örneğin karşı devrimci olarak değerlendirdikleri İGD ile Ordu'da, Giresun'da ve Bulancak'ta ise Genç Öncü ile ortak bildiri dağıtıyorlar.

D.Yol son günlerde bölgede yürüttüğü "Fındık Sömürüsüne Son!" kampanyasında, Halkın Kurtuluşu taraftarlarının birlik doğrultusundaki çabalarına olumsuz cevap veriyorlar.

ARTVİN

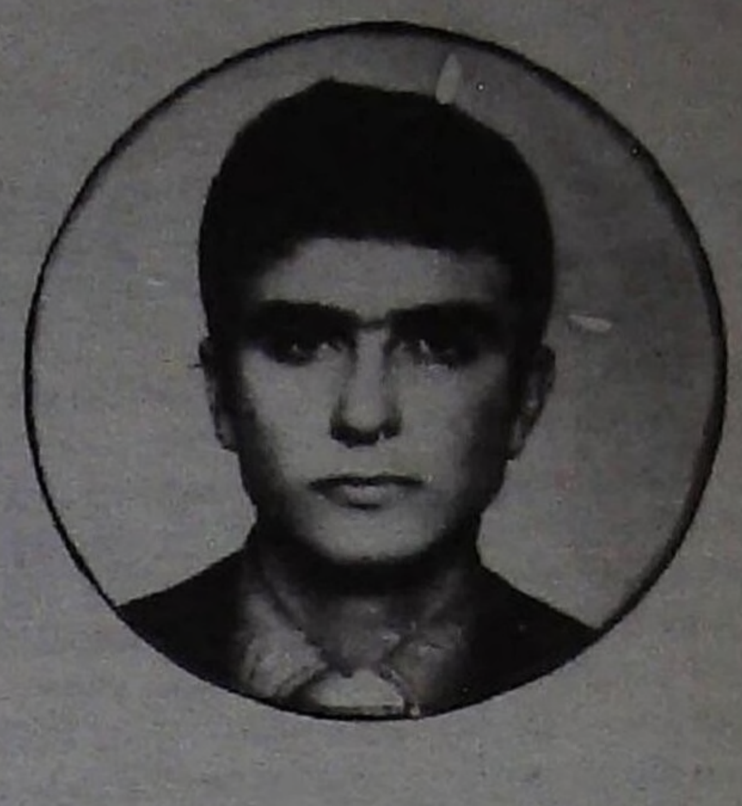
Artvin'de D.Yol içindeki bazı revizyonist unsurlar birliği baltalamaya çalışmakta, devrimcilerin faaliyetlerine yasaklar koymaya, kalkışmakta, işi devrimcilere saldırmaya ve silah çekmeye kadar vardırmaktadırlar.

DÖRTYOL

Dörtyol'da DY taraftarları düzenledikleri geceye YDGD'lilerin de katılması için çağrı yaptı. YDGD'liler de bu çağrıyı sevinçle karşılayarak gece için çalışma yürüttüler. Gece için çağrı afişlemesi yaptılar. Ancak gecenin başlamasına bir saat kala dışardan gelen DY'cular bir takım sudan bahanelerle YDGD'lilerin geceye katılmasını engellediler.

Yakınları ve yoldaşları Oktay ve Faysal'ı anlatıyorlar

OKTAY YOLDAŞIN BABASI SELAMİ ÇİGDEMAL:

İlkokuldan beri Oktay hareketli, çok aydın bir çocuktu. Hareketliliği kadar olgunluğu da var idi. 5 kardeşlerdi. Diyebilirim ki bunu, en itaatli, karşı gelmeyen, bana ve annesine hiçbir zaman karşı gelmedi. Biz ne dersek, ne kadar da kızgın olsak kendine, kendi ikna yollarıyla bizi ikna etmeye çalışırdı. Oktay'ın kişiliğine kıymet yetiremem. Oktay, hakikatte bu dünyaya gelmiş gitmiş gibi büyük hareketleri var idi. 18 yaşında idi ama sanki 100 yaşındaki tecrübeli bir insan kadar tecrübesi var idi. Ben Oktay'ın babası değildim sanki Oktay benim babam gibiydi. Evet benim yaşım 50 idi, Oktay'ın yaşı 18 idi. Ama benim hocam Oktay idi. Ben de burjuvazinin verdiği pisliklerin içinde idim. Gece-gündüz sokaklarda nara atmayı şeref sayardım. Bunlar da yetmiyor gibi Oktay'ın annesinin üzerine evlenmiş idim. Bu pisliklerine karşı aile sorumluluğu arasında çekişmeler devam ederken Oktay hem annesini, hem de beni teskin ederdi. Yatıştırmaya uğraşırdı. "Anne bu kabahat babamın değil bizi kötüye yönetenlerin kabahatidir" derdi.

Oktay bir gün hava çok kış idi. Bir hafta önce "ayakkabı alalım, ayakkabın delik" dedim. O "alırız" dedi bana. Çok yağmurluydu hava, okula gitmiş idi. Ayakkabılarının içine ağzına kadar su dolmuş idi. Ben görmeyeyim diye salonda ayakkabılarını çıkarttı. Ayaklarının suyunu kurulamaya başladı. Ben bu işe kızmış idim. "Be adam siz hiç mi canınıza acımayacaksınız" dediğim zaman, "bir şey olmaz" dedi. Ben o zamana kadar "nasıl bir şey olmaz" dediysem, "biz halk neferleriyiz. Şimdi bu açıklığı kendimize alıştırmazsak halka nasıl yararlı, faydalı olacağız. Biz burjuva çocuğu değiliz, köylü çocuğuyuz. Ben ufaktım sen anlatırdın ayağın yalın koyun güttüğünü, senin ayaklarına dikenler de batıyordu baba, sadece benim ayaklarım ıslandı" diye bana cevap verdi. Arkasından "ileri yoldaş ileri" diye bir marş söyledi. Benim gönlümü o anda hoş etti. Sobanın başına beraber oturduk. Annesi de işçi olduğu için evde yok idi. Hemen "sana Halkın Kurtuluşu gazetesini okuyayım, işçilerden, köylülerden haber var babacığım" derdi.

Gören gözüm görmüyormuş, duyan kulağım duymuyormuş, 50 yaşındaki adamlar kulaktan gözden geriler diyorlar, doğru o gören gözler duyan kulaklar ağırlaştı. Görmek kısaldı. Ama Oktay'ın gösterdiği, duyurduğu şeyler öyle bana bir güç verdi ki, te dünyanın öbür arkasında, demir örgülerin arkasındaki zindanlarda yatan yiğitleri gördüm. Ezilen halkın mücadelesini veren yiğitleri gördüm. Burjuvazinin işkencelerinde ser verip sır vermeyen yiğitleri gördüm.

Ceyhan'da çiftçilerin pamuk taban fiyatları artırılsın miting ve yürüyüşü var idi. Oktay bir grup arkadaşıyla bu mitinge katılmış idi. Eve döndüğü zaman Oktay çok perişan bir halde fena dövülmüş idi. Oktay'ı o vaziyette görünce çıldırmış idim. "Ulan sizin eliniz yok mu, bu halin ne dediysem" bana işaretle beni yatağıma yatır dedi. Yatağa yatırdım. Kuluçlarına bol alkol döküp ovaladım. Bir saat sonra "kim seni böyle dövdü" dedim. Çok kısık boğuk bir sesle "sosyal-faşistler, sermayenin köpekleri de var idi". Ben sosyal-faşist ne olduğunu bilmiyordum. "Bana masadan kalemi ver" dedi. Bir İ, bir G, bir D yazdı. "İşte bunlar" dedi. O zamana kadar "bunlar kim" dedim. "İşte bunlar sol görünüp sermayenin uşaklığını yapan hain halk düşmanları" dedi. Ben o zaman Oktay'dan yine bir şeyler öğrenmiş oldum.

Oktay'ın kişiliği, yiğitliği, halkına bağlılığı, sadece halkına derken şunu belirteyim, sadece ezilen halkını severdi. Onları ezenlerin baş düşmanıydı.

Burjuvazinin Oktay'a gücü yetmiyordu. Ne işkenceden ne zindandan korkmuyordu. Nereye gitse sevilip sayılıyordu. Oktay'ın örgütleme gücü günden güne artıyordu. Onun için burjuvazi, planlar tezgahlar hazırlıyordu. Bunu kendileri yapamadılar. Ama halk görünüp halk düşmanı hain TİKP'liler başardılar. 30 Temmuz'da kalleşçe canice şahdamarlarından kestiler.

Soruyorum şeflerine, soruyorum cellatlarına: Hani siz halktınız, bağımsızlık uğruna ezilen halkın mücadelesi uğruna gözlerini kırpmayarak Faysal'ı, Oktay'ı canice öldürmeniz mi halkçılıktı. Biz halkçıyız demeyin halk düşmanıyız, hain TİKP'liyiz deyin, Gine sesleniyorum. TİKP şeflerine, Oktay, Faysal şerefiyle öldüler. Siz öyle bir şerefsiz öleceksiniz ki, bunu Oktay'ın babası söylemiyor halktan gücünü alan, halktan kuvvetini alan halk söylüyor.

Halkın Kurtuluşu uğruna üç tane evladım kaldı. Ben de dahil onlar da dahil şereflice ölsek Oktay gibi ne mutlu bize. Onun için halk düşmanı TİKP köpeklerinden korkmuyorum, korkmayacağım. Oktay'ı öldürdünüz ama siyasetini yükselttiniz hainler.

Yaşasın Parti Bayrağımız!

SELAMİ ÇİĞDEMAL

FAYSAL YOLDAŞIN KARDEŞİ ŞAHİN KELLECİ:

Faysal, 1961'de Karayusuflu Köyünde kara toprağın bağrına atıldı. Ailemiz ekonomik güçlükler yüzünden şehre göç etti. Babam, "yavrularım okuyup adam olsun" istiyordu. Buna kararlıydı. Faysal ilkokulu Yıldırım Beyazıt okulunda başarıyla bitirdi. Üstün zekasıyla herkese kendini sevdirdi. Daha sonra ailemiz onu ortaokula göndermek istemiyordu. Kendinin dayanılmaz ısrarlarıyla ortaokula verdiler. İşte sınıf mücadelesi bu okulda başladı. Gördüğü gerçeklerde kurtuluşun ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşeceğine yürekten inanıyordu.

Faysal'ın mücadeleye atıldığını öğrenen ailemiz buna izin vermemek istedi. Tüm feodal baskılara rağmen yılmadı. Annem, babam başına kötü bir şey geleceğinden korkuyorlardı. Fakat Halkın Kurtuluşu yolunda ölmek ona vız geliyordu. Onu ailem dayak ve baskıyla mücadeleden yıldırmaya çalıştılar. Daha sonra devrimci olmasını kabullendiler. O, okulun tatil günlerinde babama yardım eder, köye gider pamuk toplardı. O, devrimci olduğunu hiçbir zaman unutmaz sınıf mücadelesini her yerde sürdürürdü. O, halkı, yakınlarını, bilinçlendirme yolunda her türlü çabayı harcadı. Eve sürekli gazete, kitap, dergi getirir, bizle okurdu. Devrim yolunda ölmeyi en şerefli ölüm bilirdi.

Adana Deniz Gezmiş Lisesine girdiğinde mücadelesi daha da arttı ve bilinçlendi. O, sınıf mücadelesinde artık aktif bir rol oynuyordu. Liseyi yine büyük bir başarıyla bitirdi.

Faysal, Halkın Kurtuluşu yolunda mücadele verirken karşı-devrimci Aydınlık-TİKP çetesince katledildi. Hesabı sorulacaktır.

ŞAHİN KELLECİ
FAYSAL'IN KARDEŞİ
BEŞ OCAK ORTAOKULU ÖĞRENCİSİ

MÜCADELE YOLDAŞLARI ANLATIYOR:

Oktay ile Faysal'ın katledilişinin üzerinden bir yıl geçti. Yoldaşlarımızın ölümünün 1. yıldönümünde bizler onların taşıdığı bayrağı şereflice taşımaya çalıştık. Onlar yerleri doldurulması kolay olmayan iki gençlik önderiydiler. Onlar, yiğit, kararlı ve militandılar. Onlar, gençlik önderlerinin tüm meziyetlerini üzerlerinde taşıyordular. Devrim yolunda vermeyecekleri, yapmayacakları hiç bir şey yoktu. Nitekim bunu gözlerini kırpmadan paslı hançerlerin üzerine giderek gösterdiler. Onlar, kitlelerle kaynaşmayı bilen, alçakgönüllü, fedakar, devrimci değerlere sahip çıkan iki önderdi. Çok genç yaşlarına rağmen tecrübeli, ağırbaşlı ve düşünerek adım atan devrimcilerdi. Kısacası onlar, Adana'nın tüm halk gençliğinin önderi iki GENÇ KOMÜNİSTTİLER.

Oktay ve Faysal, kısa yaşamlarında zorlu bir sınıf mücadelesi içersinde yetişmişlerdi. Yeşeren tüm fidanların olduğu gibi onların da birçok düşmanı vardı. Ve onları koparabilmek şerefsizliğine Aydınlık-TİKP hainleri nail oldular. Ama yoldaşlar yok olmadı. Aksine yüceldi. Bugün Oktay-Faysal yoldaşlar Adana halkının bağrında daha da yüceleşmektedirler. Bugün Adana'da birçok duvarda halen onların isimleri yazılıdır. Onlar, Adana'da simgeleşen iki gençlik önderidirler.

Devamı 14'te

Seçim uyutmacası yine gündemde

Senato "yenileme" seçimleri yaklaşıyor. Seçimler yaklaştıkça bütün faşist, sosyal-faşist, reformist, revizyonist partilerin demagojileri de yoğunlaşıyor.

Bu seçim döneminde de, bütün bu karşı-devrimci mihraklar parlamenter maskaralıklar ve seçim demagojileriyle gençliği kandırmaya çalışacaklar. Sahte vaatlerle ve yalanlarla gençliği düzene bağlamaya ve onun partilerinin peşine takmaya çalışacaklar. Revizyonist ve reformistler, devrime yönelen gençleri yollarından döndürmek ve parlamentoya umut bağlamalarını sağlamak için gayret sarfedecekler. T'K'P, TSİP, TİP gibi revizyonist partiler, düzeni koruyabilmek için reformizmin faşizmin alternatifi olduğunu, yeni bir MC ihtimaline karşı CHP'yi desteklemek gerektiğini söyleyecekler. TİKP sosyal-faşistleri ise daha da ileri giderek tüm faşistleri ve gericileri birleştirmeye uğraşacak. Onlar bütün bu çabalarıyla halkı ve gençliği uyutmaya, onları parlamenter hayallerle oyalamaya öte yandan da faşist diktatörlüğü daha da pekiştirmeye çalışacaklar.

ÜLKEMİZDE DEMOKRASİ YOKTUR, "SEÇİM" SAHTEKARLIKTIR

Oysa bugün ülkemizde demokrasi yoktur ve azgın bir faşist diktatörlük hüküm sürmektedir. Seçimler bir aldatmacadan ibarettir. Parlamento ise sadece halk üzerindeki diktatörlüğü gizlemeye yarayan bir paravandır; faşist devlet aygıtının bir parçası ve onu sürdürmenin bir aracıdır. Zaten parlamento, devlet işlerinin kararlaştırıldığı, yürütüldüğü bir yer değildir. İşler gerçekte kulislerde, perde arkasında kararlaştırılır ve yürütülür. Parlamento ise sadece bunu gizlemek için demagojilerin sahnelendiği bir yerdir. Yani halk kitleleri, kendilerini yönetenleri değil, kendilerini o süre içinde egemen sınıfların hangi partisinin aldatacağını seçme "özgürlüğüne" sahiptirler. 141-142 vb. maddelerle işçi sınıfının ve halkın söz, basın, düşünce, örgütlenme özgürlükleri yasaklanmıştır. Bütün basın, yayın, toplantı binaları vb. türden propaganda araçları egemen sınıfların tekellerine alınmıştır. Kısacası ülkemizde ne demokrasi ne de seçme, seçilme özgürlüğü ve eşit seçim vardır.

Gençlik açısından da durum aynıdır. Gençliğin örgütlenme, düşüncelerini yayma, toplantı, gösteri, siyasi çalışma yapma hakları ortadan kaldırılmıştır. Gençlik için seçme ve seçilme hakları daha da kısıtlanmıştır. 18 olması gereken seçme yaşı, 21'dir. 18-21 yaşları arasındaki milyonlarca genç oy bile kullanamamaktadır. Öte yandan özellikle köylük alanlarda feodal bağımlılık ilişkileri altında olan gençler kendi isteklerine göre oy bile kullanamazlar.

Bütün bu sahtekarlıklar ortadayken, faşist diktatörlük kendi kurallarını bile çiğneyerek seçimleri sıkıyönetim altında yapıyor. Halkın en ufak özgürlüklerinin bile ortadan kaldırıldığı sıkıyönetim şartlarında seçim yaparak "demokrasi", "özgürlük" "seçim" demagojileri yapmak, sahtekarlığın dikalasıdır.

KURTULUŞUMUZ DEVRİMLEDİR

Gençliğin hak ve özgürlüklerini düzen partileri sağlayamaz. Gençliğin kurtuluşu, parlamenter yollarla gerçekleştirilemez. Gençlik, devlet işlerinin yürütüldüğü bir yer olmayan ve sadece bir paravana işlevini gören parlamento aracılığıyla kurtuluşunu gerçekleştirmesi mümkün değildir. Şimdiye kadar defalarca seçim olmuştur; değişik partilerden, değişik değişik hükümetler oluşturulmuştur; parlamentodan yüzlerce değişik kişi gelip geçmiştir. Ama gençliğin durumunda hiçbir değişiklik olmamıştır. Gençliğin sömürü, zulüm ve sefalet içindeki hayatı ve geleceğinin karanlık olması gerçeği hiçbir şekilde değişmemiştir. Bu bile, gençliğin kurtuluşunun parlamento yoluyla gerçekleşemeyeceğini kanıtlamaya yeter de artar. Gençlik, hak ve özgürlüklerini ancak mücadele ederek koruyabilir ve geliştirebilir. Gençliğin kurtuluşu ise ancak devrimle gerçekleşebilir.

Gençlik, "seçim" demagojilerine kulak asmayacak, talepleri uğruna mücadelesini daha da yükseltecektir. Kendini aldatan burjuva partilerinin hiçbirine oy vermeyecek, peşine takılmayacaktır.

Ev aramalarına karşı

Eskişehir'in Sümer Mahallesinden devrimcilerin yoğun ve kararlı mücadelesi sonucu faşistler sökülüp atıldı.

Başlarında Cengiz ve Mustafa Aksa adlı katillerin bulunduğu bir grup faşist mahalleye dernek açtılar. Bu faşistler, bir yandan çeşitli yalan ve demagojilerle kitleleri etkilemeye çalışırken diğer yandan da halka ve gençliğe defalarca saldırı düzenlediler. Devrimciler bunların yalan ve demagojilerini yoğun bir şekilde sürekli kitlelere açıkladılar. Faşistlerin yazılarını halk ve gençlik birlikte sildi. Saldırıları birlikte boşa çıkardılar. Süren bu yoğun mücadele sonunda faşistler tamamen kitlelerden tecrit oldular. 30 Haziran'da Eskişehir'de yapacakları mitingin yazılamasını dahi yapamadılar. En sonunda açtıkları derneği de kapatıp kaçtılar.

Daha sonra mahallede bir toplantı yapan yurtsever devrimciler, faşistlerin yalan ve demagojilerini açığa çıkararak, onların gerçek yüzünü sergilediler.

ESKİŞEHİR

Olumlu bir örnek

Birliği birimlerde sürekli ve etkin kılma, yaygınlaştırma doğrultusunda Eskişehir'de tek tek mahalleler ve semtler düzeyinde faaliyet sürüyor.

MHP'li faşistler anti-faşist mücadelenin gelişmesi karşısında birçok mahalle ve semtten sökülüp atıldılar. Kaçtıkları semtlere bir daha adım atamamaktadırlar.

Faşistler bugün Eskişehir'de de 50'yi aşkın mahalle içersinde ancak 3-5 semtte barınabilmektedir.

Birkaç semtte ise tamamen halkımızdan tecrit olmuş defterlerinin dürüleceği anı kuyruklarını apış aralarına almış beklemektedirler.

Faşist katillerin cinayet şebekelerinin üstlendikleri semtlerde proleter devrimci hareket önderliğindeki devrimci gençlik militanları "halk gençliğinin birliği sağlama , semtlerdeki faşist katillerin sökülüp atılması, faşist yuvaların dağıtılması doğrultusunda" Devrimci Yol'dan arkadaşlarla yer yer kendiliğinden gelişen güç ve eylem birliğini, sağlamlaştırma, sürekli kılma, yaygınlaştırma doğrultusunda çalışma içine girdiler ve bazı ortak kararlar alındı. Buna göre;

- Birlik semtlerde güçlerin birleştirilmesi, eylem birliğinin sağlanmasını hedeflemektedir.
- Kurulacak komiteler (eşit ilişkiler temelinde) semte yönelik ortak faaliyeti örgütleyecek, programlayacak, güçleri seferber edecektir.
- Örgütsel bağımsızlığı zedelemeyecek bir çalışma içine girilecektir.
- Her türlü grupçu ve faydacı anlayışlar terk edilecek. Devrimin ve halkın çıkarları her zaman ön planda tutulacaktır.
- Karşılıklı saygı ve güven temelinde ilişkiler sürdürülecektir.
- Eleştiri ve özeleştiri silahı, ikna yöntemi olumsuzlukları aşmada vazgeçemeyeceğimiz yöntemimizdir.
- Çeşitli semtlerde yaratacağız birliği yaygınlaştırmak, en geniş yığınları devrim saflarına katmak ortak görevimizdir.

31 Mart İşsizliği, Hayat Pahalılığını, Zamları, Faşist Saldırı ve Katliamları Protesto, YDGF Açılmalıdır eylem birliği, 1 Mayıs mitingi ile daha da güçlenmiş, semtlerde yaratılacak olan çalışmalarla daha pekiştirilmiş olacaktır.

Mektupla Öğrenim Aldatmacasına Son

Önümüzdeki günlerde "Mektupla Öğrenim" yaz uygulamaları yapılacak, Bunun sonunda öğrencilerin önemli bir kesimi elenirken, bir kısmı da hiçbir bilgi ve beceri kazanmamış olarak mezun olacak ve diplomalı işsizler saflarına katılacak.

"Mektupla Öğrenim" faşist-feodal eğitimin ezberciliğinin, hayattan kopukluğunun ve çürümüşlüğünün en uç örneklerinden biridir. "Mektupla Öğrenim" aldatmacası gençliğin yükseköğrenim talebini küllendirmek ve onu yozlaştırarak gasbetmek için reformist CHP tarafından ortaya sürülen bir uygulamadır. Uygulamaya konmasından bu yana yıllar geçmiş olmasına rağmen, buradan mezun olanların ne iş yapacağı hâlâ tam olarak belli değildir. Onbinlerce öğrenci, bu sözümona eğitimle hiçbir bilgi ve beceri kazanmadıkları için işsizliğin karanlığına itilmişlerdir.

Günümüze kadarki uygulama "Mektupla Öğrenim" aldatmacasını elle tutulacak yanı kalmayacak şekilde teşhir etmiştir. Buna rağmen faşist diktatörlük, gençliğin yükseköğrenim talebini küllendirmek ve onların bu talebini sinsice gasbetmek için bu uygulamayı "Yay-Kur", "Televizyonla eğitim" gibi değişik kılıflar altında sürdürmeye çabalıyor.

Bu aldatmacalar gençliğin, HERKESE YÜKSEKÖĞRENİM HAKKI talebini küllendiremeyecektir.

GENÇLİK—HALK DAYANIŞMASI

Adana Barkal Mahallesinden faşistleri söküp atan gençlik, şimdi halkla birliğini pekiştirmek için daha geniş bir çalışma yürütüyor. Bunun bir parçası olarak, yoksul emekçi çocuklarının çocuklarını sünnet ettirmek için bir kampanya düzenlediler ve 53 işçi ve emekçi çocuğu sünnet ettirildi. Bu mahalle halkı arasında dostluk, dayanışma ve kardeşliği geliştirdi, yurtsever devrimci gençlikle halk arasındaki birliği pekiştirdi.

Toplu sünnet düğünü için açılan kampanya ev ev gezilerek ve duyurular asılarak emekçilere duyuruldu. Halk buna büyük ilgi gösterdi. Barkal ve Fevzipaşa semtleriyle sınırlı tutulmasına rağmen, Yeşilevler, Nedimbey, Şakirpaşa semtlerinden de başvuranlar oldu. Halk kampanyayı maddi olarak da destekledi.

Kampanya sırasında işsizliğin, hayat pahalılığının, zamların, devalüasyonun nedenleri anlatıldı. Dayanışmanın ve mücadelenin önemi vurgulandı.

Sünnet düğünü 8 Temmuz Pazar günü sabah 10'da başladı. YDGD'li gençler marşlar söylediler. Folklor ekibi halk tarafından çok beğinilen bir gösteri yaptı. Ardından Adana Sanat Tiyatrosu hayat pahalılığı, zamlar ve kuyrukları işleyen kısa bir oyun sergiledi. Bu oyun emekçiler tarafından coşkuyla izlendi.

Sünnetten sonra, sünnet olan okuma çağındaki çocuklara, bağış olarak toplanmış olan eğitici çocuk kitapları dağıtıldı. Düğünden sonra, sünnet olan çocuklar tek tek evlerine gidilerek ziyaret edildi. Aileleri ile çeşitli güncel konular üzerine sohbet edildi.

Bilindiği gibi Adana'nın yiğit gençliği proleter devrimciler önderliğinde dişe diş bir mücadele vererek, faşist milisleri semtlerden bir bir söküp atmışlardı. Gençlik, bu mücadelede onlarca kardeşini şehit vermiştir. Şimdi bu boşluğu sıkıyönetim aracılığıyla faşist diktatörlüğün resmi güçleri doldurmaya çalışıyor. Özellikle devrimci-demokrat olarak tanınan semtler üzerine sıkıyönetim aracılığıyla yoğun bir baskı ve terör uygulamaya çalışılıyor. Sık sık operasyonlar düzenliyorlar. Bu operasyonları, halkın sokağa dökülmesinden korktuklarından ancak geceyarısından sonra yapabiliyorlar.

Sümer, Karşıyaka, Yavuzlar Mahallelerinde sıkıyönetim birlikleri 500 polis ve 1000'i aşkın jandarma ile operasyonlar düzenlemişlerdir. Bu operasyonlarda yüzlerce evin eşyaları dökülüp, saçılmakta terör uygulanmaktadır. Bunlardan birinde 50-60 yaşlarında bir emekçi kadın katledildi.

21 Temmuz Cumartesi günü bu baskılara karşı çıkmak ve halkı karşı çıkmaya çağırmak amacıyla Emek Mahallesinde pazar yerinde bir izinsiz gösteri yaptılar. Operasyonlara ve ev aramalarına karşı pankartlarla pazar yerinde toplanan gençler, yapılan bir konuşmadan sonra devrim andı içerek yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşü pazar yerinde bulunan 500-600 dolayında emekçi izledi.

Yaşar Bayrak anıldı

17 Temmuz 1978'de Ankara Mamak'ta faşistlerce katledilen Yaşar Bayrak arkadaş anıldı. Ankara Mamaklı yurtsever devrimciler, katillerin açığa çıkarılması ve hesap sorulması için geniş bir faaliyet yürüttüler. Bildiriler dağıtıp, afişlemeler yaptılar. Halk bu çalışmalar esnasında gençlere yardımcı oldu. Özellikle Yaşar Bayrak arkadaşın ailesi ve komşuları aktif olarak çalıştılar. Polis ve jandarma çeşitli saldırılar düzenlemesine rağmen çalışmaları engelleyemedi.

Devrimciler Yaşar arkadaşın öldüğü gün topluca arkadaşın ailesini ziyaret ettiler. Evde bir ozan arkadaş ağıtlar söyledi. Daha sonra pankart açılarak Yaşar arkadaşın öldürüldüğü yere kadar yürüyüş yapıldı. Arkadaşın öldüğü yerde saygı duruşunda bulunuldu. Burada Yaşar arkadaşın mücadele arkadaşı bir konuşma yaparak, Yaşar arkadaşın yaşamını ve mücadelesini anlattı.

Gelibolu'da faşist terör

30 Haziran günü Gelibolu'da jandarma, polis ve sivil faşistler ortaklaşa devrimcilere saldırdı.

Önce iki faşist devrimcilerin bulunduğu plaja gelerek slogan atıp küfretmeye başladı. Devrimciler ve plajdaki diğer kişiler bu faşistleri kovaladılar. Daha sonra başlarında Belediye Başkanı M. Nuru Erer'in bulunduğu 40-50 kişilik faşist grup tekrar saldırıya geçti. Bu saldırı püskürtüldü. Bu anda olay yerine gelen jandarma ve polis kamp yerini sardı ve arama yapacağını söyledi ve çeşitli tehditler savurarak halkı tartaklamaya başladı. Bu durumdan faydalanan faşistler tekrar saldırıya geçti. Yaklaşık 1,5 saat kadar süren çatışmada jandarma G-3'lerle ateş etti. Bu arada bir faşistin yaralanması bahane edilerek 4 yurtsever devrimci tutuklandı. Olay yerinde bulunan 2 silah devrimcilere yüklenip işkence yapıldı.

çıktı

J. V. Stalin

DİYALEKTİK VE TARİHSEL MATERYALİZM

yıldız yayınevi

Yakınları ve

Onlar sıradan iki devrimci değillerdi. Ve bugün bizler birçok konuda yoldaşların meziyetlerini kendimize ışık ede ede ilerlemekteyiz.

ALÖB Başkanı Oktay Çiğdemal yoldaş, tüm liseli gençlik kitlesinin tartışılmaz bir önderiydi. O, canlı, neşeli bir yapıya sahipti. En zor anlarda dahi moralini ve güvenini yitirmezdi. Faşist diktatörlüğün resmi köpekleri bir defasında ona dayanılmaz işkenceler uygulamışlardı. Ama o, ser verip sır vermemeye and içmişti. Ağır hastalığına rağmen bir an dahi umutsuzluğa düşmedi. Onun yaşamında karamsarlık denen şey yok idi. O iyi bir örgütleyici idi. Bulunduğu birimlerde kitlelerle canlı bağlar kurar ve onları doğru devrimci çizgi etrafında toparlamayı başarırdı. O, verdiği seminerlerde proleter devrimci hareketin propagandasını en geniş alanlara kavratmaya çalışırdı. O, aynı zamanda iyi de bir ajitatördü. Antep şehitleri İlhan ve Mehmet Ali'nin anma toplantısında, Faşist-feodal Eğitimi Protesto Mitinginde yaptığı konuşmalarla kitlenin devrimci duygularını harekete geçirmeyi çok iyi biliyordu. O, yılmaz ve militan bir yapıya sahipti. Her eylemde en önlerde mutlaka Oktay'ı görebilmek mümkündü. Nitekim ölümünden birkaç saat önce Yavuzlar'da açılmak istenen cinayet yuvası ÜGD'nin dağıtılmasında en öndeydi. Katiller sürüsünün üstüne üstüne gözünü kırpmadan, "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" diye haykırarak ilerliyordu. Oktay, proleter devrimci hareketin çıkarlarından bir an dahi taviz vermedi, hiçbir zaman uzlaşmadı. Karşı-devrimci hizibin patlak verdiği, proleter devrimci hareketin belirli bir an için ilimizde bundan etkilendiği bir dönemde o, hiç tereddüt etmedi. Karşı-devrimci hainlere, döneklere karşı acımasızdı. Abisinin karşı-devrimci Üç Dünya saflarında yerini alması üzerine o an onu reddetti. Karşı-devrimcilerden kardeşim olamaz dedi.

Baş. Ta. 12'de

Oktay, her zaman devrimin yüce onurunu her şeyin üstünde tutmayı bilen bir GENÇ KOMÜNİSTTİ.

Meydan YDGD Sekreteri Faysal Kelleci yoldaş, dinamik, atılgan, girişken bir devrimciydi. Onun devrimci mücadele dışında harcadığı bir saniye dahi göremezdiniz. O, boş zamanlarında kendini bilinçlendirme çabasına büyük önem verirdi. Her yeni yayını, gazetelerimizin her yeni sayısını anında okur, en geniş kitleye propagandasını yapar, kavratmaya çalışırdı. Onda büyük bir ikna kabiliyeti vardı. Tartışarak ikna edemediği insanlar parmakla sayılacak kadar azdır. O,devrimcilerin birliğine büyük önem verirdi. Diğer halk güçleriyle tartışmalarında birleştirici bir ikna yatmaktaydı. Hotzotçu tavırların amansız düşmanıydı. Halk düşmanlarının karşı-devrimci saldırılarına göğüs germede de en önlerdeydi. Bir defasında okuluna faşistlerin bomba atması dolayısıyla 1500-2000 liseliyi Valiliğe kadar yürütürken, dinmeden çabalıyordu. Valiliğin önünde kitleye yaptığı konuşma, genç devrimcileri coşturuyor, karşı-devrimin temsilcilerini ise korkudan titretiyordu. O, tüm arkadaşlarıyla iyi geçinen, sevilen biriydi. Çelişkisinin olduğu bir unsur bile göstermek mümkün değildi. Faysal, üzerindeki yoğun aile baskısına hiçbir zaman boyun eğmemiş, yılmamıştı. O, ailesinden devrimci olduğu için dayak da yemişti. Ama bunlara rağmen sürekli ailesini kazanmaya çalışır, eğitmek için mücadele verirdi.

O okulunda herkesin, tüm kitlenin, öğretmenlerin, çalışanların sevdiği bir devrimciydi. Devrimci mücadelenin yanında derslerinde de her zaman en öndeydi. Mücadelesini hiçbir zaman aksatmaz, ama bunun yanı sıra planlı-programlı bir yaşamın göstergesi olarak da derslerinde hep başarılı olurdu.

Yoldaşlar kararlıydı, yiğitti, korkusuzdu. 30 Temmuz akşam üzeri Meydan'da TİKP'lilerle karşı karşıya geldiklerinde gerilemediler. Düşman kalabalıktı, hazırlıklıydı, silahlıydı. Oktay'la Faysal'ınsa yanlarında birkaç yoldaşı daha vardı. Yoldaşlar azdı, hazırlıksızdı. Düşman kalleşti, ellerinde paslı hançerleri vardı. Ama onlar düşmandı, karşı-devrimciydi. Yoktu yoldaşlar için tereddüt, Yoldaşların yaşamında ikinci yol, yol ayrımı yoktu ki bocalasınlar. Onlar her zaman önlerinde uzanan yolda tereddütsüzce ilerlemişlerdi. O an da öyle oldu. Birden karıştı ortalık. Sosyal-faşist TİKP'liler pusudaydı. Hançerler ardarda indi yoldaşların sahdamarlarına. Ama hemen düşmediler. Taşla, sopayla kattılar düşmanı önlerine, söktüler mahalleden. Sonra da yoldaşlarının kucaklarına yığıldılar.

Ama bugün Adana halkı her Aydınlık-TİKP dendiğinde nefretle yere tükürmektedir. Bugün bir okul, bir emekçi semti yoktur ki Aydınlıkçılar barınabilsin.

Bu 30 Temmuzda Oktayla-Faysalın izinde hedefe varan yolda bir adım daha ilerdeyiz. Adana halkı ve gençliği, hiçbir zaman solmayacak olan bu iki kızıl goncayı yüreklerinde ve mücadelesinde yaşatmaya kararlıdır.

GENÇ KOMÜNİSTLER ÖLÜMSÜZDÜR!

MÜCADELE YOLDAŞLARI

İGD'li

Baş. Ta. 11'de

meselesini ortaya atıyorlar. Amaç DY'u tedirgin etmek, onu, devrimci birliklerden alıkoymaktır. İGD'li sosyal faşistler gibi düşünürsek HK için de yutulma diye bir meselenin olması gerekir. Oysa biz böyle bir meselenin olduğunu kabul etmiyoruz. Bağımsız proleter devrimci siyasetimizi muhafaza etme temelinde devrimci birlikler oluşturuyoruz ve oluşturmaya çalışacağız. İGD'li sosyal-faşistlerin güvensizlik ortamı oluşturma çabası boşa çıkacak. Çünkü devrimciler arasında birlik esas olarak subjektif bir unsur değildir. Objektif bir zorunluluktur. Gericiliğin ve faşizmin saldırıları karşısında devrimciler ortak düşmanlarına karşı birlikte hareket etmek zorundadır ve hayat bu zorunluluğu ortaya koyuyor. HK ve DY devrimci siyaset izledikleri müddetçe ortak düşmanlarına karşı er geç birlikte hareket edecekler ve etmek zorundalar. Bunu esas olarak insan iradesi tayin etmiyor. Dolayısıyla da revizyonist çabalar bu birliği baltalayamayacaktır.

İGD'li sosyal-faşistler, yurtsever devrimci gençliğe ve proleter devrimci harekete karşı saldırı kampanyası açmıştır. Saldırgan yüzünü örtbas edebilmek için durmadan HK'nun kendilerine saldırdığını söyleyip duruyor. Oysa bu sosyal-faşistler sabahtan akşama kadar HK'na saldırı düzenlemek için yoğun bir ajitasyon ve propagandaya girişiyorlar. Akla hayale gelmeyecek kışkırtıcı davranışlarda bulunuyorlar. HK'çularını nasıl dövdüklerini, trenden attıklarının ve nasıl yollarını kestiklerinin propagandasını yapıyorlar.

Bugün hareketimiz faşizme ve gericiliğe karşı saldırıya geçme dönemine girmediğini tespit ediyor. Bunun için de sosyal faşist İGD'lileri de saldırıyla yok etmenin aşamasına girilmemiştir. Ama bu faşist ve gerici saldırılar karşısında kendini savunmaktan çekinmeyi getirmez. Türkeşçi ve diğer faşistlerin saldırıları gibi İGD'nin saldırısı da kitlelere dayanarak ve İGD'nin sosyal-faşist yüzü açığa çıkarılarak göğüsleniyor ve göğüslenecektir. İGD'li sosyal-faşistler proleter devrimci gençliği ve yurtsever devrimci demokratik gençliği, faşist diktatörlüğe ve CHP hükümetine dayanarak zor metadlarıyla sindirebileceğini düşünüyorsa er geç Türkeşçi faşistler gibi yanıldığını görecektir. İGD'lilere, "kimin çetin ceviz" olduğunu öğrenmek istiyorlarsa sadece saldırganlıklarına devam etmelerini söylüyoruz. Sağa sola hodri meydan okuyarak tehdit yağdırmak burjuvazinin uşağı İGD'li sosyal faşistlere yakışmıyor. Çünkü bunlar hodri meydan okuyacak kadar dahi cesaret sahibi değiller. Bunların güvendiği faşist diktatörlük ve CHP hükümetidir. İGD'li sosyal faşistlere sadece "güvendiğin dağlara kar yağacak" diyoruz. Yurtsever devrimci gençlik ve proleter devrimci gençlik hiçbir şart altında hiçbir zaman faşizmin saldırısı karşısında boyun eğmedi eğmeyecek. İGD'liler saldırganlıklarını sürdürdüğü müddetçe bu söylediklerimizin gerçek olduğunu etlerinde ve tırnaklarında hissedecekler.

(*)Bu sosyal faşistlerin Maocu dedikleri Çin sosyal-emperyalizminin uşağı TİKP'li sosyal faşistler değildir. Mao Zedung düşüncesine karşı olan ve küçük burjuva düşüncesini yerle bir etmeye çalışan Marksist-Leninistleri Maocu olarak lanse etmeye çalışıyor. TİKP'liler nasıl ki devrimi karalamak için TKP'li sosyal-faşistleri sahte hedef haline getiriyorsa bunlar da aynı şekilde hareket ediyorlar ve Sovyet emperyalizmine karşı çıkanları Maoculukla damgalamaya çalışıyorlar.

(**) Kurtuluş'un da aynı gerekçelerle DY'un HK ile eylem birliklerini baltalamaya çalıştığı da bir gerçektir. Kurtuluş'un bu silahı nereden aldığı İGD'lilerin açık yürekliliğiyle ortaya çıkıyor.

Ülkemizde

Baş. Ta. 9'da

mizde bunların olanağı da yoktur. Çocuk bahçeleri ve oyun alanları yok denecek kadar azdır. Çocuk bahçeleri ve oyun alanlarının sözde en yoğun olduğu İstanbul'da bile yapılan araştırmalara göre, 1 milyon 200 bin çocuğa karşılık sadece 235 çocuk bahçesi vardır. Bu bahçelerde her çocuğa 27 santimetrekarelik oyun alanı düşmektedir. 67 ilin büyük çoğunluğunda bu da yoktur. Köylerde ise bundan hiç bahsedilemez. Köylü çocuğu için çocuk bahçesi, oyun alanı tarla, kırda bayırda çobanlıktır. İşte komprador-feodal düzenin çocuğa verdiği: eğlenmekten, oynamaktan ve spor yapmaktan bile mahrum kalmak.

KİMSESİZ VE KORUNMAYA MUHTAÇ ÇOCUKLAR TAMAMEN SOKAĞA TERKEDİLMİŞTİR

Ülkemizde annesiz, babasız, bir yığın kimsesiz çocuk vardır. En az onun kadar da yoksulluk yüzünden anne ve babasının bakamadığı, korunmaya muhtaç çocuk vardır. Bunların sayısı tam bilinmemekle birlikte, yapılan istatistiklere göre bunların 1.5 milyon olduğu açıklanmıştır. Bugün 1.5 milyon çocuk tamamen sokağa terkedilmiştir.

Kimsesiz ve korunmaya muhtaç çocukların (0-6) yaş arasında olanlarının bakımı ve yetiştirilmesini sözde Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı üstlenmiştir. Bakanlık üstlenmesine üstlenmiştir, ama bu konuya ilişkin hiç bir şey yapmamıştır. 1976 yılına ait resmi verilere göre, bu bakanlığın denetiminde olan 21 çocuk bakım yurdunda sözde 3650 çocuğa bakılmaktadır. Oysa bu yurtlara ihtiyacı olan çocuk sayısı bugün milyonla ifade edilmektedir. Bu yurtların yaygınlaşma hızı oldukça gülünçtür. 1971-76 yılları arasında yurt sayısı 18 den 21'e çıkarken, barınan çocuk sayısı 3500'den 3650'ye çıkmıştır.

Kimsesiz ve korunmaya muhtaç çocukların (7-18) yaş arasında olanlarının ise bakımını ve yetiştirilmesini, eğitilmesini Milli Eğitim Bakanlığı üstlenmiştir. Bu bakanlık da Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığından farklı bir şey yapmamıştır. 1976 yılına ait resmi verilere göre, bu bakanlığın denetiminde olan 91 yetiştirme yurdunda 14.608 çocuğa bakılmaktadır. Oysa bu yurtlara ihtiyaç duyan çocuk sayısı da milyonla ifade edilmektedir. Bizzat bugün 65 bin çocuk yetiştirme yurtlarına girmek için müracaat etmiş ve sıra beklemektedir. Bu 65 bin çocuk yurtlara alınmayacaktır. Çünkü yetiştirme yurtlarının yaygınlaşma hızı da oldukça gülünçtür. 1971-76 yılları arasında yurt sayısı 87'den ancak 91'e çıkabilmiştir Bütün bunlar kimsesiz ve korunmaya muhtaç çocukların evsiz barksız olarak, açlık ve sefalet içinde tamamen sokağa terk edildiğini göstermektedir. Bu durum onu hırsızlığa, adam öldürmeye, yaralamaya, fuhuşa vb. suçlara itmektedir. Kısacası bu çocuklar düzenin her türlü pisliğine ve çürümüşlüğüne alet edilmektedir.

Diğer yandan yurtlara alınan çocukların ise durumu bir başka derttir. Bu çocuklarla kimse ilgilenmemektedir. Yeterli ve dengeli olarak beslenememektedir. Sağlık hizmetlerinden yoksun kalmaktadır. Okula gidememektedir. Çalışarak aldığı ücrete yurt idareleri el koymaktadır. Ve çocuk 18 yaşına geldiğinde ise apar-topar yurttan atılmaktadır. Bu yüzden bu yurtlara çocuk bakım ve yetiştirme yurtları yerine, çocuklar için dert yurtları demek daha doğru olur. Daha önemlisi de çocuk geleceğinden hiçbir şekilde emin değildir. Egemen sınıfların kimsesiz ve korunmaya muhtaç çocuklara "babalık" yaptığı bir sahtekarlıktır. Onlar çocuklara "babalık" değil, onları daha çok ezmeye ve düzenin her türlü pisliğine alet etmeye çalışmaktadır. İşte komprador-feodal düzenin çocuğa verdiği; Çocuğu sokağa terk etmek ve düzenin her türlü pisliğine alet etmek.

SUÇLU: ÇOCUK DEĞİL KOMPRADOR-FEODAL DÜZENDİR

Burjuva gazetelerinde sık sık hırsızlık yapan, adam öldüren, yaralayan ve fuhuşa itilen çocuklarla ilgili haberler yer alır. Ve her zaman bunların bir suçlusu aranır. Son zamanlarda ise "Dünya Çocuk Yılı" vesilesiyle bu suçluyu arama yollarının "uygarlaştırılacağı" yaygarası yapılmaktadır.

Ülkemizde suç işleyen çocuk sayısı tam bilinmemekle birlikte, 1976 yılına ait istatistiklere göre 1186 çocuk çeşitli cezaevlerinde mahkum yatmaktadır. Bunların yarısı kimsesiz çocuklardan oluşurken, diğer yarısı da yoksul aile çocuklarından oluşmaktadır. Durumlarına bakıldığında bunların genellikle hırsızlık, adam öldürme, yaralama, fuhuş vb. suçlar işlediği göülmektedir. Egemen sınıflar bu durum karşısında çocuğu ve ailesini suçlamaktadır. Çocuk suçlu gösterilerek yargılanmakta ve zindanlara atılmaktadır. Bunlar yapılırken, çocuğu suç işlemeye iten nedenler örtbas edilmektedir. Oysa çocuğu suç işlemeye, iten nedenler, çocuğun açlık ve sefalet içinde yaşaması, cahil kalması ve evsiz-barksız olarak tamamen sokağa terk edilmesidir. Eğer aranacak bir suçlu varsa, çocuğu bu duruma terk edenlerdir. Komprador-feodal düzendir.

Ayrıca çocuk bir yandan suçlu gösterilerek yargılanmakta ve zindanlara atılmakta, diğer yanda ise aynı çocuğun, 18 yaşından küçük diye örgütlenme hakkı gasbedilmektedir.

Bu yıl "Dünya Çocuk Yılı" vesilesiyle çocuğun suçlu gösterilip zindanlara atılması üzerine epeyce demagoji yapıldı. Bu özellikle "çocuk mahkemeleri" üzerinde yoğunlaştı. "Çocuk mahkemeleri kurulsun", "Çocuk mahkemelerinde çocuklu hakim ve savcılar görev yapsın" vb. vb. Bütün revizyonist ve reformistler bunu çok önemli birşey olarak göstermeye çalıştı. Böylelikle onlar da düzenin suçunu çocuğun sırtına yıkma faaliyetine katılmış oldu. Onlara göre "çocuk yargılanıp zindanlara atılsın, ancak bu yargılamayı çocuklu hakim ve savcılar yapsın". Egemen sınıflar ve onların destekçileri "çocuk mahkemeleri", "çocuklu hakim ve savcı" demagojileriyle çocuğa gösterilen duygusal ve insani ilgiyi istismar etmeye çalışmaktadırlar işte onlar böylesine iğrençtirler. Bu iğrençlikler düzenin suçunu çocuğun sırtına yıkmaya yetmeyecektir. Yargılanması gereken çocuk değil, komprador-feodal düzendir.

Ülkemiz çocuklarını açlığa ve sefalete mahkum eden, vahşice sömüren, cahil bırakan her türlü pisliğe ve çürümüşlüğe alet eden komprador-feodal düzendir. Bu düzenin ekonomik ve sosyal temelleri tamamen tasfiye edilmeden ülkemiz çocuğu kurtulamaz. Bu yüzden ülkemiz çocuklarının kurtuluşu, UDHD ile emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin tasfiye edilmesi, devrimci işçi-köylü iktidarının kurulması ve kesintisiz olarak sosyalizme geçilmesiyle olacaktır. Bunu, çocuklarımızdan, anne ve babalarından ve gençlerimizden oluşan işçi sınıfımız, emekçi halkımız gerçekleştirecektir.

DEVRİM YOLUNDA GENÇLİK, 15 Günlük Siyasi Gazete, Sahibi: Ahmet Sami Belek, Sorumlu Müdür: İbrahim Sarıoğuz, Yönetim Yeri: Hürriyet Cad. No 107 Gültepe-İZMİR. Baskı S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No 18 İZMİR. Baskı Tarihi 3 Ağustos 1979

«HALKIZ BİZ ÖLMEYİZ»

GENÇLİK İÇİN EĞİTİCİ DERSLERLE DOLU BİR KİTAP

Romanın yazarı Ali Abdihoca, eserlerinde genellikle gençliği eğitmeyi hedeflemektedir. Romanları çoğunlukla Ulusal Kurtuluş Savaşı sırasında, Arnavutluk gençliğinin faşist işgalcilere ve yerli gericilere karşı mücadelesini, kahramanlıklarını konu alır. Gençliğin geçmiş kahramanlık ve fedakarlıklarını anlatarak, sosyalist inşa mücadelesi veren gençliği eğitmeyi hedefler. Ali Abdihoca'nın "Halkız Biz Ölmeyiz" adlı romanı da aynı amaçla yazılmıştır. İşgal altındaki bir kentte, halkın ve en başta da gençliğin verdiği kararlı mücadeleyi anlatan bu eserde, ülkemiz gençliği açısından da alınacak birçok ders, öğrenilecek çok şey var.

Eserin güçlü eğitici niteliğinin yanısıra, tamamen sınıfsal bir bakış açısıyla ve sosyalist gerçeklikle donanmış olması en önemli özellikleridir. Roman baştan sona, her olayda, değişik sınıfların tutumlarındaki farklılıkları net bir şekilde sergiliyor, işçi sınıfının önder rolünü en açık ve somut bir şekilde ortaya seriyor. Romandaki sosyalist gerçeklik onun eğiticiliğini, anlatımını güçlendiren önemli bir etken. Olaylar hiçbir abartmaya kaçmadan, tamamen doğal bir çerceve içinde ve somut olarak veriliyor. Bu okuyucu için yalnız başına bile cesaret verici bir etken oluyor."Devrimci Roman" diye ortaya sunulan birçok romanda anlatılan, kitlelerle bağı pek anlaşılamayan "olağanüstü kahramanlar"ın okuyucu gençler üzerinde "devrimci eğer böyle olunuyorsa, benden adam olmaz" şeklinde yarattığı umutsuzluk gözönüne alınırsa, bunun önemi daha iyi anlaşılır. İnsanları, gençleri, sınıfları bütün yönleriyle sergilemesi romanın eğitici yönünü alabildiğine güçlendiriyor.

Roman faşist işgal altındaki bir kentte, gençliğin ve halkın mücadelesini anlatıyor. İtalyan faşistleri halkın mücadelesi sonunda Arnavutluk'u terketmek zorunda kalmışlardır, fakat yerlerine Alman işgalciler gelmiştir. Halkın faşist işgalcilere ve yerli gericilere karşı Komünist Partisi önderliğindeki mücadelesi gün geçtikçe daha da güçlenmektedir. Dağlarda Partizan birlikleri kurulmaya başlanmıştır. Halkın, Parti etrafındaki birliği giderek daha da güçlenmektedir. Komünistlerin her şart altında sürdürdükleri yılmaz mücadele sonucunda her gün onlarca genç daha, dağlardaki Partizanlara katılmak üzere kenti terk etmektedirler.

Trabzon YDGD'den bir arkadaşımızın çalışması

Roman bu koşullar altında, daha çok, değişik sınıfsal özelliklere sahip Petrit, Lumte, Kamil ve Nazmi Bey adlı dört genci sık sık gerilere, çocukluklarına kadar giderek, aile yaşantılarını ve Kurtuluş Savaşı karşısındaki tutumlarını anlatıyor.

Bunlardan Petrit, Partinin yüce ideallerine dört elle sarılmış bir genç işçidir. Proleter kararlılığı, ahlakı, kişiliğiyle örnek bir önderdir. Lumte, yurtsever bir öğretmenin kızıdır, devrime ve Partinin ideallerine son derece yakın yurtsever, halkçı aydınları simgelemektedir. Kamil, anası yoksul, babası eski ağa çocuğu olan bir küçük-burjuva aydındır. Mücadelede küçük-burjuva dünya görüşü ve ideallerinden dolayı yalpalamakta ve birçok zaaf göstermektedir. Nazmi Bey ise toprak ağasının çocuğu ve toprak ağası olan feodalizmin artığı bir zalim tipidir. İlk üç genç, kurtuluş mücadelesine katılırken, Nazmi Bey, faşist işgalcilerin yardakçısı bir Balli komutanıdır.

Roman sınıfsal konum ve siyasal dünya görüşünün mücadele sırasındaki tavırları nasıl belirlediğini gösteriyor. Örneğin işçi Petrit, hiçbir zaman sarsılmayan kararlılığıyla önder konumunu koruyor. Küçük-burjuva Kamil, çoğu kez kararsızlığa, yılgınlığa düşmekte yalpalamaktadır ve işçi sınıfıyla, halkla kendini birleştirdiği ölçüde de güç kazanmaktadır. Nazmi Bey ise sınıfsal konumuna uygun olarak bir karşı-devrimci haindir.

Roman, ahlak ve karakter unsurlarının sınıfsal konum, dünya görüşü ve toplumsal ideallerle nasıl yakından bağlı olduğunu sergilemektedir. Örneğin Petrit, Kamil ve Nazmi Bey, üçü de Lumte'ye aşıktırlar. Fakat bu konuda hepsinin de yaklaşımı farklıdır. Petrit, soruna devrimci bir tarzda yaklaşırken, Kamil bireyci bir şekilde, Nazmi Bey ise bireyci ve zorba bir şekilde yaklaşmaktadır. Petrit'in işçi annesi, kendini öldürmeyi düşünen Ballici askerlere iyilik yapmayı düşünecek kadar iyilikseverdir. Nazmi Bey'in annesi bir feodal olarak, o sınıfın bütün ahlaki yozluğunu ve çürümüşlüğünü taşıyor, kentin zengin erkekleri ve oğlunun emireriyle yatıyor. Kamil'in eski bir toprak ağasının oğlu olan avukat babası oğluna "tek varisi" olduğu ve soyunu sürdürecek kişi olduğu için değer vermekte; hapse düşen oğlunu kurtarmak için birçok devrimciyi ihbar edecek kadar bireyci davranmaktadır.

Eser, gençliğin devrimdeki büyük rolünü sergiliyor. Gençliğin, işgalcilere karşı ilk başkaldıranlar olduğunu anlatıyor. Gençliğin ideallerinin ancak Komünist Partisinin idealleriyle birleşirse gerçekleşebileceğini ortaya koyuyor. Burada hiçbir şekilde abartmaya kaçmayarak, işçi sınıfının önderliği yerine gençliğin ve aydınların önderliğini geçirmeye çalışan fikirlere de bir darbe indiriyor.

Devrimci mücadeleye atılan gençlerin, mücadelelerine ailelerini, ana ve babalarını da katmak için verdikleri çabaları da sergilemesi, romanın diğer bir eğitici yönünü sergiliyor. Mücadeleye katılan gençler bu çabalarının sonucu olarak, ne kadar yaşlı da olsalar yakınlarını en aktif mücadeleye katmayı başarıyorlar.

Devrim mücadelesinin başarısı için kitle bağlarının ve halka dayanmanın önemi romanda açıkça ortaya konuyor. Dağlardaki partizanlar, halkla güçlü bağlara sahiptirler. Yaralı partizanlar ve kaçaklar, faşist işgal altındaki bir kentte bile aylarca barınabilmektedirler. Roman bunları verirken, kitleleri kazanma ve eğitmede sosyalizmin somut propagandasının, Sosyalist Sovyetler Birliği'nden örneklerin ne kadar etkili olduğunu da anlatıyor.

Kitlelerle güçlü bağlarla birleşen Komünist Partisinin doğru çizgisi ve devrimcilerin kararlılığı sonucunda, devrimci çalışma ve mücadele en zor koşullarda ve her şeye rağmen yine de sürüyor. Bu halka umut verirken, işgalcileri ve hainleri çılgına çeviriyor.

Roman,işkence ve işkenceciler karşısındaki devrimci tavrı da en güzel ve yalın bir şekilde anlatıyor. Kararsız, yalpalayan küçük-burjuva Kamil, işkenceciler karşısında sözde "kurnaz" davranmaya kalkar. Komünist olmadığını, politika dışında olduğunu söyleyerek imzalanmasını istedikleri belgeyi imzalar. Bunları yaparken, bu davranışının hangi koşullar altında olduğunu Partiye nasıl anlatacağının planlarını da kurmaktadır. Ama bunlar sandığı gibi kendisini kurtaramaz. Üstelik giderek dayanma gücünü yitirmektedir. İşkenceci faşistlerin, her yerde uyguladıkları "Parti çöktü, direnmenin anlamı yok. Kendini kurtar" laflarından büyük ölçüde etkilenir. İşçi Petrit ise en ağır işkenceler karşısında bile uzlaşmazlığını korur. Faşistlere kinini, devrime, partiye ve onun çizgisine bağlılığını haykırır. Petrit'in bu tavrı Kamil'i de derinden etkiler. Kamil, Petrit'i gördüğü andan itibaren kararlı ve doğru bir tavır alır. İşçi sınıfının önder rolü bu olayda bir kez daha somutlaşmıştır.

Romanın sergilediği bir diğer gerçek de, genç kızların ve kadınların bütün toplumsal önyargılara rağmen, devrim mücadelesine en ön saflarda katılabileceğidir.Lumte, Petrit'in anası ve Saniye bunun örnekleridir.

Roman, devrimcilerin, komünistlerin kahramanlıkları, inançları, kararlılıkları, ahlak ve karakterleri karşısında Ballicilerin bile hayranlık duyduğunu, karşı-devrimcilerin ne yapsalar çöküşe doğru gitmekten kurtulamayışları olgusuyla birlikte anlatıyor.

Eserde sık sık atasözleri, özlü sözler ve doğa olaylarının anlatımı kullanılıyor. Bunlar romanı sanat yönünden güçlendirirken, eğiticiliğini de artırıyor, Atmacaya karşı güvercinlerin birleşerek mücadele etmeleri ve kurtulmaları doğa olaylarının anlatımının eğitici olarak kullanılmasının bir örneği. "Kova ile deniz ne kadar boşaltılırsa, halkın gücü de o kadar azalır ancak", "insan, değerini tehlike karşısında belli eder", "Sürüne sürüne gezen yılan, uçan kartalı sokabilir mi?", "Kenefe yıldırım düştüğünü gördün mü hiç?", "Savaşta sinirleri sağlam olmayan yarınlara da layık değildir! Savaş gibi barış da, mert ve akıllı adamlar ister" gibi atasözleri ve özlü sözler romanın anlatımını ve eğiticiliğini güçlendiriyor.

Romanda sık sık kişilerin iç dünyaları yansıtılıyor. Bu çeşitli sınıflardan kişilerin ruh halini ve kendi deneyleriyle öğrenmesini, değişik sınıfların özelliklerini açık ve kavratıcı bir şekilde ortaya koyuyor. Anlatımı güçlendiriyor.

Roman, baştan sona sürükleyici bir şekilde gelişiyor, giderek yükseliyor ve sonunda artık doruk noktalarına varıyor. Sonlarda bir devrimcinin kahramanca ve geride kalan mücadeleyi güçlendirerek, o mücadelenin kalıcılığını simgeleyerek ölmesiyle, bir Ballicinin çöküş ve tükenişi, ifade eden ölümünün karşılaştırması yer alıyor. Romanda geçmiş, bugün ve gelecek arasında güçlü bir bağ kurulmuştur. Devrimin parlak geleceği romanda açık bir şekilde sergileniyor.

Arnavutluk sanatçısı Ali Abdihoca'nın "Halkız Biz Ölmeyiz" adlı bu romanı, güçlü eğitici, siyasal ve sanatsal niteliğiyle her genç arkadaşın birçok şey öğrenebileceği bir eser.

Devrimci romanlar ve gençliğin devrimci eğitimindeki rolü

Devrimci romanların gençliğin devrimci eğitiminde önemli bir etkisi vardır. Özellikle sosyalist gerçekçilikle yazılmış romanların güçlü bir eğitici ve harekete geçirici etkisi olduğu açıktır. Bu romanlar sadece devrimci eğitimin, devrimci bakışın kazandırılmasının bir aracı değildirler. Sadece gençliğin devrimci, demokrat, yurtsever, enternasyonalist bir ahlak, kültür ve bilinçli donatılmasının aracı değildirler. Bu romanların aynı zamanda daha hayatı yeni tanıyan gençlerin hayatı, gerçekleri tanıması ve kültürel düzeyini geliştirmesi doğrultusunda da önemli katkıları vardır.

Bugün sosyalist Arnavutluk'ta diğer sanat ve kültür ürünlerinin yanı sıra romanlar da gençliğin eğitilmesi, hayata hazırlanması ve devrimci değerlerle donanması için önemli birer unsur olarak kullanılıyor.

Emperyalizmin, feodalizmin ve faşizmin baskısı altında diğer alanlarda olduğu gibi, kültürel alanda da yoğun bir baskı ve kültürel gerilik içinde olan ülkemiz gençliği, büyük bir kültürel açlık içersindedir. Emperyalistler ve egemen sınıflar, gençliğin kültüre olan bu yönelişini yoz şeylerle karşılamaya, böylece gençliği kendi istek ve çıkarlarına göre biçimlendirerek, kendi düzeninin kölesi yapmaya çalışıyor.

Bunun karşısında ise devrimci gençlik çevrelerinde, devrimci romanlara karşı bir ilgisizlik hüküm sürmektedir. Bu ilgisizlik kendini ülkemizin demokrat, yurtsever yazarlarının eserleri karşısında da kendini göstermektedir. Romanlar genellikle geri düzeyde bir eğitici olarak görülmekte, özellikle belirli bir siyasal düzeyden sonra romanın hiçbir yararlı etkisinin olmadığı düşünülmektedir. Romanın siyasal olarak çok geri düzeydeki kişiler üzerinde de eğitici bir etkisinin olduğu doğrudur. Ama romanların *sadece* siyasal olarak geri düzeydeki kişiler için, "ilk başlayanlar" için yararlı olduğu düşüncesi yanlış, çok dar ve sekter bir düşüncedir. Hayatı tanıma ve hayata hazırlanma, kültürel olarak gelişme ve biçimlenme çağında olan biz gençlerin, siyasal olarak değişik düzeylerde de olsak romanlardan öğreneceğimiz çok şey, bizi geliştirecek birçok ders bulabiliriz. Devrimci romanların gençliğin devrimci eğitimi ve kültürel gelişimi üzerindeki olumlu etkisi reddedilmemelidir.

Bu sayımızda kısaca tanıttığımız, Arnavutluk yazarı Ali Abdihoca'nın "Halkız Biz Ölmeyiz" adlı romanında hepimiz için eğitici ve öğretici birçok şey var. Bu devrimci romanın, devrimci eğitim ve kültürel gelişmedeki rolünün iyi bir örneğidir.

Çekoslovakya'da sosyal-emperyalist işgalin 11. yılı

Bilindiği gibi Sovyet sosyal-emperyalizmi Çekoslovakya'yı 21 Ağustos 1968 günü işgal etmişti. Ve 11 yıldır Çekoslovak proletaryası, emekçi halkı sosyal-emperyalizmin ve onun kuklası Husak revizyonist kliğinin vahşi baskı ve sömürüsü altındadır.

Sovyet revizyonistleri ve onların hempaları bu emperyalist işgali "sosyalizmin savunulması" "Çekoslovak karşı devriminin bastırılması" şeklinde göstermeye çalıştılar. Gerçeği uydurulan bahanelerle örtbas etmeye çalıştılar. Çünkü o zaman Çekoslovakya'da sosyalizm filan yoktu. Revizyonist Dubçek kliği yeniden kapitalizmi inşa etmişti. Kaldı ki, Çekoslovakya sosyalist olsa bile, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmi tasfiye edip kapitalizmi inşa edenlerin Çekoslovakya'da sosyalizmi savunması düşünülemez. Bu bakımdan sosyal-emperyalizmin Çekoslovakya'yı işgal etmesi "sosyalizmin savunulması" değil, kendisinin yanı sıra batılı emperyalistlerle de bağımlılık ilişkilerini geliştiren Dubçek kliği yerine tamamen kukla bir kliği işbaşına getirilmesi ve Çekoslovakya'nın tamamen hegemonya altına alınmasıdır. İşte Sovyet revizyonistlerinin ve hempalarının "sosyalizmin savunulması" adı altında savunduğu Sovyet sosyal-emperyalizminin Çekoslovakya üzerindeki hegemonyasıdır. Ayrıca "sosyalizmin savunulması" adı altında gerçekleştirilen bu işgalden zamanın ABD Başkanı haberdardı. İşgali ABD emperyalizmi de destekledi. Bu bile revizyonist demagojiyi açığa çıkarıyor: ABD emperyalizmi de mi "sosyalizmi savunuyordu"?

Çekoslovakya işgalinin ve onun ardından geçen 11 yılın kanıtladığı; Sovyet sosyal-emperyalizminin proletarya ve ezilen halkların dostu olmadığı, azılı bir düşmanı olduğudur. Çekoslavakya'yı boyunduruk altındat tuttuğudur. Proletarya ve halkların mücadelesi karşısında hei türden gerici ve emperyalistle birleştiğidir.

ÇİN REVİZYONİZMİ KRUŞÇEV REVİZYONİZMİNİN YOLUNDAN YÜRÜDÜ

Çekoslovakya işgalinden bu yana birçok ülkede işgale girişen, darbeler tezgahlayan Sovyet sosyal-emperyalizmi özenle kendi niteliğini gizleyerek "anti-emperyalist, anti-sömürgeci" görünmeye çalışmaktadır. Ortadaki tüm gerçeklere rağmen hâlâ adice bu demagojiye başvurmaktadır.

Öte yandan Çin revizyonizmi de ondan geri kalmadı. Sözde Çekoslovakya işgaline karşı çıkıyor ve o da "anti-hegemonyacı" görünmeye çalışıyordu. Ne var ki, onun da yüzü açığa çıktı. Çin sosyal-emperyalistleri 17 Şubat 1979 günü Vietnam halkına karşı saldırıya geçti ve Vietnam'ı istila etti. Adeta Kruşçev revizyonizminin yolunda nasıl yürüdüğünü ispatlamaya çalıştı.

Çin sosyal-emperyalistleri Vietnam'ı istila ederken, Rus sosyal-emperyalistlerinin kullandığı aynı yol ve yöntemlere başvurdular. Çinli elebaşılarda tıpkı Rus elebaşıları gibi, saldırı öncesinde ABD emperyalizminin elebaşılarını haberdar ettiler. Öyle ki, Deng Siao-Ping daha Çin'e dönmeden Japonya'da saldırı işaretini verdi. Çinli revizyonistlerin bahanesi daha da gülünçtü. Neymiş? Çin Vietnam'a haddini bildirerek cezalandıracakmış! Cezalandırma. Şimdiye kadar emperyalistlerin, gericilerin bugün ise en çok İsrail siyonistlerinin başvurduğu bir bahanedir. Bu bahane Çin'in emperyalist ve hegemonyacı niteliğini gizleyemez.

Çin sosyal-emperyalizminin Vietnam'ı istila etmesiyle Sovyet sosyal-emperyaliztlerinin yüzü de bir kez daha açığa çıktı. Sovyet sosyal-emperyalistleri bir yandan "sosyalizmin savunulması" için Çekoslovakya'yı işgal ettiklerini belirtirken, diğer yanda ise "Dostluk ve işbirliği antlaşması"na dayanarak adeta "Vietnam'a dokunanı yakarım" dediği bir dönemde Vietnam'ın istila edilmesini seyretmekle yetindi. Yetinmek zorundaydı. Çünkü burjuva, emperyalist çıkarları böyle davranmasını gerektiriyordu. Bu bir kez daha Rusya'nın her yerde ve her olayda emperyalist çıkarlarına göre tavır koyacağını ortaya koymaktadır.

Çekoslovak proletaryası ve halkı Rus boyunduruğunu kıracaktır. Çünkü Çekoslovak halkı ve gençliği 1938'de Hitler faşistlerinin işgaline karşı yiğitçe mücadele verdi ve onları ülkesinden attı. Aynı şekilde 1968'de de Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı bayrak açtı. İşçiler, köylüler, özellikle gençler işgalcileri protesto etti. Ve o günden bugüne mücadelesi sürüyor. Bu mücadele zafere ulaşacak ve sosyal-emperyalistler tıpkı Hitler faşistleri gibi kovulacaktır.

Gençlik, sosyal-emperyalist işgale karşı direnişin en önündeydi.

Çekoslovak halkı, Brejnev askerlerini, Hitler'in askerlerini karşıladığı gibi karşıladı.

34 yıl sonra emperyalistler yeni Hiroşimalar peşinde

II.Dünya savaşının sonu yaklaşırken, Amerika yeni bir canavarlığa başvurdu. 6 Ağustos 1945 günü Japonya'nın Hiroşima kentine atom bombası attı. Ondan 4 gün sonra ise Nagazaki kendine attı. Hiroşima'da 140 bin, Nagazaki'de 70 bin insan katledilirken, onun birkaç katı ise sakat kaldı. İnsanlık tarihinde unutulmayacak kara lekelerden biri olan bu canavarlık üzerinden 34 yıl geçti.

34 yıl sonra bugün emperyalistler, sosyal-emperyalistler özellikle de Amerikan-Çin ve Rus sosyal-emperyalistleri yine yeni Hiroşimalar peşinde koşuyorlar. Çılgınca yeni silahlar üretiyor. bombalar imal ediyor ve yeni ordular kuruyor. Tatbikatlar ise birbirini izliyor. NATO ve Varşova gibi emperyalist savaş paktları birbirinin güçlerini ölçmeye çalışıyor. Kısacası yeni bir canavarlığın, yeni bir emperyalist savaşın hazırlıkları sürüyor.

Emperyalistler, sosyal-emperyalistler çılgınca silahlandıklarını, yeni savaşlara hazırlandıklarını sürekli gizlemeye çalışıyorlar. Bu amaçla yoğun bir demagojik faaliyet yürütüyorlar. Bunu özellikle Amerika ve Rusya yapmaktadır. Amerika ve Rusya 10 yılı aşkın bir zamandır "silahsızlanma", "barış", "detant" vb. yaygaralar koparmakta ve anlaşmalar imzalamaktadır. Örneğin bunlardan biri de sözde stratejik silahları sınırlandıracak olan SALT görüşmeleri ve onun sonunda gelen SALT anlaşmalarıdır. SALT-1 1972'de imzalandı. Ama silahlanma var hızıyla sürdü. Görüşmeler de sürdü. 1979'un Haziran ayında ise SALT-2 imzalandı. Silahlanma yine var hızıyla sürüyor. Bu görüşme ve anlaşmalarla silahlanma önlenemez. Bunlar birer sahtekarlıktır. Çünkü sürekli silahlanma ve savaş hazırlığı ve kaçınılmaz olarak da emperyalist savaş emperyalizmin kendi tabiatında vardır. Emperyalistler sürekli aşırı kâr peşinde koştukları için, yeni pazarlar ararlar. Pazarların paylaşımı ise tamamlandığından, birbiriyle boğuşmak zorundadırlar. İşte bunun içindir ki, emperyalizm var oldukça hiçbir görüşme ve anlaşma silahlanmayı, savaş hazırlığını ve savaşı engellemeyecektir.

O halde azgınca silahlanmaya, savaş hazırlıklarına ve savaşa proletarya ve ezilen halklar emperyalizmi yok ederek son verecektir. Yeni canavarlıkların ve yeni Hiroşimaların yaratılmaması ancak emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı yükselteceğimiz mücadele ile sağlanacaktır.